

உதிகளும்.....

குப்பூன் ஐ. சண்முகன்

உதிர்தொகுப்பு....

(சிறுகதைகள்)

தமிழ் இலக்கிய அகாடமி
1087
பெரியன் - 2, பம்பாய்
0764 2008

குப்பிழான் ஐ. சண்முகன்

புதிய தரிசனம்

வெளியீடு

உதிரிகளும்.....

(சிறுகதைகள்)

குப்பிழான் ஐ. சண்முகன்

பக்கங்கள்	:	108 + viii
உரிமை	:	ஆசிரியருக்கே
வெளியீடு	:	புதிய தரிசனம், வதிரி, கரவெட்டி.
முதலாம் பதிப்பு	:	ஆவணி 2006
அச்சுப்பதிப்பு	:	தமிழ்ப்பூங்கா, நெல்லியடி.
விலை	:	120/=

Uthirikalum.....

(A Collection of Short Stories)

Kuppilan I. Shanmugan

Pages	:	108 + viii
Copy right	:	Author
Published by	:	Puthijatharisanam, Vathiri, Karaveddy.
First edition	:	August 2006
Printing	:	Tamil Poonka, Nelliady.
Prize	:	120/=

ஒரு பத்வு

ஈழத்தின் நவீன இலக்கியம் எனப் பார்த்தால் சிறுகதைகளின் முன்னேற்றகரமான மாறுதல், மற்றும் வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் சண்முகனின் சிறுகதைகளிலிருந்தான பங்களிப்பென்பது கணிசமானதென உணரலாம். வாய்பாடு ரீதியிலான (Formula) கதைகளை சண்முகனிடமிருந்து எதிர்பார்க்கமுடியாது. மாறாக சண்முகனின் கதைகளில் ஓர் அலாதியான புனைகதைப் பெருவெளியினை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருப்பதும், ஆழ்ந்த வாசிப்பில் அப்பெருவெளிக்குள் பிரவேசித்து அலைவதனூடாக பரவசமெய்த முடிகின்றது என்பதும் முக்கியமானது. ஒரு தனித்துவமான வெகு நிதானமான மென்போக்கில் செல்லும் சண்முகனின் புனைகதைகளிலிருந்து அநேகமான வாக்கியங்கள் எனக்குள் சேகரமாகியிருப்பதைப் பதிவுசெய்ய விரும்புகிறேன். சண்முகன் காலமாறுதல்களுடன் ஒத்திசைந்து செல்லும் கதை சொல்லியென்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

இராகவன்
2007061141

ஒரு சிறிய முன்னுரை

அன்பு!

‘உதிரிகளும்.....’ எனது முன்றாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு. நான் முன்னர் எழுதிய இருபத்தாறு - இருபத்தேழு கதைகளில் தெரிந்தெடுத்த இருபத்தியொரு கதைகள் எனது முன்னைய தொகுப்புகளான ‘கோடுகளும் கோலங்களும்’, ‘சாதாரணங்களும் அசாதாரணங்களும்’ ஆகிய நூல்களில் வெளிவந்துவிட்டன. ஆகவே, நான் அப்போது தெரிவு செய்யாதுவிட்ட உதிரிகளும், பின்னர் எழுதிய கதைகளுமே இத்தொகுப்பில் இடம்பெறுகின்றன.

இத்தொகுப்பு வெளிவருவதற்கான நியாயங்களாக நான் இரண்டு விடயங்களைக் கூறலாம்.

1. நான் இதுவரை எழுதிய எல்லாச் சிறுகதைகளுமே தொகுப்பாக வெளிவரவேண்டுமென்ற என் ஆசை. அதிலும் இரண்டு கதைகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டியதாகப் போய் விட்டது. அச்சில் பிரசுரமான எனது முதலாவது சிறுகதையான ‘பசியின் பிரதி எனக்கு அகப்படவே இல்லை. மற்றது பின்னைய காலத்தில் எழுதிய ‘சுயம்’ என்ற கதையை பிரசுரிப்பதற்கான சூழல் இப்போது இல்லை.
2. ஒரு தேடலுள்ள வாசகன் எனது எல்லாக் கதைகளையும் படிக்கும்போது, ஓர் எழுத்தாளனின் படிமுறை வளர்ச்சியினை அறிந்துகொள்ள முடியும். ஆரம்பகால கதைகளுக்கும், பின்னுள்ள கதைகளுக்குமான வித்தியாசத்தை அறிந்து கொள்ளமுடியும்.

எனது ‘ஆசையை’ நியாயப்படுத்துவதற்காக வேறும் சில உபகாரணங்களைச் சொல்லலாம்.

1. இக்கதைகள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள், மனப்பான்மைகளின் ஓர் ஆவணப் பதிவாக இவற்றைக் கொள்ளமுடியும்.
2. மொழி கற்பிக்கும் ஓர் ஆசிரியன் என்ற வகையில், சிறுகதை எழுதப் பயிலும் மாணவர்களிற்கான, ஒரு வழிகாட்டியாக இவற்றைக் கொள்ளமுடியும்.
3. ஒரு பிரதி எழுதப்பட்ட காலத்தில் அது வெளிப்படுத்திய அர்த்தத்திற்கும் இப்போதுள்ள காலத்தில் அது வெளிப்படுத்தும் அர்த்தத்திற்குமுள்ள வேறுபாட்டை உணரமுடியும். உதாரணமாக இத் தொகுப்பிலுள்ள 'நான் தேசத் துரோகியல்ல' என்ற கதையில் இவ்வேறுபாடு துலாம்பரமாக தெரிகின்றது.

ஆசிரிய சேவையிலிருந்து நான் இளைப்பாறுவதை ஒட்டி (உபசாரமாகச் சொன்னால் என் மணிவிழாவை ஒட்டி) என் அன்புக்குரிய மாணவர்கள் இப்படி ஒரு தொகுப்பு வெளிவர வேண்டுமென்று விரும்பினார்கள். அவர்களது விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றியவன் ஆவேன்.

'மாணிக்கவளவு'
கரணவாய் தெற்கு,
கரவெட்டி.

அன்புடன்
'குப்பிழான் ஐ. சண்முகன்'
18.07.2006

உள்ளே

விசித்திர உலகம்	1
மனிதன் தெய்வமாகின்றான்	9
பால்வண்ண நிலவு	17
அவனுக்கென்று ஓர் உலகம்	23
உலகம் பரந்து கிடக்கிறது	34
மாற்றங்கள்	43
நான் தேசத்துரோகி அல்ல!	54
அழகியின் துயரங்கள்	62
பருவந் தவறிய மழையைப் போலவே	71
தரு	83
ஹீரோ	92
சிதம்பரம்	100

உலகந்தான் எவ்வளவு விசித்திரமானது? அன்றொரு நாள் உலகத்தையே உலுப்பிய பெரும் புயல், குறாவளி, மழை.

அதற்கு இரு வாரங்களுக்குப் பின் ஒரு நாள்... கால்களை வேகவைக்கும் கடும் வெயில். அந்த ஊரின் பிரதான வீதியில் நடந்து கொண்டிருந்தேன். அப்பப்பா! என்ன வெப்பம். வீதியில் சனநடமாட்டமே இல்லை. ஏன்? வீதிக்கரைக் குடிசைகளில் கூடச் சனசஞ்சாரமில்லை. எங்கிருந்தோ சில நாய்கள் ஊளையிட்டன. சில காக்கைகள் கரைந்தன. அவைகளும் இவ்வுலகத்தில் பிறந்த உயிர்கள் தாமே....?

நான் நடந்து கொண்டேயிருந்தேன்.

தூரத்தில் இரு உருவங்கள் தெரிந்தன.

யாராக இருக்கலாம்?

எனக்கு அந்த ஊர் அவ்வளவு பழக்கமில்லை. நான் வேறுரைச் சேர்ந்தவன்.

உருவங்கள் என்னை அண்மித்துவிட்டன. உற்றுக் கவனித்தேன்.

‘அட எங்கடை பேரம்பலம் போலையல்லோ கிடக்கு’.

அவர் என்னுடன் இரு வருடங்களுக்கு முன் கொழும்பில் வேலை செய்தவர். இப்போ யாழ்ப்பாணத்தில் வேலை செய்கிறார். அவருடைய சொந்த ஊரும் இதுதான்; ஒருவேளை அவராக இருக்கலாம். ஆனால், இயற்கையிலேயே நோய்காரனாகிய அவரால் வெய்யிலில் திரியமுடியாதே.

அதுவும் இந்தக் கொதிக்கும் வெய்யிலில்.....!

‘என்ன வரதராசன் பேசாமல் போகிறாய்?’ அதே பேரம்பலம் தான்; அதே கனிவு ததும்பும் குரல் தான்.

‘ஓ நீங்களா! என்ன நல்லாய் மெலிஞ்சு கறுத்து இவ்வளவு தூரம் மாறிவிட்டியள்’

‘உலகின் விசித்திர நியதி இதுதான்.’ குரலில் அதே கனிவு; அதே தத்துவம் நிரம்பிய பேச்சு.

‘அதுசரி; அந்தக்காலத்திலை, நான் இயற்கையிலேயே நோய்காரனென்று சொல்லி, ஒரு நிமிஷமும் வெயிலிலை நிற்க மாட்டீங்களே; இப்ப ஏன் வெய்யில் வழிய அலையிறியள்?’

‘எல்லாம் இவனாலை தான்;’ பக்கத்தில் நின்றவனைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

அவன் பார்வைக்கு அசல் கமக்காரனாகத் தோற்றமளித்தான். தலைமயிர்கள் சடையாக வளர்ந்திருந்தன. முகத்தில் ஒரு மாதமாகச் ‘சவரக்கத்தி’ படவில்லைப் போலிருந்தது. வயிறு ஒட்டி இருந்தது. அவன் உடை என்ற பேரினில், உடுத்தியிருந்த கந்தலில் ஊரின் செம்பாட்டு மண் அப்படியே படிந்திருந்தது.

‘ஏன் வெய்யிலிலை நிக்கிறியள்; வாருங்கோவன் அந்த மரத்துக்குக் கீழை போவம்’ அவன் கூறினான்.

சில மாதங்களாக வெய்யவனின் கொடுமையால், இலையுதிர்ந்து பரட்டையாக நின்ற மரஞ்செடிகள், இரு வாரத்திற்கு முன் பெய்த பெருமழையால், சிறிது தளிர்ந்திருந்தன.

ஆனால் அந்த மரம், அவன் சுட்டிக் காட்டிய அந்த மரம் அதற்கு விதிவிலக்குப்போலும். அது ஒரு கல்மேட்டில் வளர்ந்திருந்தது. அதற்கு மழையைப் பூரணமாக அனுபவிக்க வாய்ப்பில்லை. அதனால் அது பழைய 'பரட்டையாகவே' இருந்தது.

நிழலற்ற அம்மரத்தின் கீழ் நிழலுக்காக அமர்ந்தோம்.

உலகம் விசித்திரமானது தான்.....!

அவன் தொடர்ந்தான். நான் ஒரு கமக்காரன். எனக்கு சொந்தமாய் நிலம் புலம் இல்லை. வருசம் நூறு ரூபாய் குத்தகைக்குத் தான் நிலம் எடுத்துச் செய்யிறன். ஆயிரம் கண்டுக்கும் வாழை..... அத்தனையும்.... அவன் விக்கினான். அவன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிந்தது.

பேரம்பலத்தின் முகத்தைப் பார்த்தேன். அவர் வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவரின் கண்களிலிருந்தும் நீர் தழும்புவதைக் கண்டேன்.

விம்மலிடையே அவன் தொடர்ந்தான். 'மழை, வெய்யில் எண்டு பாராது பாடுபட்டேன். கடன்பட்டு உரம், வேண்டிப்போட்டேன். அத்தனையும் பூவும் பிஞ்சுமாய் முறிந்துவிட்டதய்யா. அவன் விக்கி விக்கி அழுதான்.

பேரம்பலத்தின் கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் வடிந்தது. ஏன் கல்நெஞ்சனான நான்கூடக் கண்ணீர் விட்டேன்.

உலகம் உண்மையில் விசித்திரமானதுதான்.....!

அங்கு நிலவிய அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு பேரம்பலம் பேசினார்.

‘வரதா! புயலினால் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு கிராமசேவகர் மூலம் அரசாங்கம் உதவி அளிக்குதாம். எங்கள் கிராமம் தனிக் கிராமமில்லை. எங்களுக்கு ஒரு தனிக் கிராமசேவகர் இல்லை. அயலூர் கிராமசேவகர் தான் எங்களுக்கும், ஆனால் அதில் எத்தனை பாகுபாடுகள்; எங்கள் கிராமம் தனிக் கிராமமானால்.....? எங்களுரின் ஏழைக் கமக்கார மக்களுக்கு விமோசனம். அந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டுத்தான் நானும் இவனும் அலைகிறோம்.

வீதியில் எங்கள் ஊரைச் சேர்ந்த ஒருவனின் கார் செல்வதைக் கண்டேன். கைதட்டி நிறுத்தினேன். ‘அப்பவாறேன்’ என்று கூறிவிட்டு பதிலைக்கூட எதிர்பாராமல் சென்று காரிலேறினேன்.

கார் சிறிதுதூரம் சென்றதும் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவர்கள் இருவரும் பழையபடி, அதே கொதிக்கும் வெய்யிலில் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

நான் காரில் செல்கிறேன். அவர்கள் கொதிக்கும் வெய்யிலில் நடக்கின்றார்கள். நாங்கள் உத்தியோகம் பார்த்து உழைக்கிறோம். உல்லாசமாய் வாழ்கின்றோம். எங்கள் உல்லாச வாழ்வின், அடி அத்திவாரமாக மிளிரும் ஏழை விவசாயிகள் அன்றாட வாழ்வுக்கே திண்டாடுகின்றார்கள். நாங்கள் அவர்களைப் பற்றிச் சிந்திப்பதேயில்லை. ஆனால் அதற்கும் விதிவிலக்கு.....?

எங்களைப் போல் உல்லாசமாக வாழ்வு வாழவேண்டிய பேரம்பலம், தன் சுகவாழ்வைத் துறந்து, இயற்கையாகவே நோய் உள்ள தனது உடம்பை மறந்து, ஏழைகளுக்காக வெய்யில் எல்லாம் அலைகின்றார்.

உண்மையில் உலகம் விசித்திரமானதுதான்!

அன்று பின்னேரம் எனக்கும் என் அயலவர் ஒருவருக்கும், ஒரு வேலியைக் குறித்து வாக்குவாதம். காரியாதிகாரியிடம் முறையிடலாமெனச் சென்றேன்.

அங்கே, வெளி வராந்தாவில் ஒரு பெண் அமர்ந்திருந்தாள். அவளின் உடல் மெலிந்திருந்தது. கொடிய நோயால் தாக்கப்பட்டவள் போலக் காணப்பட்டாள். அவளது முகம் எனக்குப் பழக்கமானது போல இருந்தது.

‘என்ன வரதா எப்பிடிச் சுகம் சுவாத்தியம்?’ அவள் வினாவினாள். உற்றுப் பார்த்தேன். பேரம்பலத்தின் மனைவியார். கொழும்பில் பழகின பழக்கம்; நான் அவாவை அக்காவென அழைப்பது வழக்கம்.

‘என்ன ஆளைத்தெரியேல்லையோ?’ மிக ஈனமான மெல்லிய குரலில் அவள் கேட்டாள்.

‘இல்லை அக்கா. ஏன் இப்பிடி இளைத்திருக்கிறியள். இங்கை ஏன் வந்தனீங்கள். என்னைப் போல, உங்களுக்கும் வேலிக்லிப் பிசகாய் இருக்காது. உங்கடை ஊரிலையல்லே ஒரு சிறந்த பஞ்சாயம் இருக்குது.’

‘அப்பிடிப் பிசகொண்டும் இல்லையடா தம்பி! நானும் அவரும் ஆஸ்பத்திரிக்கெண்டு வந்தனாங்கள். போறவழியிலை இங்கை, ஏதோ தனிக்கிராம அலுவலாம்; கதைச்சுப் போட்டுப் போவோம் என்றார்? உங்கை உள்ளுக்கை ஏதோ கதைச்சுக் கொண்டிருக்கின்றார். ‘அவளின் சுருதி வரவரக் குறைந்தது. அவள் கண்கள் இமைக்குள் செருகின. அவள் அவ்வாசனத்திலேயே மயங்கிச் சரிந்தாள்.

உள்ளே ஓடினேன். பேரம்பலத்திடம் சொன்னேன்.

‘அவவுக்கு உப்பிடித்தான்; இன்னும் இரண்டொரு நிமிஷத்திலை உணர்வு வரும். இது அவவுக்கு சர்வசாதாரணம்; அவர் அலட்சியமாகக் கூறினார்.

நான் ஏதேதோ பாடுபட்டு, வீதியில் போன ஒரு காரை மறித்து, அதில் அவவையும் அவரையும் ஏற்றி ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பினேன்.

‘எட, இப்படியும் மனிசர் உண்டா? மனைவி மயங்கி விழ தனிக்கிராமம், தனிக்கிராமமென்று தலையை அடிக்கிறாரே; எனக்குள் நான் எண்ணினேன்.

உலகம் விசித்திரமானது தான்!

காலம் தன் கோலங்களைக் காட்டி ஓடிக் கொண்டே யிருந்தது.

ஒரு நாள்.....?

பத்திரிகையைத் திறந்தேன். ‘பேருரைச் சேர்ந்தவரும் அதேயூர் விவேகானந்தாக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றுகின்றவருமான திருவாளர் பேரம்பலம் அவர்கள் காலமாகிவிட்டார்கள். அன்னாரின் பூதவுடல், அவ்வூர் மயானத் .....’ மேலும் தொடர்ந்து என்னால் படிக்கமுடியவில்லை. கண்களில் நீர் திரையிட்டது.

மரண ஊர்வலத்தில் நானும் ஒருவனாகச் சென்றேன்.

ஒருவர் எனக்கருகிலிருந்த வேறொருவரிடம் கூறினார்.

உதிரிகளும்.....

‘ஒரு மாதமாய் படுக்கையிலை கிடந்தார். ஒவ்வொரு நாளும் தனக்குப் பக்கத்திலை இருந்து ‘பேப்பர்’ படிச்சுக் காட்டச் சொல்லி எனக்குச் சொன்னார். நானும் பெரிய இடத்து ஆக்களெண்டு போய் படிக்கிறது. நேற்றும், எங்கடை கிராமம் தனிக்கிராமமாகி விட்டது எண்டு நான் பேப்பரிலை வாசிக்கேக்கை தான் உவற்றை உயிர் பிரிஞ்சது. சாகிற காலத்திலே கூட ‘பேப்பர் பைத்தியம்’.

இவர்கள் எங்கே உண்மையை அறியப் போகிறார்களென்று எண்ணி, நான் எனக்குள் சிரித்தேன்.

பேசிய குரல் எனக்குப் பழக்கமானதாக இருந்தது. உற்றுப் பார்த்தேன். அன்றொரு நாள், கொதிக்கும் வெய்யிலில் பேரம்பலத்தோடை திரிந்த அதே கமக்காறன்.

அட, இவனா அவரைப் பைத்தியமெண்டு சொன்னது.....?

உண்மையில் உலகம் விசித்திரமானது தான்.

* - * - *

வினாக்கள் யுகங்களாக அசைகின்றன வழக்கமாகவே மாவை மூன்று மணிக்கு என்னை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பவள், நேரம் நான்காகியும் இன்னும் வந்து சேரவில்லை, கனிமை என் னைக் கவிக்க வைக்கின்றது.

கின்றேன். ஒரு பெருமூச்சுடன் கனககா முடிக்கொள்கின்றேன். கனவுலகில் நிகழ்வதுபோல, அவ னைச் சந்தித்துப் பழகிய அந்த நிகழ்ச்சிகள் மனதில் விரிகின் றன.

எதோவொரு பத்திரிகை

'மனிதன் தெய்வமாகின்றான்'

யொன்று தழுவிச் சல்லாபிக்கின் றன. அடிவானில் மேகம் சிவக் கின்றது. ஒரு சோடிப் பறவை கள் ஒய்றன் அருகில் ஒன்றாகப் பறக்கின்றன.

அருகில் யாரோ பேசும் குரல் கேட்கின்றது. திரும்பிப் பார்க்

யவே தெரியாது. எனவே, நான் மருங்கிறேன்.

அவள் சிரிக்கிறாள்; நான் முறைக்கிறேன். நான் எழுதுவ தைப்பற்றி தீவிரமாகச் சிந்தித் துக்கொண்டிருந்த படியால், அவள் என்னருகில் வந்திருந்

வினாக்கள்

01.08.1968

வினாடிகள் யுகங்களாக அசைகின்றன. வழக்கமாகவே மாலை மூன்று மணிக்கு என்னை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பவள், நேரம் நான்காகியும் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. தனிமை என்னைத் தவிக்க வைக்கின்றது.

நான் அமர்ந்திருந்த நூல்நிலைய பொதுஅறையில் ஜன்னலூடாக தென்றல் வந்து என்னைத் தழுவிச் சென்றது. எனக்குத் தெரிந்த ஏதோவொரு பாட்டை முணுமுணுத்தவாறு, ஜன்னலினூடாக அப்பால் பார்க்கிறேன். வசந்தக் குறுகுறுப்பில் மரங்களெல்லாம் பூத்துக் குலுங்குகின்றன. மஞ்சள், பச்சை, சிகப்பு நிறங்களிலான அவை ஒன்றையொன்று தழுவிச் சல்லாபிக்கின்றன. அடிவானில் மேகம் சிவக்கின்றது. ஒரு சோடிப் பறவைகள் ஒன்றன் அருகில் ஒன்றாகப் பறக்கின்றன.

அருகில் யாரோ பேசும் குரல் கேட்கின்றது. திரும்பிப் பார்க்கின்றேன். ஆணும் பெண்ணுமாக ஒரு சிங்களச் சோடி, தமக்குள் ஏதோ கதைத்துச் சிரிக்கின்றனர்.

எனக்குள் அவளின் நினைவு முகிக்கின்றது. வாசலைப் பார்க்கின்றேன். ஒரு பெருமூச்சுடன் கண்களை மூடிக்கொள்கின்றேன். கனவுலகில் நிகழ்வதுபோல, அவளைச் சந்தித்துப் பழகிய அந்த நிகழ்ச்சிகள் மனதில் விரிகின்றன.

ஏதோவொரு பத்திரிகை நடாத்திய கட்டுரைப் போட்டியொன்றில் பங்கு பெறுவதற்காக, 'ஒரே உலகம்' என்ற கட்டுரையை எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். மனித இனப் பாகுபாடுகளைப்பற்றி தீவிரமாகச் சிந்தித்து அதை எழுத்தில் பதித்துவிட்டு நிமிர்கின்றேன். அவள் என்னருகில் இருந்து சிரிக்கிறாள். அந்தச் சிங்களப் பெண்ணை எனக்கு இதற்கு முன்பு தெரியவே தெரியாது. எனவே, நான் மருள்கின்றேன்.

அவள் சிரிக்கிறாள்; நான் முறைக்கிறேன். நான் எழுதுவதைப் பற்றி தீவிரமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தபடியால், அவள் என்னருகில் வந்திருந்ததை நான் கவனிக்கவில்லை. அப்பாலிருந்த கதிரைக்கு நான் நகர்கின்றேன்.

அவள் மீண்டும் பலத்துச் சிரிக்கின்றாள். 'என்ன என்னுடன் கோபமா' என்று, தனக்குத் தெரிந்த அரைகுறைத் தமிழில் வினாவுகிறாள்.

அவள் தமிழ் பேசுகின்றாளே என்ற வியப்பு ஒருபுறம்; அத்தோடு, இப்படி அடக்க ஒடுக்கமில்லாமல் இதற்குமுன் அறியாத ஆண்களுடன் நெருங்கிப் பழகுகின்றாளே என்ற வெறுப்பு ஒரு புறம். எனக்கு இதுவொன்றும் பிடிக்காது. நான் பெண்களுக்கு நாணம், அச்சம், மடம், பயிர்ப்பு இருக்கவேண்டுமென எதிர்பார்ப்பவன்.

அவள் முகம் சுருங்குகிறது. என்னை ஒரு மாதிரி முறைத்துப் பார்த்துக்கொண்டே, 'உங்களுக்குச் சிங்களப் பெண்களையே பிடியாதா' என்கின்றாள்.

என் நெஞ்சம் அதிர்ந்தது. உலகில் வேண்டாத மத, இன பாகுபாடுகளை நோக்காது, ஒரே உலகமாகக் காணவேண்டுமென்ற இலட்சியம் கொண்டவன் நான், அந்த இலட்சியத்திற்காகவே என் வாழ்வை அர்ப்பணிப்பது என்று திட சங்கற்பம் பூண்டுள்ளேன். கொள்கைகள், கோட்பாடுகள் என்றெல்லாம் வாயளவில் பேசாது அவையை வாழ்க்கையிலும் காட்டுவேன் என்று நான் என் குருவாக நேசிக்கும் என் கிராமத்து வாத்தியாருக்கு வாக்குறுதி கொடுத்துள்ளேன் அதற்கு இதுவொரு சோதனையா?

என் நெஞ்சில் அவளின் செய்கைகளினால் ஏற்பட்ட வெறுப்பை அடக்கிக்கொண்டு, 'நான் அந்தப் பாகுபாடுகளைப் பார்ப்பதில்லை' என்று திடமான குரலில் கூறுகின்றேன்.

அவள் முகம் மலர்கின்றது. “அப்போ ஏன் என்னுடன் கதைக்காதிருக்கின்றீர்கள்” என்கிறாள்.

அவளது அரைகுறைத் தமிழ் உச்சரிப்பைப் பார்க்க எனக்குச் சிரிப்பு வருகின்றது. நான் அதை அடக்கிக்கொண்டே ‘பெண்கள் ஆண்களுடன் நெருங்கிப் பழகுவதை நான் விரும்புவதில்லை’ என்கின்றேன்.

அவள் மீண்டும் சிரித்துக்கொண்டே சொல்கின்றாள், “பெண்களும் மனிதர்களாகப் பிறந்த சென்மங்கள்தான்; ஆண்களுக்கிருக்கின்ற உணர்ச்சிகள் பெண்களுக்கும் இருக்கும். ஆணும் பெண்ணும் இணைந்தால்தான் உலகம் இயங்கும். சமுதாயம் முன்னேறுகின்ற போது, காலத்திற்கொவ்வாத கொள்கைகளை நீக்கி, காலத்தோடு ஒட்டி முன்னேறவேண்டும்.”

அவள் சொன்ன கருத்துகள் என் மனதில் தெட்டத்தெளிவாகப் படிக்கின்றன. ‘நாணும் அச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டுமாம்; ஞான நல்லறம் வீர சுதந்திரம் பேணு நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களாம்’ என்ற கவிதையடிகள் என் மனதில் தோன்றி மறைக்கின்றன.

நான் என்னை மறந்தவனாக, ‘நீ சொல்வதை நான் ஏற்றுக் கொள்கின்றேன்’ என்கிறேன். அவள் உரிமையோடு என்னருகில் வந்தமர்கின்றாள்.

தொடர்ந்து என்னைப் பற்றி விசாரிக்கின்றாள். என் பெயர், எனது கொள்கைகள், இலட்சியங்கள், எனது குருவான கிராமத்து வாத்தியார் இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் நான் கதை கதையாக அவளுக்குச் சொல்கின்றேன்.

தன் பெயர் ‘பிரேமலதா’ என்று கூறி, எனக்குத் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்ட அவள் “என் கொள்கை

இலட்சியங்களும், உங்கள் கொள்கை இலட்சியங்களும் ஒன்றே; நீங்களும் நானும் இணைந்து செயலாற்றினால் அவற்றை அடையலாம்” என்று கூறி அர்த்த புஷ்டியுடன் சிரிக்கின்றாள்.

என் அருகில் செருப்புச் சத்தம் கேட்கின்றது. அவள் வந்துவிட்டாளோ என்ற ஆவலில், இன்பமயமான அந்த நினைவுகள் கலைய நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன். நண்பன் சுசுமாரன் நின்றுகொண்டிருந்தான். எனக்கு ஏமாற்றமாகப் போய்விட்டது.

என் பக்கத்திலிருந்த நாற்காலியில் அவன் இருந்தான். அவனின் முகம் கடுகடுப்பாக இருந்தது. நான் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் உண்மைதானா என அவன் திடீரென என்னைப் பார்த்து வினாவுகின்றான்.

நான் எனக்குள் சிரிக்கின்றேன்.

“நீ என்ன கேள்விப்பட்டாய் என்று எனக்கு எப்படித் தெரியும்” என்கின்றேன்.

“நீ ஒரு சிங்களப் பெண்ணை விரும்புகிறாயாம்; அவளைத்தான் கலியாணம் செய்வாயாம், இதுவெல்லாம் உண்மைதானா” என்கிறான் அவன்.

“நீ சொல்வதெல்லாம் முழுக்க முழுக்க உண்மை; அவற்றைப் பற்றி நீ சந்தேகமே கொள்ளவேண்டாம்” என்கிறேன் நான்.

அவன் என்னை முறைத்துப் பார்க்கின்றான்.

“நீ உனது சமூகத்தைவிட்டு, வேறு சமூகத்திற்குப் போவதை நாங்கள் விரும்பவில்லை. அப்படி நீ போனால் உன் சமூகத்திற்கு தீங்கு செய்தவனாவாய்”.

“அப்படிச் செய்வதினால் ஒருவித தீங்கும் வரமாட்டாது. நமது நாட்டிற்கு மிகமிக இன்றியமையாத தேசிய ஒற்றுமைக்கு இதைப் போன்ற சம்பவங்கள் வழிவகுக்கும். அதுவுமன்றி என் மனம் அவளிலே படிந்துவிட்டது. இன, மத வேறுபாடுகள் உண்மையில் வேறுபாடுகளல்ல; எந்த இனத்தினனாக மதத்தினனாக இருந்தாலும், மனிதனது உணர்ச்சிகள் எல்லோருக்கும் ஒன்றாகத்தானிருக்கும்”.

“ஈழத்து வரலாற்றைப் புரட்டிப்பார்; இங்கு இருக்கும் சமூகங்கள் ஒற்றுமையாக வாழவில்லை என்பதற்கு சரித்திரமே சான்று தருகின்றது” என்கிறான் நண்பன்.

எனது உணர்ச்சி பொங்கிப் பிரவாகித்தது. தங்கள் தங்கள் சுயநலத்திற்காக, மனித இனத்தில் வேண்டாத பிளவுகளை ஏற்படுத்தி அட்டூழியம் செய்பவரை நினைத்து என் நெஞ்சு கொதித்தது. நான் என்னை மறந்தவனாகக் கத்துகின்றேன். “நண்பா! மனித இன வரலாற்றைப் பார்; நான், எனது குடும்பம், எனது கிராமம், எனது சமூகம் எனப் படிப்படியே விரிந்து செல்லும் மனித உணர்ச்சி ‘எனது நாடு’ என்ற இலட்சியத்தை அடையவேண்டும். காலப்போக்கில் ‘ஓரே உலகம்’ என்ற இலட்சியம்கூடக் கைகூடும்”.

“அப்போ, நீ நினைத்த மாதிரித்தான் செய்வாயா?”

நான் ஆமெனத் தலையசைத்தேன்.

“நீ அவளை அடைகின்ற விதத்தை நானுந்தான் இருந்து பார்க்கப் போகின்றேன். உன்னைப் போன்றவர்கள் எமது

சமூகத்தில் இருப்பதினாற்றான், எம் சமூகம் முன்னேற முடிவதில்லை. நீ ஒரு சமூகத்துரோகி” என்று குளுரைத்து அவ்விடத்தைவிட்டு அகல்கின்றான் அவன்.

மாலை மங்கி இருளும் நேரம் வந்தது. ‘அவளுக்கும் என்னென்ன இடைஞ்சல் ஏற்பட்டிருக்குமோ? இனி அவளை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பதில் பயனில்லை’ என்றெண்ணி நானும் எழும்பி, என் இருப்பிடத்தை நோக்கி நடக்கலானேன்.

தம் இலட்சியப் பயணத்தில் எத்தனை எத்தனையோ எதிர்ப்புகளைப் பெற்று, அந்த இலட்சியங்களுக்காகவே தம் வாழ்வை அர்ப்பணித்த மகா புருஷர்கள், என் மனதில் தோன்றி எனக்கு ஆறுதல் அளித்துச் சென்றார்கள். எனது இலட்சியப்பாதை கரடுமுரடானதென்பதை நான் இன்றுதான் உணர்ந்துகொண்டேன்.

பிரதான பாதையால் இறங்கி, என் இருப்பிடத்திற்குச் செல்லும் சிறிய பாதையில் மரங்களடர்ந்த பகுதியில் சென்றுகொண்டிருந்தேன்.

‘டேய் நிலல்லா’ என்றோர் குரல் கேட்டது. தொடர்ந்து பல குரல்கள் கேட்டன. தமது சமுதாய வளர்ச்சியில் தளரா ஊக்கம் கொண்ட என் அருமை நண்பர்கள், தமது சமூகத்தினான என்னைக் கல்லாலும் பொல்லாலும் தாக்குகின்றார்கள்.

என் தலை சுற்றியது. நான் மயங்கி விழுகின்றேன். நான் கண்ணைத் திறந்தபோது வட்டவடிவமான அவளின் முகமே தெரிகின்றது. அவளின் கண்களில் கண்ணீர்த் துளிகள் பளிச்சிடுகின்றன. நான் அவளின் கால்களில் தலைவைத்துப் படுத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

உதிரிகளும்.....

நான் எழும்புகின்றேன்; அவளும் எழும்புகிறாள்; “பலமாகத் தாக்கிவிட்டார்களா” என்கிறாள் அவள்.

“இல்லை பிரேமலதா” என்கின்றேன்.

நாம் கைகோர்த்துக் கொண்டு நடக்கின்றோம். அருகிலிருந்த புத்தர் சிலை எம்மை ஆசீர்வதிப்பதுபோல் புன்னகை புரிந்து நிற்கின்றது.

வட்ட நிலா, மனித சாதி முழுவதற்குமே நிலவைப் பொழிகின்றது.

என் மனதில் என் குரு வந்து பேசுகின்றார். “மத இன வேறுபாடுகள் உண்மையான வேறுபாடுகளல்ல; மனிதன் எங்கே எப்படி வாழ்ந்தாலும் அவன் உணர்ச்சிகள் ஒன்றே; மனிதன் மத இன உணர்வுகளால் வெறிகொண்ட வெறியனாக வாழாது, மனிதனாக வாழ்ந்தால் அவன் உண்மையில் தெய்வமாகின்றான்.”

நான் அவளின் கையை இறுகப் பற்றியவாறே நடக்கின்றேன்.

* * * * *

திவ்ய திவலை பால்வண்ண நிலவு

சிரித்திரன்
சுத்திரர் 1970

விவாகமான நாலாம் நாள் படுக்கையறைக்குப் போனபோது எதுவித சலனமும் முகவாட்டமும் இன்றி, அவள் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள் -

‘முன்பு உங்களுக்கும் விமலாவுக்கும் ஏதாவது தொடர்புகள் இருந்ததுண்டா?’

தீயை மிதித்தவன்போல நான் திடுக்கிட்டேன். எந்த இரகசியத்தை அவள் அறியக்கூடாது என்பதற்காக - கட்டிக்காத்து ஜாக்கிரதையாகப் பழகினேனோ அதை அவள் அறிந்துவிட்டாளா? அவள் கேள்வியால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியைத் திக்கித் திணறிச் சமாளித்து - மெதுவாக, பவ்வியமாக அவளைப் பார்த்துக் கேட்டேன் -

‘என்ன சீலி அப்படிக் கேட்கிறாய்? என்மீது உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா?’

அவள் முகம் சிவந்தது. கன்னத்தில் குழிவிழ மெதுவாக முறுவலித்தாள். என்னை நெருங்கி, வளையல்களணிந்த வலக்கரத்தால் என் கழுத்தைச் சுற்றி வளைத்து அணைத்து, முகத்தோடு முகம் பொருந்த, விழிகளில் ஏக்கம் ததும்ப, தனது இடக் கையால் எனது மார்பைத் தொட்டுச் சொன்னாள் -

‘இந்த இதயத்தின் இயக்கத்தில் தான் என் இதயமும் இயங்கும். இந்த இதயத்தின் இன்ப, துன்ப, துயர, வேதனைத் துடிப்புகள் தான் என் இதயத்திலும் எதிரொலிக்கும். நீங்களின்றி நானில்லை. நீங்களும் நானும் ஒன்று. உங்களை நம்பாவிட்டால், நான் என்னையே நம்பவில்லை என்றல்லவோ அர்த்தம்’.

என்ன தோன்றியதோ தெரியாது திடீரென்று எழுந்து, குனிந்து என் பாதங்களைத் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றினாள். நான் அவளை அணைத்துக் கொண்டேன்.

குதுவாது அறியாத குழந்தை உள்ளம் கொண்ட இவளை நான் ஏமாற்றுகிறேனா? முழுக்கமுழுக்க என்னையே நம்பி, எனக்காகத் தன்னை - தன் வாழ்வை, யாவற்றையுமே அர்ப்பணித்திருக்கும் இவளுக்கு நான் துரோகம் செய்கின்றேனா? என் நெஞ்சம் துடிதுடித்தது. என் கண்ணில் நீர் அரும்பிற்று.

அவள் மெதுவாக என் அணைப்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டாள். வாஞ்சையோடு என் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்பாக நான் துடித்தேன். வெளியே மரஇலைகள் சலசலத்தன. விடிவிளக்கின் ஒளிச்சவாலை ஆடி அசைந்தது. நானிருந்த கடற்கரையை ஒட்டிய அறையின், கிழக்குப் புற ஜன்னல் வழியாக நீலக் கடலலைகளின் இரைச்சல் கேட்டது. நாம் படுக்கையில் கிடந்து புரண்டோம்.

விமலாவுடன் பழகிய அந்த நாட்கள், மங்கிய நினைவுகளாக என் மனத்தில் மிதந்தது. பல்கலைக்கழகத்துக் கட்டிடங்களும், விரிவுரை மண்டபங்களும், நூல் நிலையமும், பனி மூடிய மலைச் சிகரங்களும், முருகன் கோவிலும், பேராதனைப் பூங்காவும், உதிர்ந்த மலர்களைச் சுமந்துகொண்டு ஓடிச்செல்லும் மகாவலிகங்கையின் அசுர வேகமும், பூக்களாய் பூத்துக் குலுங்கும் மரங்களும், தை மாசி மாதக் கடும் பனிக் குளிரும், எல்லாவற்றிலும் சோடியாய், சோடியாய், சோடியாய்.....!

வாழ்க்கையில் நினைப்பதெல்லாம் நடப்பதில்லைத்தானே! அப்படி நினைப்பதெல்லாம் நடக்கும் என்றால், 'சந்தித்து -

உதிரிகளும்.....

அன்பு செய்து - பிரிகின்ற' இந்த வாழ்க்கைக்கு அர்த்தமே கிடையாதே.

நான் பெருமூச்சு விட்டேன். அருகில் 'சீலி' நிம்மதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். 'தான் நம்பி வந்தவர், தன் நம்பிக்கைக்கு ஏற்றவர்' என்ற தென்பில் அவள் நிர்ச்சலனமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். உறங்குகின்ற அவள் முகத்தின் அந்த அமைதியை - சாந்தத்தை என்னால் தாங்கவே முடியவில்லை. என் இதயத்தில் ஒரு குறுகுறுப்பு. நான் அவளுக்கு துரோகம் செய்கிறேனா?

அவளின் கரங்களிலொன்று என்மார்பின்மீது அடைக்கலம் தேடிக் கிடந்தது. என் நெஞ்சில் இடம் பெற்றிருக்கிற கபடம், இதயத் துடிப்புகளின் வழியாக அவள் கைகளுக்கு எட்டினாற் போல, அவள் தன்கையை எடுத்து, மறுபக்கமாகத் திரும்பி நீட்டி நிமிர்ந்து படுக்கலானாள்.

நான் என்னுள்ளே நோக்கினேன். என் வாழ்க்கையின் கறை படிந்த நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றும் புழுக்களாக மாறி என் இதயத்தைத் துளைப்பது போலத் துடிதுடித்தேன். அந்த வேதனையைத் தாங்கமாட்டாது வாய்விட்டுக் கத்தவேண்டும் போலத் தவித்தேன்.

“அவைகளை அவளுக்குச் சொல்லிவிடலாம்” என்று எண்ணிய போது மனதில் ஒரு பாரம் குறைந்த மாதிரி - மனம் லேசான மாதிரி - அந்தரத்தில் அப்படியே அலாக்காக பறக்கிற சுகம் மாதிரி இருந்தது. அவைகளை அவளுக்கு சொல்லாவிட்டால் என்வாழ்வில் நிம்மதியே கிடையாதென்று நான் உணர்ந்தேன்.

அவள் மறுபுறம் திரும்பிப் படுத்தாள். அரைத்தூக்கத்தில் முனகுபவள்போல 'என்ன இன்னமும் தூங்கவில்லையா?' என்று கேட்டாள்.

நான் அவள் கரங்களை எடுத்து மார்பில் புதைத்துக் கொண்டே கேட்டேன். “சீலி! நானொன்று சொல்லுவேன், கோவித்துக் கொள்வாயா?”

அவள் தன்கைகளை விடுவித்து என்வாயைப் பொத்தினாள். அப்படி எல்லாம் சொல்லக்கூடாதென்று மன்றாடினாள்.

நான் என்னுள் அழுதேன். எனது கயமையை எண்ணி அழுதேன். அவள் அதைச் சொல்லுமாறு மன்றாடினாள். நான் என்னை மறந்தவனாகச் சொல்லத் தொடங்கினேன்.

தெய்வ சன்னிதானத்தில் நாம் செய்த சிறுமைகளை நினைத்து அழுது உருகுவது மாதிரி நான் சொல்லத் தொடங்கினேன். விமலாவுக்கும் எனக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த ஒவ்வொரு சிறு சம்பவத்தையும் அப்படி அப்படியே நான் அவளிடம் ஒப்படைத்தேன். ஒருவித வெறியில், என்னை மறந்த நிலையில் - என் வாழ்வில் நிகழ்ந்த அந்தரங்கங்களை எல்லாம் அவளிடம் விண்டுவைத்தேன்.

மழை பெய்து ஓய்வதுபோல, நான் பேசி முடிந்து அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

அவள் அழுதாள், தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். ‘இந்தப் பாவியில் இவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்த அவள் அழத்தானே வேண்டும். நல்லாய் அழட்டு’மென எண்ணினேன்.

அவளின் முகத்தை நிமிர்த்தி “சீலி என்னுடன் கோபமா? என்னை மன்னிப்பாயா அம்மா” என்றேன்.

அவள் என்வாயைப் பொத்தினாள்.

“சீலி என்னுடன் கோபமா” என்றேன் மீண்டும். என்குரல் கம்மியிருந்தது. அவள் இல்லையென்று தலையசைத்தாள்.

“அப்போ, நீ ஏன் அழுதாள்?” என்றேன். அவள் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டுச் சொன்னாள்.

வாழ்க்கையின் இளமைப்பருவக் கனவுகளில், சிலர்தவறிவிடலாம். நான் அதைப் பொருட்படுத்த மாட்டேன். நான் அதற்காக அழவில்லை. என்மீது இவ்வளவு அன்பு வைத்து, நம்பிக்கை வைத்து இவற்றையெல்லாம் சொன்னீர்களே, அந்த மகிழ்ச்சியின் கனத்தை என்னால் தாங்கமுடியவில்லையே என்று, என் மார்பில் தன் முகத்தைப் புதைத்து அழுதாள்.

நான் என்னுள் விம்மித்து நின்றேன். அவள் அன்புக் கடலில் நான் அணுவின் அணுவாகச் சிக்கித் தவித்தேன். ஆண்மகனாக நான் அவளின் பெருந்தன்மைக்கு முன்னால் எவ்வளவோ சிறியவனாக, துரும்பாக மாறிப் போனேன்.

என் மார்பில் புதைந்திருந்த அவள் முகத்தை நிமிர்த்தினேன். கீழைக் கடலில், அபர பட்சத்துப் பால்வண்ணச் சந்திரன் உதயமானான். நான் நிலவைப் பார்த்தேன். அவள் முகத்தையும் பார்த்தேன். அவள் முகம் களங்கமற்று நிர்ச்சலனமாக இருந்தது. நீலக்கடலலைகள் இரைந்து கொண்டே இருந்தன.

என் மனத்திலிருந்த கபடம் அகல, ஒருவரையொருவர், புரிந்து கொண்ட இலயிப்பில் - அந்தச் சுகத்தில் ஒருவரையொருவர் அணைத்துக் கொண்டோம். முந்திய மூன்று நாட்களில் இல்லாத இறுக்கம் அதிலிருந்தது. கிழக்கு ஜன்னலினூடாக களங்கமற்ற பால்வண்ண நிலவு எங்களைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

கருணாகரனுக்கு உத்தியோக வாழ்க்கை கசந்தது. போட்டிகளும், பொறாமைகளும், அதிகார மமதைகளும் தமக்குத்தான் எல்லாம் தெரியும். தம்மைவிட கெட்டிக்காரர்கள் இல்லை என்ற தம்பட்டங்களும் நிறைந்தது அந்த உத்தியோக உலகம். அந்த உலகம் அவனுக்குப் பிடிக்கவே இல்லை, அப்படிப்பட்டவர்களையும் அவனுக்கு பிடிக்காது. இந்த பரந்த உலகின் எங்கோ ஒரு மூலையில் அமைதியாக அடக்கமாகவே வாழ அவன் விரும்பினான். அதிகார ஆசைகளும் ஆடம்பரமுமற்ற வாழ்வையே அவன் அவாவி நின்றான். விதம் விதமான விசித்திரம் விசித்திரமான வாழ்க்கைச் சோதனைகளை அவன் வெறுத்தான். கிராமியச் சூழலில் நெளிந்து வளைந்தோடும் அழகிய நீரோட்டம் போலவே தனது வாழ்வு அமைய வேண்டுமென அவன் விரும்பினான்.

ஆயிரம் வருடங்களுக்கொரு முறை உலகில் மேதாவிகள் தோன்றுவதாகச் சொல்வார்கள். இந்த உலகின் யதார்த்தமான கூட்டு மொத்தமான மனிதக் குணாதிசயங்களினின்றும் வேறுபட்ட அந்த மேதாவிகள் உலகில் அபூர்வமாகவே பிறப்பார்கள். அந்த அபூர்வ மனிதர்கள் உலக குணாதிசயங்களிலிருந்து ஏதோ வகைகளில் வேறுபட்டிருக்கிறார்கள். மனிதனின் சிந்தனைப் போக்கிற்கு மாறாக சிந்தித்து புதிய புதிய உண்மைகளை கண்ட மனிதர்கள்; புதிய புதிய வாழ்க்கை முறைகளை உலகிற்கு உணர்த்திய மகாத்மாக்கள்; அழியாத அமரத்துவமான காவியங்களைத் தந்த கவிஞர்கள்.

கருணாகரனும் ஓர் அபூர்வ பிறவியாகத்தான் இருந்தான். நிச்சயமாக அவன் இந்த உலகின் மயங்குகின்ற மாயப் பிடிப்புகளிலிருந்து தன்னை விடுவிக்க முயன்றான். இந்த உலகில் ஏதோ ஓர் ஆதர்சன தரிசனத்துக்காக அவன் ஏங்கித் தவித்தான்.

அவனை ஒருமுறை பார்த்தவர்கள் பின் மறக்கமாட்டார்கள். அவனது தோற்றமே இந்த உலக மனிதர்களினின்றும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் வேறுபட்டவன் என்ற உணர்வைப் பார்ப்பவர்கள் மனதில் ஏற்படுத்தும். ஏதோவொரு கவர்ச்சி கொண்டவனாகவோ அல்லது உடல் வேறுபாடு கொண்டவனாகவோ அவனிருந்தான்.

அவனை பலரும் பல விதமாகச் சொல்வார்கள். சிலர் பைத்தியம் என்றார்கள். சிலர் ஒன்றுமறியாத அசடு என்பார்கள். சிலர் ஆள் அசகாயசூரன் என்பார்கள். வேறு சிலர் அவன் ஓர் அழர்வ பிறவி, பிற்காலத்தில் மேதாவியாக வரக்கூடியவன் என்று ஆருடம் சொன்னார்கள். அத்தனைக்கும் ஒல்லியான ஐந்தடி உயரமான மனிதனாக அவன் இருந்தான். மங்கிய சிவந்த நிறம் கொண்டவனான அவன் முகத்தில் எப்போதும் ஓர் ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கும். கண்களில் ஒரு தீட்சணியம் பிரதிபலிக்கும். அடக்கமில்லாத கற்பனை உலகில் துள்ளித் திரியும் அவன் மனம் போலவே அவனது தலை மயிர்களும் குத்திட்டு நிற்கும். நாலைந்து மயிற்கற்றைகள் அவன் நெற்றியில் பிறைவடிவில் நெளிந்து கிடக்கும். முழங்காலளவுக்கு நீண்ட அவனது கைகளை ஆட்டி காலை ஒரு விதமாக வைத்து நடக்கும் அவனது நடையைப் புதிதாக பார்ப்பவர்களுக்கு சிரிப்புவரும்.

அவன் இந்த உலகில் ஒருவித பிடிப்புமற்றவனாக வாழ்ந்தான். தன்னை பார்த்துச் சிரிப்பவர்கள், தன்னைப் பார்த்து தூற்றுபவர்கள் தன்னைப் பார்த்து போற்றுகிறவர்கள், மரியாதை செய்பவர்கள் யாரையும் அவன் இலட்சியம் செய்வதில்லை. இழிவுபடுத்துபவர்களைக் கண்டு கோபங்கொள்வதும் இல்லை. உயர்வுபடுத்துபவர்களைக் கண்டு அவன் மகிழ்வதும் இல்லை. உலகின் சலனங்கள், கொந்தளிப்புகள், இயற்கையின் சீறல்கள், அரசியல் குமுறல்கள் எவற்றையும் அவன் சலனத்துடன் பார்த்ததில்லை. அவனுக்கென்றோர் உலகம், அது அவனுக்குள்ளேயே இருந்தது.

அவனுடன் நான் பழகியதே ஒரு சுவாரசியமான கதைதான். ஒரு நாள் மாலை மூன்று மணியிருக்கும். மேகக் கூட்டங்கள் வானத்தை ஆக்கிரமித்திருந்தன. மழை பெய்வதற்கு முன்பிருக்கும் ஒரு வித கதகதப்பில் தனிவழியே விரைந்து கொண்டிருந்தேன். நான் அந்த ஊருக்கு புதிதாகையால் மனதில் கவிந்த நினைவுகளுடன் ஊரின் அமைப்பையும் அவதானித்தபடியே நடந்தேன். வீதிக்கப்பால் வாளைத்தொடும் வண்ணம் நெடிய மலையொன்று நீண்டிருந்தது. மலையின்அரை வாசிக்கும் கூடிய பகுதியில் பச்சை பசேலென செடி கொடிகள் பரந்திருந்தன. மேல் முகட்டில் வானம் கவிந்திருந்தது. வடகீழ்த் திசையில் பல முடிச்சுகளுடன் மலைத் தொடரொன்று காட்சி தந்தது. மனோரம்மியமான சூழலில் இயற்கை காட்சிகளில் மனதைப் பறிகொடுத்து நினைவு இலயிப்பில் சுகம் கண்டவனாக நான் நடந்தேன்.

வீதிக் கரையிலிருந்த பஸ் தரிக்குமிடத்துக்கு அருகில் அவன் தனிமையில் நின்றான். இந்த உலகத்தை மறந்தவன் மாதிரி அவன் எதையெதையோ சுற்றிச் சுழன்று பார்த்து கொண்டிருந்தான். அவனது கண்களின் தீட்சணியம் என்னை கவர்ந்தது. அவனது செய்கை அவனை ஒரு பைத்தியக் காரனாகவே என்னை நினைக்கத் தூண்டியது. பலத்த மழைக்கு அடையாளமாக அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக மழைத் துளிகள் விழுந்தன. பலத்த காற்று சுற்றி சுழன்று அடித்தது. நான் அவனை அண்மினேன்.

‘என்ன அழகு! என்ன அழகு!’ அவன் தனக்குள் கூறிக்கொண்டான். ஆடாமல் அசையாமல் வடகீழ்த் திசை மலைத்தொடரைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். மொட்டை மரமொன்று காற்றுக்கு அசையாமல் தனிமையிலேயே நிமிர்ந்து நின்றது. தனிமையான வாழ்வே இவ்வுலகில் சுதந்திரமான துணிகரமான, சந்தோஷமான வாழ்வென்று அது அவனுக்கு உணர்த்தியதா. தனிமையான வாழ்வு சத்து நிறைந்ததா?

அவன் தனிமையான வாழ்வையே விரும்பினான். இந்த உலகின் பாசங்கள், நேசங்கள், சோகங்கள், உணர்ச்சி குமுறல்கள் எல்லாவற்றினின்றும் ஒதுங்கி வாழ முற்பட்டு, தனிமையில் இன்பம் காண விழைந்தான். ஒற்றை மரம் ஆடாமல் அசையாமல் நின்றது. மழை பலத்து பெய்தது. அவன் அருகிலிருந்த பஸ்தரிக்குமிடக் கூடாரத்துள் ஒதுங்கிக்கொண்டான். நானும் அங்கேயே ஒதுங்கி நின்றேன். அவன் என்னைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. அந்த ஒற்றை மரத்தையே பார்த்தபடி நின்றான். அவன் போக்கு எனக்கு வியப்பை அளித்தது. அவனை நெருங்கி “என்ன அப்பிடிப் பார்க்கிறீர்கள்” என்றேன்.

அவன் என்னைப் பார்த்து மெல்ல சிரித்துவிட்டுச் சொன்னான். “அந்த ஒற்றை மரம் எப்படி நிமிர்ந்து நிற்கிறது பாருங்கள், பலத்த புயலையும் மழையையும் கூட அது இலட்சியம் செய்யவில்லை. இந்த உலகின் எதுவித பிடிப்புமற்றதினால் தான் அதனால் அப்படி நிற்க முடிகிறது. நானும் அப்படி வாழத்தான் நினைக்கிறேன். இந்த உலக பந்தங்களினின்றும் ஒதுங்கி அழகிய ஆத்மார்த்தமான காவியங்களில் வரும் அந்த அற்புத உலகை அநுபவிக்க விரும்புகிறேன்”.

அவன் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தான். தான் ஏதோ அதிகப் பிரசங்கித்தனமாகப் பேசிவிட்டது போல அவன் நாணி நின்றான். அந்த நாணத்திலும் ஒருவித மிடுக்குடன் அவன் என்னையே பார்த்து நின்றான். அவன், என்னிலும் ஏதாவது தத்துவார்த்தங்களைத் தேடுகிறானா? உலகில் தோன்றுகின்ற ஒவ்வொரு பொருளிலுமே ஆழ்ந்த தத்துவங்கள் அடங்கியிருக்கின்றனவா? ஒவ்வொரு பொருளின் அசைவிலும், அசைவின்மையிலும், கண்காணும் பொருளிலும் காணாப் பொருளிலும், காது கேட்கும் ஒலியிலும், கேளாத மௌனகீதத்திலும் எல்லாமே தத்துவந்தானா?

“உனக்கு என்ன பெயர் தம்பி” என்றேன் நான்.

“கருணாகரன்”

மழை நின்றிருந்தது. மலைத்தொடர்களில் மேகங்கள் கலைந்தன. அடி வானத்துக்குச் சற்று மேலே, மரங்களின் உச்சியில் தங்கச் சூரியன் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தான். வடகீழ் மலைத்தொடரில் மஞ்சள் வெயில் பரவியிருந்தது. மரம், புல்செடிகளில் தங்கி நின்ற மழைத்துளிகள் வெய்யிலில் மினுமினுத்தன. வீதிக்கருகிலிருந்த கால்வாயில் வெள்ளம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவன் மழை விட்டதைக் கூட கவனியாமல் சுற்றாடலில் தன்னை மறந்து நின்றான். அவன் இந்த மாய உலகின் அழகை அணுஅணுவாக அநுபவித்தான்.

‘அப்ப தம்பி நான் வாறேன்’. ஒரு புன்முறுவலினால் விடைகொடுத்த அவன் அப்படியே நின்றான். சிறிது தூரம் சென்று திரும்பிப்பார்த்தேன். அப்போதும் அவன் அங்கேயே அழகில் ஆழ்ந்திருந்தான். உலகில் எங்குமே அழகு பூத்துக்கிடக்கிறதா?

ஒரு நாள் எதிர்பாராத விதமாக நகரப் பொது நூலகத்தில் அவனை சந்திக்க நேர்ந்தது. “கவின்கலைகள்” என்ற ஆங்கில நூலை கையில் தாங்கிய வண்ணம், ஜன்னலருகில் நின்று வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வானத்தில் என்ன புதுமையைக் கண்டானோ...? நானும் அவன் அருகில் நின்று வானத்தைப் பார்த்தேன்.

வானம் களங்கமற்று நிர்மலமாக இருந்தது. இரு ஜோடிப் பறவைகள் எட்டாத தொலைவில் இணைந்து பறந்து கொண்டிருந்தன. அவன் அவற்றையே கண்கொட்டாமல் குறுகுறுப்பாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“தம்பி! இரு பறவைகள் அல்லவா இணைந்து பறக்கின்றன” என்றேன்.

திரென என்னை திரும்பிப் பார்த்த அவன், நான் சொன்ன கருத்தைப் புரிந்து கொண்டவன் போல, ஒரு கணம் சிரித்தான். “என்ன செய்வது? உலகம் எங்கணுமே உண்மைகள் மறைந்து கிடக்கின்றன. மாய உலகம், பொய் உலகம், மயக்குகின்ற உலகம் என்றெல்லாம் கூறுகின்றார்களே? அதெல்லாம் பொய் என்றான்”.

என்னை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு, மீண்டும் சொன்னான்.

“மனிதனது தத்துவம், தாகம், ஆசை எல்லாம் அவனின் அனுபவம், சூழல், பருவம் என்பனவற்றை ஒட்டியே பிறக்கின்றன. எல்லாம் ஒன்றிலொன்று சங்கமாகி இணையும் இந்த உலகில் நான் மட்டுமேன் தனியாக இருக்கக் வேண்டும்”.

“தம்பிக்கும் வாலிப வயது தானே!” என்றேன்.

நாணத்தினால் சிவக்கும் பெண்ணின் முகம் போல அவன் முகம் சிவந்தது. “ஆமாம்! நான் ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்கிறேன். அந்த அனுபவம் மிக மிக மகத்தானது. இரண்டு இதயங்களின், உணர்வுகளின், உயிர்களின் கலப்பில் சங்கமத்தில் இந்த உலகமே சுவர்க்கமாகின்றது. ஓர் உயிரின் இதய தாகங்கள், ஆசாபாசங்கள், துன்ப துயரங்கள், இன்பங்கள் இதய பூரிப்புகளில் மற்ற உயிரும் கலக்கும் போது ஓர் அருமையான காவியத்துக்கான உணர்ச்சிகள் அந்த அனுபவத்தில் பிறக்கின்றன”.

வார்த்தை தடைப்பட அவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்க எதையோ பார்த்தான். நானும் பார்த்தேன். ஒரு அழகான பெண் நின்று கொண்டிருந்தாள். அவனை நோக்கி வந்த அவள் என்னை அவனுடன் கண்டதனால் தயங்கி நின்று அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கண்கள் காந்தங்களா? அவை ஒன்றையொன்று கவர்கின்றனவா?

“அப்ப தம்பி வாறன்” என்று நான் விடைபெற்றேன். அப்பால் சென்ற என் காதில் அவர்களின் கலகலவென்ற களங்கமற்ற சிரிப்பொலி ஒலித்தது.

ஒரு நாள் எதேச்சையாக வீதியில் சந்தித்த அவன், அன்று மாலை நாலுமணியளவில் என்னைப் பூந்தோட்டத்திற்கு வருமாறு கேட்டிருந்தான். அவன் மிகவும் பரபரப்புற்று வாட்டமடைந்திருந்தான். அவன் முகத்தில் இனம் தெரியாத ஏதோ ஒரு சோகம் குடி கொண்டிருந்தது.

அன்று மாலை நாலு மணியளவில் பூந்தோட்டத்துக்குச் சென்று அவன் இருக்குமிடத்தை தேடி அலைந்தேன். பூந்தோட்டத்தின் மத்தியில் நெளிந்து வளைந்தோடும் அமைதியான நீரோட்டத்திற்குப் பக்கத்தில், மண்ணை அணைத்து நிற்கும் ஒரு மரக் கிளையில் காலைத்தொங்கப் போட்டவாறு அடிமரத்தோடு சாய்ந்து அவன் அமர்ந்திருந்தான். அவன் கைகள் தாளம் போடுவதும் தெரிந்தது.

அவனை நோக்கிச் சென்றேன். அவன் வாயிலிருந்து வந்த இனிமையான கீத அலைகள் என் காதில் இனித்தன. அவன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு, மெதுவாக இனிமையான குரலில் ஏதோவொரு சோகப் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டிருந்தான். “இவன் ஓர் அபூர்வ மனிதன் தான்” என நான் எண்ணினேன். பாடி முடிந்து கண்ணை விழித்த அவன் ஒரு புன்னகையால் என்னை வரவேற்றான்.

“என்ன தம்பி! இனிமையாகப் பாடுகிறீர்களே!” என்றேன். என்னை இருக்கச் சொல்லி உபசரித்த அவன், “எனது நெஞ்சில் துயரங்கள் குவிந்து கிடக்கின்றன. “இனிமையான பாடல்கள்

துயரமான நினைவுகளையே சொல்லுகின்றன” என்று ஆங்கிலக் கவிஞன் ஷெல்லி கூறியிருக்கிறான்” என்றான்.

“என்ன தம்பி உலகின் எந்த அணுவிலும் அழகையே காணும் நீங்கள் அதன் இனிமையை உணரும் நீங்கள், துயரப்படுகிறேன் என்று கூறுகிறீர்களே” என்றேன்.

அவன் ஏதோ சிந்தனையில் மூழ்கியவனாக மௌனம் சாதித்தான். “என்ன துயரங்கள் எனக்கு சொல்லலாம் தானே” என்றேன். “உங்கள் மொழியில் நான் ஓர் அழகைக் காண்கிறேன். உங்களுக்கு சொல்வதற்காகத்தான் உங்களை இங்கு அழைத்தேன். உங்களுக்கு சொல்ல வேண்டும் போல என் மனம் துடிக்கிறது. என்னோடு இணைந்து பறந்தவளை எனக்கு சொந்தமில்லை என்று சொல்லிவிட்டார்கள்”. அவன் தொண்டை கரகரத்தது.

“என்ன காரணம்” என்றேன்.

‘பொருளாதாரம் தான். அவள் பணக்கார வர்க்கம்; நான் கமக்கார வர்க்கம்’ என்றான். சிறிது நேரத்தின் பின் ‘எனக்கு ஓர் உத்தியோகம் கிடைந்திருக்கிறது’ என்றான்.

“நல்லது தானே” என்றேன்.

என்னை நிமிர்ந்து ஒரு மாதிரியாக பார்த்துவிட்டு சொன்னான் “எனக்கு உத்தியோகம் பார்க்கவே பிடிக்கவில்லை. இந்த உலகில் இதே போன்ற ஒரு சுதந்திர மனிதனாக உலகத்து அழகையெல்லாம் அணுவணுவாக அனுபவிப்பவனாகத்தான் நான் வாழ விரும்புகிறேன். ஆனால்... ஆனால்... எனது குடும்பத்தின் வறுமைச் சூழல் என்னைப் பிடித்துத் தள்ளுகிறதே”.

“என்ன தம்பி செய்வது வாழ்க்கை என்பதில் நாம் நினைத்த மாதிரி எல்லாம் வாழ முடியுமா? சிற்சில இடங்களில் எமது

உதிரிகளும்.....

உணர்ச்சிகள், எண்ணங்கள், ஆசைகளையும் தியாகம் செய்யத்தான் வேண்டும்”

“நான் யாருக்காக தியாகம் செய்ய வேண்டும். ஏன் எனக்காக என் குடும்பத்தினர் தம் வாழ்க்கை வசதிகளை தியாகம் செய்தாலென்ன?” நான் மௌனம் சாதித்தேன்.

‘ஓ! துயரத்திலிருந்து பிறக்கும் இனிய கீதங்கள் போல துயரங்களும் இனிக்கின்றன தான். ஆனால் நான் என்னில், என்னையறியாமலே கிளர்ந்தெழும் அந்த மகிழ்ச்சி உணர்ச்சிகளை களைந்தெறிய முடியாதே. இந்த உலகத்து மனிதர்களைப் போல எனக்கு வாழத் தெரியவில்லை. இந்த உலகத்தில் வாழ எனக்குத் தெரியாது. எனக்கென்று ஓர் உலகம் வேண்டும்’.

அவன் விசித்து விசித்து அழுதான்.

எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

பூமி வெண்ணிலவில் பால் வண்ணம் கொள்ளத் தொடங்கியது. மாலையில் மலரும் மலர்கள் மலர்ந்து மணம் பரப்பின. நீரோட்டம் ஒரே சீராக இரைந்து கொண்டோடியது. ஒரு பெருமூச்சு விட்டவாறு அவன் எழுந்தான். நானும் எழுந்தேன். ‘நெளிந்து வளைந்தோடும் இந்த நீரோட்டம் போல என் வாழ்வு அமைய வேண்டுமென நான் விரும்பினேன். ஆனால், எனக்கு அது கொடுத்துவைக்கவில்லை. நான் நாளைக்கு உத்தியோகம் ஏற்பதற்காக பயணப்படுகிறேன்’. அவனுக்கு ஆறுதல் கூறி அனுப்பி வைத்தேன்.

நாட்கள் சில சென்றன. அவனிடமிருந்து எனக்கொரு கடிதம் வந்தது. “தனக்கு உத்தியோக வாழ்க்கை கசப்பதாகவும்

அங்குள்ளவர்களை தனக்குப் பிடிக்கவில்லையெனவும் தனக்கு இந்த உலகில் வாழ முடியவில்லையெனவும் தான் தேய்ந்து உருகி வருகிறேன்” எனவும் எழுதியிருந்தான்.

அவனுக்கு ஆறுதல் கூறி ஒரு பதில் கடிதம் வரைந்தேன்.

அவனிடமிருந்து மீண்டும் ஒரு கடிதம் வந்தது.

அன்புள்ளவருக்கு,

தாங்கள் என்மேல் காட்டும் அக்கறைக்கு நன்றி. நீங்கள் கூறிய ஆறுதல்களை, சமாதானங்களை என்னால் ஏற்க முடியவில்லை. தன்னடக்கத்தைவிட்டு சொல்லுகிறேன். நான் இந்த உலகில் ஓர் அழர்வபிறவி. விதிவிலக்கான பிறவி. என்னை இந்த உலகம் நன்றாக பயன்படுத்தவில்லை. வேண்டாத பொருளாதார காரணங்களினால் அது என்னை பயிவாங்குகிறது. நான் அந்த உலகிற்கு என்ன செய்தேன். அதன் அழகை அம்மணமாக அறிந்து அனுபவித்ததுதான் என் குற்றமா? என்னால் இந்த உலகத்தில் வாழ முடியவில்லை. எனக்கென்று ஓர் உலகத்தைதேடி நான் போகிறேன்!

பின் அவனிடமிருந்து ஒரு கடிதமும் வரவில்லை. நித்தமும் அவனிடமிருந்து கடிதத்தை எதிர்பார்க்கும் நான் ஏமாற்றமடைந்து வருகிறேன். அவன் தனக்கென்று ஓர் உலகத்தைத் தேடிச் சென்றுவிட்டானோ! என்னவோ? எனக்குத் தெரியாது.

அந்தக் கடிதத்தைவாசித்து நிரிந்த பாரதி என் கண்கள் கனகிவிடுந்தன. ரதநீகா வாழ்விட்டு அழகிலும்பெரும்போலனைத்திலும் தனிப்பு; கடிதத்தை மடிக்கடிக்கையிலிருக்கிறேன். கைகளில் நடுக்கம்; கீழைகள் கடிவாள் மிடுகின்றன.

ஊழத்தைக் களவுகள்!

சத்தையா; எனது ஒரேயொரு தமிழ்ச் பெயர் அதுதான். என்னிறும் ஏழவாது இரையவனான அவன் நாசியில் தாக்கித் தித்தித்த நினைவுகள் மனதில் கிளர்ச்சிநடை. அவன் பிறந்தபோது, அப்பாவி வெளியே வந்து "பேடும் ஊழுகையா உவந்த ஒரு தமிழ் பிறந்திருக்கிறோம்" என்று சந்தி காஷத்துடன் சொன்ன போது

யென்று பெயர் கொன்னது; கிராமத்தில் பாடசாலைவில் படித்துக் கொண்டிருந்த அன்பின் நான் கூட்டிச் சென்று, நான் படித்த கன்னடாசிரிசு சேர்த்தது; கன்னடாசிரிசுப் பெயரும் வழியில் கணவாக விவாஹம் பரிந்துறும்போது அகப்பட்டது; பருவ இரையிலும் நான் ஒருத்திரிசு 'சவனம்' கொண்டிருந்தபோது - அந்த அவனும் என் மீது சவனம் கொண்டிருக்கின்றன சென்று தெரிந்த போது அவன் அன்னி என்று அழைத்தது.....;

அந்த அன்னு, என் தம்பியோ இக் கடிதத்தை எழுதிருக்கின்றன. இதனைக் கண்டு இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு, நான் காத்தித்தவன் உகாடிக்க முன்னிந்தபோது அன்னொரு கிண்கண் பெண் என்று காரணத்தி

உலகம் பரந்து கிடக்கிறது

பாடுகளுக்கான மனமொன்று உலகம் உலகமாய்தான் நிலைவிடுகிறது. "எனக்கெல்லாவிரை ஒரு தமிழ் பிறந்திருக்கிறது" என்று "லீகம்" காட்டிச் சொன்னபாடு இப்போதும் நிலைவிடுகிறது.

அந்தக் கடிதத்தைப் படித்ததிலும் அந்தக் கடிதத்தொரு தொடர்புபற்றி ஆனால் அவனொரு தொடர்புள்ள பழைய நினைவுகள் மனத்தில் மிதக்கின்றன. அவனான அந்தக் கடிதத்தை எழுதினான்?

அவன் இப்போது இருபத்திரண்டு வயது வாயிபன். அவன் வளர்த்த கதைவின் சில மண்காத நினைவுகள் மனதில் இறையோடுகின்றன. குறித்ததை மனதில் 'கைதட்டி ஒரு விவாஹம் போது அவனது புனிப்பந்துச்சுக்கிவி அதுதான் தொலைந்தது; முற்றத்துப் பலாசாக்கின் அடிப்பகுதியில் காய்த்த மூன்று பலாக்காய்க்காய்க்கிவிட்டு நான்கள் பிடுக்கிவிட்டன

எனது என்னவென்று நான் வாய்ப்பு. பெண், எழுது குடியிற் குழுவின் 'பாரம் பரிசு ஒழுக்கக் கேட்பாடுகளில்' நம்பிக்கைவைத்து, 'பெற்றொருக்கு அடக்கிய பிள்ளையாக' நான் வளர்த்திருக்கிறேன். அதே நேரத்தில், உத்தியோக காரணத்தினால் என்னுடைய கதை. எனது கிராமத்தை விட்டு, 'வெலியுக்கைத்' தரிசித்த நான், புதிய குழும் - நன்மாதிரி தாக்கித்தினால் புதிய கொள்கைகள் - புரட்சிக்கைக்கவாய் ஆக்கிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.

அந்தக் குழுவின் அவன் அறிமுகமாயிருந்தார். நான் அவனாக கவரப்பட்டேன். அவனாத்தான்.....;

நான் அவன் மணக்கக்கூடாது என்பதற்கு, எனது பெற்றொரு காட்டிய பிளவான்கள் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. 'ஒரு கிண்கண் பெண்ணும் ஏன் ஒரு நல்ல மணவியாக

(கட்டைவேலி நெல்லியடி ப.நோ.கூ. சங்க கலாசாரப் பெருமன்றம் வெளியிட்ட உயிர்ப்புகள் தொகுதியில் இடம்பெற்றது)

வாணி
13.10.1972

அந்தக் கடிதத்தை வாசித்து நிமிர்ந்தபோது என் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. எதற்கோ வாய்விட்டு அழவேண்டும்போல மனத்தினில் தவிப்பு; கடிதத்தை மடித்து உறையிலிருகிறேன். கைகளில் நடுக்கம்; நினைவுகள் கடிவாளமிடுகின்றன.

குழந்தைக் கனவுகள்!

கந்தையா; எனது ஒரேயொரு தம்பியின் பெயர் அதுதான். என்னிலும் ஏழு வயது இளையவனான அவனை நாரியில் தூக்கித் திரிந்த நினைவுகள் மனதில் கிளர்கின்றன. அவன் பிறந்தபோது, அப்பாச்சி வெளியே வந்து “டேய் முருகையா உனக்கு ஒரு தம்பி பிறந்திருக்கிறானடா” என்று சந்தோஷத்துடன் சொன்னபோது நான் ஐயாவின் ஒருகையைப் பிடித்துக் கொண்டு, முற்றத்துப் பலாமரத்தின் கீழ் நின்றிருந்தேன். ஐயா வேப்பங்குச்சியால் பல் துலக்கிக் கொண்டிருந்தார். நான் ஐயாவின் கையை உதறிவிட்டு, எனக்குத் தம்பி பிறந்த செய்தியை என்னுடைய நண்பர்களுக்குச் சொல்ல ஓடியது இப்போதும் நினைவிருக்கிறது. ‘எனக்கல்லோணை ஒரு தம்பி பிறந்திருக்கணை’ என்று ‘வீரம்’ காட்டிச் சொன்னதும் இப்போதும் நினைவிருக்கிறது.

அந்தக் கடிதத்தைப் படித்ததினால் அந்தக் கடிதத்தோடு தொடர்பற்ற ஆனால் அவனோடு தொடர்புள்ள பழைய நினைவுகள் மனத்தில் மிதக்கின்றன. அவனா அந்தக் கடிதத்தை எழுதினான்?

அவன் இப்போது இருபத்திரண்டு வயது வாலிபன். அவன் வளர்ந்த கதையின் சில மங்காத நினைவுகள் மனதில் இழையோடுகின்றன. குழந்தைப் பருவத்தில் கைதட்டி ஓடி விளையாடிய போது அவனது புலிப்பல்லுச் சங்கிலி அறுந்து தொலைந்தது; முற்றத்துப் பலாமரத்தின் அடிப்பகுதியில் காய்த்த

மூன்று பலாக்காய்களைப் பிடுங்கிவிட்டு நாங்கள் பிடுங்கவில்லையென்று பொய் சொன்னது; கிராமத்துப் பாடசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்த அவனை நான் கூட்டிச் சென்று, நான் படித்த கல்லூரியில் சேர்த்தது; கல்லூரிக்குப் போகும் வழியில் களவாக விளாங்காய் பிடுங்கும்போது அகப்பட்டது; பருவ இயல்பினால் நான் ஒருத்தி மீது 'சலனம்' கொண்டிருந்தபோது - அந்த அவளும் என் மீது சலனம் கொண்டிருக்கின்றாளென்று தெரிந்தபோது அவளை அண்ணி என்று அழைத்தது.....;

அந்த அவளா, என் தம்பியா இந்தக் கடிதத்தை எழுதியிருக்கின்றான். இற்றைக்கு இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு, நான் காதலித்தவளை கைபிடிக்க முனைந்தபோது அவளொரு சிங்களப் பெண் என்ற காரணத்திற்காக, என் பெற்றோர் அதை எதிர்த்தபோது நான் மிக உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்தேன். பெற்றோரின் உணர்ச்சிகளுக்கும், நம்பிக்கைகளுக்கும் மதிப்பளித்து அவளை 'மறந்து' விடுவதா அல்லது அவர்களை மீறி எனக்காகப் பிறந்தவளைக் கைப்பிடிப்பதா என்று எனக்குள்ளே நான் போராடினேன். எமது குடும்பச் சூழலின் 'பாரம்பரிய ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளில்' நம்பிக்கைவைத்து, 'பெற்றோருக்கு அடங்கிய பிள்ளையாக' நான் வளர்ந்திருந்தேன். அதே நேரத்தில், உத்தியோக காரணத்தினால் எனது குடும்பத்தை, எனது கிராமத்தை விட்டு, 'வெளியுலகைத்' தரிசித்த நான், புதிய சூழல் - நண்பர்களின் தாக்கத்தினால் புதிய கொள்கைகள் - புரட்சிக் கருத்துக்களால் ஆகர்ஷிக்கப் பட்டிருந்தேன்.

அந்தச் சூழலில் அவள் அறிமுகமாயிருந்தாள். நான் அவளால் கவரப்பட்டேன். அவளுந்தான்.....;

நான் அவளை மணக்கக்கூடாது என்பதற்கு, எனது பெற்றோர் காட்டிய நியாயங்கள் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. 'ஒரு சிங்களப் பெண்ணால் ஏன் ஒரு நல்ல மனைவியாக

இருக்க முடியாது' என்று நான் அவர்களைக் கேட்டேன். அம்மா, பரம்பரை பரம்பரையாக தொடர்ந்து வரும் குலப் பெருமைகளைச் சொன்னாள். எங்களினத்தில், எங்களினத்தில்தான் நாங்கள் மணத்தொடர்புகள் வைத்திருக்க வேண்டும்; அப்படித்தான் இதுவரை வைத்திருந்தோம் என்றும் சொன்னாள். 'சாதி கேட்டதுகள் பிரியனுக்கு அடங்கிய பெண்சாதியாக மாமியாருக்கு அடங்கிய மருமகளாக இருக்கமாட்டாளவை' என்று வாதாடினாள். எனக்காக எத்தனையோ பெரிய இடங்களில், எத்தனையோ 'குணபூஷணிகள்' - அழகு சுந்தரிகள் - காத்திருக்கிறார்களென்றும் - எவ்வளவோ சொத்துக்கள் எனக்கு வந்து சேருமென்றும் சொன்னாள்; மன்றாடினாள்; வயதான காலத்திலை எங்களை வருத்தாதையடா' என்று அழுதாள்.

எனக்கு இதொன்றும் பிடிக்கவில்லை. நான் அம்மாவுக்குச் சொன்னேன்.

“அம்மா, காலம் மாறமாற அதுக்கேற்ப மனிசனும் மாறத்தானே வேணும். இந்தப் பரந்து விரிஞ்ச உலகத்திலை தமிழன், சிங்களவன், சோனகன், பறங்கி எண்ட வித்தியாசங்களெல்லாம் இனிமேல் இல்லாமல் போகும். மனிதனெண்ட ஒரு சாதியும், அதன் வாழ்க்கைப் போராட்டங்கள், உணர்ச்சிகளும் தானம்மா இனி இருக்கும்; அந்த மனித சாதியுக்கை நான் எனக்கொரு அடிமையைத் தேடேல்லை. எனக்குப் பிடித்த ஒரு மனைவியை - என்னுடன் வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளத் தோதான ஒருத்தியைத்தான் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறேன்.”

அம்மா என்னை முழிசிப் பார்த்துக்கொண்டு, எங்கடை விருப்பத்திற்கு மாறாய்ப் போனா, நீ எங்களுக்குப் பிள்ளை இல்லையெண்டு சொன்னாள். பின் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

நான் எனக்குள் போராடினேன். என் பெற்றோரின் என்னைப் பற்றிய ஆசைக் கனவுகள் எப்படி எப்படியிருக்குமென எனக்குள் எண்ணிப் பார்த்தேன். அவற்றையெல்லாம் நான் சிதைக்கத்தான் வேணுமா?

என்மனத்தில் அவள் புன்முறுவல் கோலந்தெரிந்தது. அந்த நளினத்தில் - அந்த அழகோவியத்தில் அந்தக் குணாதிசயத்தில் - மாறுகின்ற காலத்தின் கோலங்களைப் புரிந்துகொண்ட அந்த மனப்பக்குவத்தில், நான் என்னையே மறந்துவிட... இல்லை இழந்துவிட.....

அவள் எனக்கேற்றவள்; அவளேதான் எனக்கேற்றவள்.

பழைய தலைமுறையினரின் அழிவும் - புதிய தலைமுறையினரின் தோற்றமும், பழைய நம்பிக்கைகளின் அழிவும் - புதிய நம்பிக்கைகளின் தோற்றமும்; பழைய கருத்துக்களின் வீழ்ச்சியும் - புதிய கருத்துக்களின் எழுச்சியும்....

அன்றைய மங்கலான மாலையில், கையில் ஒரு சூட்டுக்கேசுடன் நான் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினேன். எங்கள் சின்னவீட்டின் குசினி அறையிலிருந்து விம்மல் சத்தம் கேட்டது. கிழவனின் இருமல் சத்தம் கேட்டது; ஆட்டுக்குட்டிகள் கத்தும் சத்தம் கேட்டது; முற்றத்துப் பலாமர இலைகள் காற்றில் அசையும் சத்தம் கேட்டது.

அப்போது வாசல் கதவின் நிலைப்படியைப் பிடித்துக் கொண்டு, அவன் - என் தம்பி சொன்ன அந்த வார்த்தைகள்.....;

“அண்ணா நீ போகிறாய், புரட்சிகள், புதுமைகள் என்று ஏதேதோ சொல்லிக் கொண்டு போகிறாய்; நேற்றுச் சந்தித்த யாரோ ஒருத்திக்காக, காலங்காலமாக இரத்தத் தொடர்போடு கூடிய, பாச உணர்ச்சி இழைகளை அறுத்துக்கொண்டு போகிறாய். உனது ஆசைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக உனது

சுய திருப்திக்காக - உன்னைப் பெற்று வளர்த்து, உருவாக்கிய தெய்வங்களின் உணர்ச்சிகள் ஆசைகளை அழித்து அந்த அடிப்படையில் நீ வாழப்போகிறாய் அண்ணா; ஆனால் இந்தத் தம்பி உன்னைப்போல உணர்ச்சி, காதல் என்பவற்றைப் பெரிதாக மதித்து தன் நன்றியை - செய்ய வேண்டிய கடமைகளை மறந்து ஓடிவிடமாட்டான்;"

அப்போது அவனுக்கு இருபது வயது; எனக்கும் துக்கமாகத் தான் இருந்தது; கண் கலங்கிக் கண்ணீரும் வந்தது. அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்ட நான், அந்தத் துக்கத்திலும் சந்தோஷப்பட்டேன். எனது பெற்றோருக்கு நான் கையாலாகாதவனாகப் போனாலும் - என் தம்பி அவர்களைக் கைவிடமாட்டானென எண்ணினேன்.

அவனா - அன்று அப்படிச் சொன்ன என் தம்பியா இக்கடிதத்தை எழுதியிருக்கிறான். கைகள் நிலைகொள்ளாது நடுங்க - உறைக்குளிருக்கும் கடிதத்தை மீண்டும் எடுத்துப் படிக்கிறேன்.

'அண்ணாவுக்கு.....!'

அன்புள்ள அண்ணாவுக்கு என்றுகூட அவன் எழுதவில்லை. என்னை ஓர் அன்புள்ள அண்ணனாக அவன் கருதியிருக்க முடியாதுதான். அன்று அந்த மங்கிய மாலை நேரத்தில், அம்மாவின் விம்மலைக் கேட்டுக் கொண்டு, ஐயாவின் தாளாத இருமலைக் கேட்டுக்கொண்டு, தம்பி உணர்ச்சிவசப்பட்டுச் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு - வீட்டைவிட்டு வெளியேறியவன் பின் அவர்களுடன் எதுவித தொடர்புகளுமே கொள்ளவில்லை; அவர்கள் சுக துக்கங்களில் பங்குகொள்ள வில்லை. சுமணா - என்மனைவி எவ்வளவோ வற்புறுத்திச் சொல்லியும்கூட, வெறும் வீம்பில் சுமமா இருந்துவிட்டேன். நான் எங்ஙனம் ஓர் அன்புள்ள அண்ணனாக, அருமை மகனாக இருக்கமுடியும்?

“இந்தக் கடிதம் உனக்குத் திகைப்பை ஏற்படுத்தலாம். அன்று நீ வீட்டைவிட்டு வெளியேறிய போது, நான் உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஏதேதோ சொல்லியிருந்தேன். ‘காலச் சிலந்தி வலைபின்னி ஓடுகின்ற ஞாலத்தின் போக்குகளுக்கு ஏற்ப வளைந்து கொடுக்காது, வெறும் சம்பிரதாய பழைய மரபுகளையும் நம்பிக்கைகளையும் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு வாழமுடியாது என்பதை நான் இப்போது உணர்ந்துகொண்டேன். அன்று நீ செய்தவை நியாயமானவை என்பதை இப்போது நான் புரிந்துகொண்டேன்”.

ஏற்கனவே, ஒரு முறை படித்திருந்தபோதிலும் கூட, இப்போதும் அந்தத் ‘தவிப்பு’ மனதைக் குமைக்கின்றது. அவனும், என் தம்பியும் அவர்களைக் கைவிட்டுவிட்டானா? அவர்கள் எப்படித்தான் வாழப் போகிறார்களோ.....?

“அண்ணா, உலகத்தில் காலநிலை சரியில்லாவிட்டாலும், இயற்கைநிலை சரியில்லாவிட்டாலும், புயல் அடித்தாலும், வெயில் எறித்தாலும் - அவற்றையெல்லாம் இலட்சியம் செய்யாமல் தன்பாட்டிலேயே வளர்கின்ற ஒரு ‘வஸ்து’ இருக்கிறது. வட்டி அண்ணா வட்டி; எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் உள்ள சொத்துக்களைக் காட்டி, காட்டி கடன்பட்டு வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கமுடியும். வட்டி கூட கொடுக்கமுடியாதபோது எவ்வளவு காலத்திற்குத்தான் மற்றவர்கள் கடன் தருவார்கள். இந்தச் சூழலில் - என் படிப்புக்குத் தக்க வேலை கிடைக்காவிட்டாலும், நான் தொழில் செய்ய முனைந்தேன். வீரசிங்கத்தின் சுருட்டுக் கொட்டிலில் சுருட்டுச் சுற்றப்போனேன்.”

“வீட்டில் பூகம்பம் நிகழ்ந்தது. அம்மாவும் ஐயாவும் சண்டைக்கு வந்தார்கள். எமது கௌரவம் என்ன? குலப்பெருமை என்ன என்று என்னைக் கேட்டார்கள். சபை சந்தியிலை எங்களை மதிப்பினமே, என்று அம்மா கேட்டாள்; ‘ஆளைக் கண்டிட்டு, சால்வையைத் தூக்கிக் கமக்கட்டுக்கை

வைக்கிறவங்கள் நாளைக்கு எங்களை மதிப்பினமோ” என்று ஐயா கேட்டார். பரம்பரை பரம்பரையாக விதானையாக இருந்தவர்கள் - கல் வீட்டுக்காரராக வாழ்ந்தவர்கள், மற்றவர்களுக்கு கீழை வேலை செய்யக்கூடாதென்று ஐயா சொன்னார். நான் வேலையை விட்டுவிட்டேன்”.

“அண்ணா, பசிக்குச் சாப்பிடாவிட்டால், அந்த நேரத்துச் சாப்பாட்டை பின்பு சாப்பிடத் தேவையில்லைத்தான். ஆனால், எத்தனை நாளுக்குத்தான் அரைப்பட்டினியாகவும், முழுப்பட்டினியாகவும் காலத்தைத் தள்ளவேண்டுமென்று யோசித்தேன். இந்த மலைமாதிரி உடம்பை வைத்துக்கொண்டு, நான் ஏன் சும்மாயிருக்கவேண்டும். பழைய கௌரவங்களும், அந்தஸ்துகளும், குலப்பெருமைகளும் எங்களுக்குச் சோறுபோடாது என்று நான் அவர்களுக்குச் சொன்னேன். நான் எங்கேயாவது சென்று, வேலைசெய்து உழைக்க வேண்டுமென்று சொன்னேன்.”

“ஐயா சொன்னார்; ‘ஒரு பிள்ளை கட்டை அறுத்துப்போட்டுப் போட்டுது; நீயும் உன்ரைபாட்டிலை போ; நாங்கள் பசி கிடந்தாலும், கௌரவத்தோடை சாவோம்”.

என் கைகள் நடுங்கின. இவர்கள் ஏன் இப்படி இருக்கவேண்டும்? பசி கிடந்தாலும் கௌரவத்துடன் சாவார்களா? நல்ல கௌரவம்; ஏன் பசி கிடக்க வேண்டும். பழைய வரட்டுக் கௌரவங்களையும் பரம்பரைக் குலப் பெருமைகளையும் விட்டு, காலத்தோடு இவர்கள் ஏன் ஒத்துப் போகக்கூடாது. பழைய தலைமுறைக் கருத்துக்களின் இறுதிச் சின்னங்களா இவர்கள்?

“அண்ணா! எனக்கு இருபத்தியிரண்டு வயதாகின்றது. என்றாலும், வெட்கத்தை விட்டு உனக்கொன்று சொல்கிறேன். நானும் கலியாணம் செய்யப் போகிறேன் அண்ணா; இந்தப்

பரந்த உலகத்தில், எனக்குத் துணையாய் வர ஒருத்தி காத்துக்கொண்டு இருக்கிறாளண்ணா; இதுகூட அவர்களுக்குத் தெரியாது. தெரிந்தால் இதற்குக் கூட அவர்கள் சம்மதிக்கமாட்டார்கள்; இங்கும் குலப்பெருமைகளும், கௌரவப் பிரச்சனைகளும் தலையெடுக்கும். இதைப்பற்றி யோசித்தபோது உன் நிலைமையை நான் புரிந்துகொண்டேன்”.

“இந்தக் கட்டுப்பட்ட வேதனைகள் நிறைந்த வாழ்க்கையைவிட்டு, வாழ்க்கையின் அர்த்தங்களும், நம்பிக்கைகளும் நிறைந்த பரந்த உலகத்தில் நான் காலடி எடுத்து வைக்கப்போகின்றேன். என்னுடன் கைகோர்த்துக்கொண்டு அவளும் வருவாள். என்னால் வேறெதுவும் செய்யமுடியாது. எனக்கும் வாழ்க்கை பற்றிய ஆசைகளும், அர்த்தங்களும், நம்பிக்கைகளும் உண்டு”.

என் கரங்கள் நடுங்கினாலும், எனது மனம் வேதனைப்பட்டாலும், நான் அவர்களை விட்டுப் பிரிந்த - அந்த மங்கிய மாலை நேரத்துச் சூழல் மனத்தில் விரிந்தாலும் - நானென்ன செய்யமுடியும்; காலத்தின் கருத்துக்களோடு ஒட்டி நாங்களும் வாழத்தானே வேண்டும். அவர்களும் தங்கள் நம்பிக்கைகளுடன் இன்னும் எத்தனை காலந்தான் வாழ்வார்களோ....?

மனத்தில் ஏதோ ஊருகின்ற மாதிரியான வேதனை; கையிலிருக்கும் கடிதம் காற்றில் பரபரக்கின்றது. என் கண்களாக் கப்பால் உலகம் பரந்து கிடக்கின்றது.

“ஒருமுறை சென்று அவர்களை என்னுடன் வரச்சொல்லிக் கேட்டுப் பார்க்கலாந்தான்! அவர்கள் வருவார்களா.....?”

வரலாறு கற்பிக்கும் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியனாக அந்த வகுப்பில் அவன் முதன்முதலில் நுழைந்தபோது மிக மகிழ்ச்சியாய் இருந்தான். ஓர் ஆசிரியனாக வேண்டுமென எத்தனையோ காலமாக கனவு கண்டிருந்தான் அவன். அந்த ஆசை நிறைவேறியதில் அவன் மனம் பூரித்திருந்தான். நல்லதொரு சிந்தனை வளம் மிக்க சமுதாய உருவாக்கத்தில் தனது பணிமூலம் - தானும் பங்குகொள்ளலாமென அவன் பெருமைப்பட்டான்.

அவன் ஆசிரியனாகியதில் உண்மையில் மனம் மகிழ்ந்திருந்தாலும், முள்போன்ற ஓர் உறுத்தலும் அவன் மகிழ்வோடு சேர்ந்திருந்தது. எந்த வழியால் அவன் அந்த ஆசிரிய பதவியை அடைந்தானென சிந்தித்தபோது அவன் உண்மையில் மனம் இறுகினான். இந்த ஊழல்களுக்கு முடிவு காணமுடியாதாவென அவன் ஏங்கினான். சமுதாயப் பணியில் ஆர்வமும், கற்பித்தலில் திறமையும் இருந்தும் அவன் 'சிலரைப் பிடித்ததினாலே' அப்பதவியைப் பெற்றான். இத்தகைய ஊழல்களினால் எத்தனையோ திறமைசாலிகள் புறக்கணிக்கப் பட்டு எத்தனையோ தகுதியற்றவர்கள் ஆசிரியர்களாக மாணவ மணிகளை பாழடித்துக்கொண்டு பவனி வருவதைக் கண்டு அவன் உள்ளம் குமுறினான்.

எழுந்து வணக்கம் கூறிய மாணவர்கள் அமர்ந்தனர். அவனும் பதிலுக்கு வணக்கம் கூறிக்கொண்டான்.

பல்கலைக்கழகத்தில் புகுவதற்காக அந்த வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த அந்தப் பத்துப் பன்னிரண்டு மாணவர்களையும் - அவர்களில் இருவர் பெண்கள் - அவன் ஆழமாக உற்றுப்பார்த்தான். பார்வையிலேயே ஒவ்வொருவரையும் அளந்து

கணிப்பிட அவன் முனைந்தான். அந்தப் புன்னகை பூத்த முகங்களில் ஒளிமயமான எதிர்காலத்தைப் பற்றிய ஆர்வத்தை அவன் கண்டான்.

அவன் பெருமூச்செறிந்தான். தகுதியான கல்வியைப் பெறுவதன் மூலம், தமக்கு வளமான வாழ்வைத் தேடுவதோடு, நாட்டையும் வளப்படுத்தும் அந்தச் செல்வங்கள்.... உண்மையில் ஒவ்வொரு நாட்டினது அபிவிருத்தியும் அந்த நாட்டு மனிதர்களின் முயற்சியிலும், அவர்கள் மனப்பான்மையிலும் தான் தங்கியிருக்கிறது. எங்கள் நாடு போகிறபோக்கில் - வாயுடனும், வயிற்றுடனும் மட்டுமல்லாமல் இரண்டு உறுதியான கரங்களுடனும், தங்கமான முளையுடனும் பிறக்கும் எங்கள் நாட்டு மனிதச் செல்வங்கள்.....!

அவன் வகுப்பு மாணவர் ஒவ்வொருவரினதும் பெயர், விபரங்களை விசாரித்தான். மார்க்கண்டு; அவன் குள்ளமாக இருந்தான்; மெலிந்து வாடிக் கறுத்திருந்தான். அவன் தலைமயிர் கற்றைகள் கலைந்திருந்தன. அவன் தூய வெள்ளையென்று சொல்லமுடியாத மங்கலான வேட்டி கட்டியிருந்தான். 'அயன் பண்ணாத' நீல நிறச் சேட்டும் போட்டிருந்தான். சோர்ந்து களைத்திருப்பவன் போலக் காணப்பட்டான். அவன் முகத்தில் அறிவுக்களையுடன், கிராமியக்களையும் தெரிந்தது. அவன் கண்களின் தீட்சணியத்துடன் கூடிய அந்த ஆழம் அவன் மனதைத் தொட்டது.

ஏனோ அவன் தன் இளமைக் காலத்தை நினைத்துக் கொண்டான். சிறிய வயதில் ஏதோ கடமைக்காகப் படித்து, ஒரு பருவத்திற்கு அப்பால் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் வெறியாக ஏற்பட்ட பிறகு அவன் எத்தனை எத்தனை இன்னல்களைத் தாங்கியிருக்கின்றான்; அவலங்களைச் சகித்திருக்கிறான். அதிகாலையில் தந்தையுடன் தோட்டத்தில்

உழைத்ததன் பின்னால் வாரிக் கலைந்த தலையுடன் அவசர அவசரமாக எத்தனை நாட்கள் அவன் பாடசாலைக்கு ஓடியிருக்கிறான். எத்தனையோ நாட்கள் பாடசாலைக்குப் பிந்தி வந்ததற்காக அதிபரினால் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றான்.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் புகையிலை அறுவடை சம்பந்தமான வேலைகள் மிகுந்த ஒருநாளில் பரீட்சைக்காக அவன் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது 'கண்டறியாத படிப்புப் படிச்சு எனக்கு விளக்குமாத்துக்கு குஞ்சம் கட்டப்போகினம்' என்று அவன் தந்தை ஆத்திரத்துடன் சொன்ன அந்த வரியையும் நினைத்துக் கொண்டான்.

'இந்த மனிதர்களின் பழமையில் ஊறிய மனப்பான்மைகள் அவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்கள்தான் சமுதாய வளர்ச்சியையும், நாட்டின் வளர்ச்சியையும் ஏற்படுத்துமென அவன் நம்பினான். காலங்காலமாக ஆள்பவர்களினால் 'அடிமைப்படுகின்றோம்' என்ற மனப்பான்மையில் வாழ்ந்து வருகின்ற மக்கள் கொடுமை களுக்கும், சுரண்டல்களுக்கும் அஞ்சி அஞ்சி ஒடுங்கி ஒடுங்கி வாழ்ந்து வருகிறார்கள் என்றும், அந்த மனப்பான்மையிலிருந்து இன்னமும் அவர்கள் விடுபடவில்லையெனவும் அவன் அறிந்துகொண்டான். மேல் தட்டு வர்க்கத்தினரின் பிள்ளைகள் படித்து - படித்து அல்லது திரும்பத் திரும்ப 'ரியூசன்' என்ற முறையினால் அவர்கள் மூளையில் சில செலுத்தப்பட்டு ஆள்கின்றவர்களாக மாற - கிராமங்களில் வாழ்கின்ற தொழிலாளர், விவசாயிகளின் பிள்ளைகள் - தங்கமான மூளையுடன் பிறக்கும் அந்த மனிதச் செல்வங்கள் - அன்றாட வாழ்க்கையோட்டத்திற்காக - கற்கவேண்டிய காலத்தில் கல்லாது - உழைப்பாளிகளாக ஆளப்படுகின்றவர்களாக மாறும் அந்த அவலத்தை நினைத்து அவன் மனம் குமுறினான்.

ஒருமுறை அவன் நண்பனொருவன் உணர்ச்சி வசப்பட்டுச் சொன்ன அந்த வாக்கியங்களை அவன் நினைத்துக்கொண்டான். 'நண்பனே! வசதி படைத்தவர்கள் தகுதி குறைந்திருந்தாலும் பெரும் பெரும் பதவிகளைச் சம்பாதிக்கிறார்கள்; வசதி குறைந்தவர்கள் தகுதி மிகுந்திருந்தாலும் அன்றாட உணவினைத்தான் சம்பாதிக்க முனைகிறார்கள். இந்த அவலத்தை நாங்கள் தானடா மாற்றவேணும்....!'

அவன் தன்னுடன் உடன்படித்தவர்களை நினைவு கூர்ந்தான். வீரசிங்கத்தின் சுருட்டுக்கொட்டிலில் சுருட்டுச் சுற்றுபவனாகத் தொழில்புரியும் சிவபாதம், அன்றாட விவசாயக் கூலியாக உழைக்கும் வினாயகம், தூரத்தில் எங்கோ கடையில் சிப்பந்தியாகப் பணிபுரியும் சுப்பிரமணியம், கார் றைவரான மகாலிங்கம் மாணவ ஆசிரியராகக் கற்பிக்கும் சுந்தரம், கலியாணமாகி குழந்தை குட்டிகளுடன் வாழும் வரதாம்பிகை, கனகம்மா போன்ற பெண்கள், அவனுடன் அலுவலகமல் - நலுவலகமல் வெள்ளைச் சட்டையுடன் படித்தவர்கள். இன்று வெள்ளைச் சட்டைகளுடன் தொழில்புரிகிறார்கள். அந்தத் துடுக்கும், துடிப்பும் மிகுந்த பருவத்து.... உணர்ச்சிமயமான நினைவுகள்..... உண்மையில் அவனுடன் படித்து இன்று வாழ்க்கைத் தரத்தின் கீழ்மட்டத்தில் இருப்பவர்களின் முளைகள், தகுதிகண்டு தக்க முறையில் வளப்படுத்தப்பட்டிருந்தால்... இவ்வுலகில் மனித வாழ்க்கை வசதியானவர்களுக்குத்தானா இருக்கின்றது.....?

அவன் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த காலத்தில், அவனுடைய ஆசிரியர் ஒருவர் சொன்ன ஒரு கருத்து அவனுக்கு நினைவு வந்தது. அவனுடன் ஒருமுறை தனிமையில் சம்பாஷிக்கும்போது அவர் சொன்னார். 'இன்று எங்கள் கிராமங்களில் சுருட்டுச் சுற்றுபவர்களாகவும், பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களாகவும் கடமையாற்றுவோருக்கு தக்கமுறையில்

கல்வி கொடுத்து உருவாக்கப்பட்டிருப்பார்களேயானால், அவர்களில் கணிசமானோர் எமது நாட்டின் நவீன நிர்மாணிகளாக மாறியிருப்பார்கள்’.

தவிர்க்க முடியாதபடி அவன் அனுபவங்கள் நினைவில் மிதந்தன. இந்த உலகத்தின் இயக்கங்களையும், சமுதாயத்தின் அபிலாசைகளையும், அதன் கடந்தகால அனுபவங்களையும், மயக்குகின்ற மோகனமான கலைக்கோலங்களையும் படித்து உணர்ந்து, இரசித்து ஆனந்திக்க வேண்டுமென்ற ஒரு வெறியினால்தான் அவன் படித்தான். அவனது அந்த ஆசை நிறைவேறுவதற்காக எத்தனை பேர் எத்தனை தியாகங்கள் புரிந்திருக்கிறார்களென நினைத்தபோது அவன் கண்களில் நீர் அரும்பிற்று. எந்தநேரமும் தொழில், தொழில் என்று பறக்கும் தந்தை, அவர் அவன் படிப்பை நிறுத்திவிடத்தான் முயன்றார். அவர் மட்டும் உழைத்துக் குடும்பத்தைத் திருப்திப்படுத்த முடியவில்லை. குடும்பத்தின் அன்றாட வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத எல்லாத் தேவைகளையும் பூர்த்திசெய்ய முடியவில்லை. அவராலும் என்ன செய்யமுடியும்.....

அவன் தன் அன்னையை நினைத்தான். அந்த மெலிந்த தேகத்திற்குள்தான் எத்தனை வைராக்கியம்.....; அவள் சொன்னாள்; ‘தம்பி எங்கடை நிலையெல்லாம் புரிஞ்சு கொண்டும் நீ படிக்கிறதெண்டு ஆசைப்படுகிறாய், உன்னை ஆசைக்கு குறுக்கை நிக்க எனக்கு விருப்பமில்லையடா. நீ படி; என்னை உயிர்போனாலும் உன்னை நான் படிப்பிப்பன்’.

பல்கலைக்கழகப் புகழுகப் பரீட்சையில், அவன் கல்லூரியில் அவன் ஒருவனே சித்தியெய்திய போது ஒருபுறம் மகிழ்வும் ஒருபுறம் என்ன செய்வதென்ற கவலையும் கொண்டார் அவனின் தந்தை. தாய் மகிழ்ந்தாள். குடும்பத்தின் ஒரேயொரு சொத்தான மூன்று பரப்புக் காணியை - அவனது ஒரேயொரு தங்கையின்

கலியாணத்திற்கு சீதனமாகக் கொடுக்க வைத்திருந்த ஒரேயொரு சொத்தை ஈடுவைத்து அவனுக்குத் தேவையான பணத்திற்கு ஒழுங்கு பண்ணினாள்.

அந்த நினைவுகளில் அவன் சிலிர்ப்புற்றான். மௌனமான அந்த சில கணநேர நினைவுகளுக்கும், சிந்தனைகளுக்கும் பின் அவன் தன் வகுப்பு மாணவர்களை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவர்களும் அவனை ஆர்வத்துடன் பார்த்தனர். மார்க்கண்டுவிலிருந்து ஒரு தனிக்களை வீசுவதாக அவன் நினைத்தான். அவன் மார்க்கண்டுவைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

‘உமது தந்தை என்ன தொழில் செய்கிறார்.....?’

இந்தக் கேள்வியை எதிர்பார்க்காதவன்போல அவன் திடுக்கிட்டான். அவன் முகம் சோபை குறைந்து கறுத்துவிட்டது. அவனருகிலிருந்த சிலரின் முகத்தில் ஏளனப் புன்னகையொன்று அரும்பி மறைந்தது. பெண்களிலொருத்தி திடீரென்று தலைகுனிந்து கொண்டாள். அவனும் தலைகவிண்டு மௌனமானான்.

தான் கேட்ட கேள்வியின் பதில் என்னவாகவிருக்குமென்று அவனுக்குப் புரிந்தது. அவன் தனக்குள் வேதனைப்பட்டான். வரலாற்றியக்கத்தின் ஒரு கால கட்டத்தில், சொகுசாக வாழ முற்பட்ட சிலர் தம் நயங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக ஏற்படுத்திய தொழில்வாரிசு சாதிப் பகுப்புமுறையை அவன் எண்ணிப் பார்த்தான். இக்கால கட்டத்தில் சமுதாய வளர்ச்சியில் அதனோடு இயைந்த தேசிய வளர்ச்சியில், அது எவ்வளவு ஒரு மரபுரீதியான முட்டுக் கட்டையாக இருக்கிறதெனவும் எண்ணினான். இத்தகைய பழைய மனப்பான்மைகளில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் நாட்டின் வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்துமெனவும் அவன் நம்பினான்.

எனவேதான், அவன் மீண்டும் மார்க்கண்டுவைப் பார்த்துக் கேட்டான். 'மார்க்கண்டு உம்முடைய தந்தையின் தொழிலென்ன?'

அவன் தயங்கித் தயங்கி மெதுவாக பதில் அளித்தான்.

'மரமேறுதல்.....'

சிலரின் முகத்தில் புன்னகை அரும்பிற்று. தலை குனிந்திருந்தவள் தலையை நிமிர்த்தவே இல்லை.

அவன் தன் தொண்டையைக் கனைத்துக்கொண்டு சொன்னான். 'ஒருத்தரும் தங்கள் தொழில்களைச் சொல்ல வெட்கப்படக்கூடாது. மற்றவருக்குக் கடமைப்படாது மற்றவர்க்கும் நாட்டுக்கும் பாரமாக இராது தங்கள் உடம்பை வருத்தி தொழில் செய்து வாழ் பவர்கள் உண்மையில் பெருமைப்படவேணும். இத்தகைய பெருமைகளினாலும் நெஞ்சை நிமிர்த்தும் தன்னம்பிக்கைகளாலுந்தான் வரலாற்றுச் சாபக்கேடான தொழில்வாரிச் சாதிப் பாகுபாட்டை இல்லாமல் செய்யமுடியும். எங்கள் சமுதாயத்தில் மறைந்துள்ள மூடப் பழக்கவழக்கங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் இவ்வாறு செய்வதினால் தான் அகற்றமுடியும். உண்மையில் தொழில் இல்லாது மற்றவரைச் சுரண்டி வாழும் சொகுசுக்காரர்தான் சாதி என்றும், சமயமென்றும் சொல்லி சமுதாயத்தை ஏமாற்றுகிறார்கள். இந்த ஏமாற்றுக்காரர்களை இல்லாமல் செய்வதோடு, ஏமாறுகின்றவர்களுடைய மனப்பான்மையிலும் நாங்கள் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தவேணும்.

அவன் மிகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்தான். மார்க்கண்டு முகச்சோபையுடன் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தான். புன்னகை பூத்தவர்களின் முகம் இருண்டது. தலைகுனிந்திருந்த அவள் ஆர்வத்துடன் திரும்பி மார்க்கண்டுவைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

அவன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். ஒரு காலத்தில் அவனும் அந்த வாழ்க்கையை அந்த இனிய மோகமான கனவுகளை அனுபவித்திருந்தான். ஒருத்தியின் மனதில் தெய்வமாகக் கோவில் கொண்டிருந்தான். அவள் ஆத்மாவினால் பூஷிக்கப்பட்டிருந்தான். மேகம் கவிந்த மாலைப் பொழுதுகளில் அவளுடன் இரகசியங்கள் பேசியிருந்தான். அதெல்லாம் பழைய கனவுகள். நிறைவேறாமலேயே போய்விட்ட கனவுகள். அவள் ஒரு பெரிய பணக்காரருக்கு ஒரேயொரு செல்ல மகளாகப் பிறந்திருந்தாள்; அவன் உள்ள ஒரேயொரு சொத்தையே ஈடுவைத்துப் படிக்க வந்திருந்தான். அவர்களுக்கிடையிலிருந்த முட்டுக்கட்டைகளை அவன் எதிர்த்திருக்கலாந்தான். அவளும் எதிர்க்கத் தயாராகத்தான் இருந்தாள். ஆனால் பெற்றோர்கள்.....; அவர்களின் கனவுகள்.....; அவர்களின் மனப்பான்மைகள். இந்தத் தோல்வியை அந்த வேதனையை அவன் சகித்துக் கொண்டான். அவளும் சகித்துக் கொள்வேனென்றே சொன்னாள்.

ஒரு தடித்த குரல் அவன் காதில் விழுந்தது. “சேர், நீங்கள் சொல்வதைக் கொள்கையளவில் சரியென்று வைப்போம். ஆனால், காலம் காலமாக சமுதாயத்தில் தொடர்ந்து மரபுகளான பழக்கவழக்கங்களையும், நம்பிக்கைகளையும் உடனடியாக திடீரென அழிக்கமுடியாது தானே. சாதியில் குறைவாகப் பிறந்தவர்கள் அதனால் வருபவைகளை அனுபவிக்கத்தானே வேண்டும்”. சொன்னவன் மார்க்கண்டுவையும் அவளையும் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“மாற்றங்களும் அதோடு இணைந்த வளர்ச்சிகளும் தவிர்க்க முடியாதவை. மதக் கட்டுப்பாடுகள், மரபுகள், பழக்கவழக்கங்கள் என்பவை எல்லாம் தம் சுயநலத்திற்காக வளர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்த முயல்பவர்களின் பூச்சாண்டிகள். மனித நாகரீக வளர்ச்சியின் வரலாறே இதைத்தான் காட்டுகின்றது. மனிதசாதியின் ஒவ்வொரு முன்னோக்கிய வளர்ச்சியின்போதும்,

மதமென்றும், மரபென்றுமான இத்தகைய மூட நம்பிக்கைகள் தடையாக இருந்ததை நீங்கள் அறிவீர்கள் தானே”.

அவன் ஒரு நீண்ட நெடுமூச்சுவிட்டு, தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு தொடர்ந்து சொன்னான்.

‘நாகரிக வளர்ச்சியின்போது ஒரு காலகட்டத்தில் சரியெனக் கருதப்பட்டது இன்னோர் காலகட்டத்தில் பிழையெனவும், ஒரு காலகட்டத்தில் பிழையெனக் கருதப்பட்டது: இன்னோர் காலத்தில் சரியெனவும் கருதப்படலாம். உதாரணமாக ஐம்பது, அறுபது வருடங்களுக்கு முன்பு விதவா விவாகம் பொதுவாக பிழையானதெனப் பரவலாகக் கருதப்பட்டது. அதே நேரத்தில் பிரபுகள், ஜமீந்தார்கள் பலதார மணம் செய்வது பிழையற்றதாக - அதாவது சரியெனக் கருதப்பட்டது. ஆனால் இன்று, “விதவா விவாகம்” வரவேற்கப்படுகிறது.’

வகுப்பு மாணவர்கள் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் வெளியுலகை மறந்திருந்தனர்.

அவர்கள் சிந்திக்கத் தொடங்கிவிட்டார்களென அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

சிந்தனையினால் - சமுதாய அடித்தளத்தில் மாற்றங்களும் - மாற்றங்களை வரவேற்கின்ற மனப்பக்குவமும் - அதனால் பொதுவான சமுதாய வளர்ச்சியும் ஏற்படும் என்பதில் அவன் பரிபூரண நம்பிக்கை வைத்திருந்தான்.

அந்தப் பாடம் முடிவதற்கான மணி அடித்தது.

‘நாங்கள் சமூகப் பிராணிகள். நாங்கள் சமூக உணர்வுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும். சமுதாயப்

பிரச்சனைகள் எங்கள் பிரச்சனைகளே. நாங்கள் எவற்றிலும் தீவிரமாக சிந்தித்து ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வரவேணும். நாங்கள் சரியென்று கருதுவதை, நெஞ்சை நிமிர்த்திக்கொண்டு, தன்னம்பிக்கையுடன் வெளியிட வேண்டும். காதலென்றாலுஞ்சரி, சமூக மூடப்பழக்க வழக்கங்க ளென்றாலுஞ் சரி நாம் சரியென்று கருதுகின்றவைக்காகப் போராட வேண்டும்'. அவன் அடுத்தநாள் வருவதாக சிரித்துக்கொண்டே அவர்களிடம் விடைபெற்றான்.

அவன் அடுத்த வகுப்பை நோக்கி நடந்தான். அடுத்த நாள் அவன் வகுப்புக்கு வரும்பொழுது, அவர்கள் மனப்பான்மையில் சிறிய அளவிலாதல் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்குமென நம்பினான்.

காலம் காலமாக சமுதாயத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் மனப்பான்மையில் ஏற்படும் மாற்றங்களும் அதனோடு இணைந்த வளர்ச்சிகளும் சமுதாய அடித்தளத்திலிருந்துதானே ஏற்பட வேண்டுமென்பதில் அவன் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்தான்.

நானே தேசத்தையேன்

வெள்ளம்!

குப்பிழான் கி.சண்முகன்

அஞ்சலி
மார்ச் 1971

நேரம் நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணியாகியும், இன்னும் அவர்களைக் காணவில்லை. கடற்கரையோரப் புதர்களுக்கு மத்தியில் கருங்கல்லில் நான் குந்தியிருக்கிறேன். மங்கிய நிலவு வெளிச்சத்தில் நீலக்கடலைகள் வெள்ளை வெல்வெட்டுணிகளாகப் பளிச்சிடுகின்றன. தூரத்தில் வீதியில் ஏதோ வாகனம் உறுமிக்கொண்டே விரையும் சத்தம் கேட்கின்றது. ஸ்டேசனில் நிற்காமல் ஏதோவொரு சாமான் வண்டியும் ஓடுகின்றது. ஆழ்ந்த இரவின் மௌனத்தில் இனம்புரியாத ஒலிகள் புதரில் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. ஒளிப்புள்ளிகளாய், நாலைந்து மீன்பிடி வள்ளங்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தெரிந்தன.

அவைகளிலொன்று நான் எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் வள்ளமாகவும் இருக்கலாம். முன்னேற்பாட்டின்படி துறைமுகத்திற்கு வெளியே நிற்கும் கப்பலிலிருந்து, வள்ளத்தின் மூலம் அவர்கள் நானிருக்குமிடத்தை அடைவார்கள். அவர்கள் வள்ளத்தின் அடையாளமாகப் பச்சை ஒளிப்புள்ளி தெரியும்.

அவைகளிலெதுவும் நானெதிர்பார்த்திருக்கும் வள்ளமல்ல.

நான் கனவுகளில் மிதக்கிறேன். அவர்கள் வள்ளம் வந்ததும் - என் கைகளில் கனமாய்க் கனக்கும், எங்கள் நாட்டு இரகசியங்கள் அடங்கிய பாரசலை அவர்கள் கையில் கொடுத்ததும் - என் கைகளில் இருபத்தையாயிரம் ரூபாய் - கால் இலட்சம். இவ்வளவு காலமும் நான் பட்ட இன்னல்கள் - என் குடும்பத்தினர் பட்ட கஷ்டங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் விடிவு; விடிவு; விடிவு.

இந்த இரகசியங்களைச் சேர்க்க நான் எவ்வளவு பாடுபட்டிருப்பேனென உங்களுக்குத் தெரியாது. எத்தனையோ

கனவுகளைச் சுமந்து பட்டப்படிப்புப் படித்து வெளியேறியதும் என்னை என் குடும்பத்தைப் பற்றிய - என் எதிர்கால வாழ்வு பற்றிய, கனவுகள் சிதைய வருடக் கணக்காக வேலையில்லாமல் அலைந்து திரிந்ததும், சில காலத்தின் பின் சிலரின் தொடர்பால் இந்த வேலை எனக்குக் கிடைத்ததும்.....

இந்த வேலையைப் பூரணப்படுத்த எனக்கு ஆறு மாதங்கள் சென்றன. இதற்காக நான் எத்தனையோ இடங்களில், எத்தனையோ வேஷங்களுடன் அலைந்திருக்கிறேன்; எத்தனையோ மாய்மாலம் பண்ணியிருக்கிறேன்; எத்தனையோ ஆபத்துக்களிலிருந்து தப்பியிருக்கிறேன். எங்கள் நாட்டின் பாதுகாப்புப் பலவீனங்கள் பற்றிய எத்தனையோ குறிப்புக்களும், முக்கிய கேந்திர ஸ்தானங்களைப் பற்றிய எத்தனையோ அரிய படங்களும் இப்போது என் கைகளிலுண்டு. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அவற்றின் பரிமாற்றத்தில் - என் கைகளில் இருபத்தையாயிரம் ரூபாய். எனது சோகங்கள் நிறைந்த வாழ்வில் திருப்பு மையமாக அமையப் போகின்ற இருபத்தையாயிரம் ரூபாய்.

இன்னமும் பச்சை சமிக்கையைக் காணவில்லையே?

நான் எதிர்கால வாழ்வு பற்றிய இன்பக் கற்பனைகளில் ஆழ்ந்திருக்கிறேன். மகாவலி கங்கையோரமும், பேராதனைப் பூந்தோட்டமும், பனி மூடிய மலைச் சிகரங்களும் நினைவரங்கில் மின்னுகின்றன. அங்கெல்லாம் அவளுடன் சுற்றிய நாட்கள்.....;

இனியென்ன அவளுடன்தான் வாழப்போகின்றேனே.

பொத்தென்று ஏதோ சத்தம் கேட்கின்றது. திடுக்கிட்டேன்; பார்சலை - என் வாழ்வில் விடிவை ஏற்படுத்தப் போகின்ற பார்சலை, என்னையறியாமலேயே மார்புடன் அணைத்துக்

கொள்கின்றேன். தேங்காயொன்று என்னருகில் உருண்டு வந்து கிடக்கின்றது. மேலே நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன். தென்னோலைகள் நிலவொளியில் மின்னுகின்றன. நீலக்கடலைகள் தமது நித்திய ஓங்காரத்துடன் கரையில் மோதுகின்றன.

நான் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடுகின்றேன்.

பச்சைச் சமிக்ஞையை இன்னும் காணவில்லை.

இன்னமும் காணவில்லையே என்று என் மனதில் தவிப்பு....., பாடுபட்டதின் பலனை அடைய அவ்வளவு அவசரம். கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம்வரை எதுவித சலனமும் இல்லை.

என் காதுகளில் கலீர் கலீரென சலங்கையொலி கேட்கிறது. முன்னிரவில் பார்த்த நாட்டியத்தின் காட்சிகள் மனதில் திரையிடுகின்றன. மஞ்சள் - பச்சை - சிகப்பு - நீல வெளிச்சத்தின் பின்னணியில் அவள் ஓயிலாக ஆடுகின்றாள்; அங்கம் குலுங்க, நீண்ட கரும்பாம்பாய் பின்னல் வளைந்து வர, முகமும் கண்களும் ஆயிரம் செய்திகளைச் சொல்ல, காலைத்தூக்கி, கையில் அபிநய முத்திரை காட்டி சுற்றிச் சுழன்று.....

அப்பப்பா! என்ன இலாவகம்; என்ன அழகு. சங்கீதமும் நாட்டியமும் ஓர் உலக அதிசயம் என்று ஒரு கிறுக்கன் சொன்னான். அதில் தான் எவ்வளவு உண்மை.

அவர்கள் வரமாட்டார்களா? மணிக்கூட்டைத் தூக்கிப் பார்க்கின்றேன். மங்கிய நிலவு வெளிச்சத்தில் நேரம் ஒன்றரையை அணுகுவது போலத் தெரிகின்றது. ஏதோ நடக்கப்போவது போன்று இதயத்தில் ஏதோ குறுகுறுப்பு;

உதிரிகளும்.....

அந்தத் தவிப்பை மறப்பதற்காக முன்னிரவு நாட்டியத்தில் மனதைத் திருப்புகின்றேன்.

இனிய கீத அலைகளாய் அந்தப் பாடல் - அவள் இறுதியாக அபிநயம் பிடித்த மகாகவி பாரதியாரின் அந்தப் பாடல் மனதில் ஒலிக்கிறது.

“எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி இருந்ததும் இந்நாடே - அவர் முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து முடிந்ததும் இந்நாடே - இதை வந்தனை கூறி மனத்திலிருத்தியென் வாயார வாழ்த்தேனோ - இதை வந்தே மாதரம் வந்தே மாதரம் என்று வணங்கேனோ?”

திரும்பத் திரும்ப இந்த பாடலை அதே இராகக் குழைவுகளுடன் பாடவேண்டும் போல ஓர் உணர்ச்சி. என்னை மறந்த நிலையில் வாயை அசைத்து மெல்லிய குரலில் அதைப் பாடுகின்றேன். இராக, ஏற்ற, இறக்கக் குழைவுகளுடன் பாடுகின்றேன்.

பிரமை மயக்கம்.

என் முன் அவள் நின்று ஆடுகின்றாள். நான் செய்யப்போகின்ற காரியத்தை, அதனால் நான் என் நாட்டுக்குச் செய்யப்போகும் துரோகத்தை, அதனால் ஏற்படப்போகும் விளைவுகளைக் காட்டி என்னை எச்சரிப்பவள் போல ஆடுகின்றாள்.

நான் படித்தவனா என்று கேட்பவள் போல ஆடுகின்றாள்;

உனக்கு உன் பாரம்பரியப் பெருமைகள் தெரியப் போகின்றதா என்று கேட்பவள் போல ஆடுகின்றாள்;

உனக்கு நாட்டுப்பற்று உண்டா என்று கேட்டு ஏளனச் சிரிப்புச் சிரிப்பவள் போல ஆடுகின்றாள்;

மங்கிய நிலவொளி என் முன்னால் பரந்து கிடக்கிறது; இனிமையாய் மெல்லிய காற்று ஊருகின்றது. என் வீட்டுக்கருகில் வளர்ந்து நிற்கும் அந்தப் பெரிய பழைய இலுப்பை மரமும், அதன் கீழ் திட்டு திட்டாய் விழுந்திருக்கும் நிலவொளியும்..... எனது தந்தை தாயாரின் இளமைப் பருவங்களும்.... ஏதோவோர் உருவொளித் தோற்றமாய் என் மனக்கண்ணில் தெரிகின்றன.

அந்தப் பாடல் வரிகள் மீண்டும் ஒலிப்பதுபோல.....

அவள் சுழன்று சுழன்று ஆடுவது போல.....

“வந்தே மாதரம் வந்தே மாதரம் என்று வணங்கேனோ?”

தூரத்தில் பச்சைச் சமிக்ஞை தெரிகின்றது.

எனது கையிலிருக்கும் பார்சல் ஏன் இவ்வளவு கனமாகக் கனக்கவேண்டும்?

என்னுள் ஒரு வெறி, என் கைகளில் ஒரு நடுக்கம். நான் தேசத் துரோகியா? ஆரவாரிக்கும் கடல் “ஓம்; ஓம்” என்று கத்துகிறது. எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வருகிறது.

கடலை நோக்கி எறிகிறேன்; என்னைத் தேசத்துரோகி என்று சொன்ன கடலை நோக்கி எறிகின்றேன். அந்தப் பார்சலைக் கடலில் எறிந்துவிட்டேன். இருபத்தையாயிரம் ரூபாயை எனது - குடும்பத்தினரிடம் கஷ்டங்கள் சோகங்களைத் தீர்க்க வந்த வரப்பிரசாதத்தை நான் கடலில் எறிந்துவிட்டேன்.

நான் தேசியப்பற்றுக் கொண்டவன்; தேசத்துரோகியல்ல.

கடலலைகள் அமைதியாகக் கரையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன. காற்று இதமாக ஊதியது. தென்னோலைகள் நிலவொளியில் பளபளத்தன.

பச்சை வெளிச்சமும் கரையை அண்மிக் கொண்டிருந்தது.

நான் எழும்பி நடக்கிறேன். “எந்தையும்.... தாயும்....” என்ற பாடலை முணுமுணுத்தவாறு நடக்கின்றேன். என் மனதில் வெறியில்லை; வேலையில்லையே என்ற ஆதங்கம் இல்லை; இருபத்தையாயிரம் ரூபாயை இழந்துவிட்டேனே என்ற கழிவிரக்கமில்லை.

நான் ‘தேசத் துரோகி’யாகாமல் காப்பாற்றப்பட்டுவிட்டேன்.

முன் இரவில் நடமாடிய அந்த மங்கை என்னை காப்பாற்றிய தெய்வமாக என் மனதில் பிரகாசிக்கிறாள். அந்தத் தெய்வத்தை நினைத்துப் பிரதிக்ளை செய்கின்றேன். “எனக்கு என் குடும்பத்தினருக்கு எத்தனை எத்தனை இடர்கள் வந்தாலும் - நான் பட்டினி கிடந்து செத்தாலும் என் எதிர்காலக் கனவுகள் சிதைந்தாலும் - என் வாழ்க்கை வளம் காணாமலே அழிந்துபட்டாலும், நான் என் நாட்டைக் காட்டிக்கொடுக்கும் தேசத் துரோகச் செயலைச் செய்யமாட்டேன். என் முன்னையோரின் காவிய வாழ்க்கை நிகழ்ந்த இந்தப் புண்ணியபூமியை நான் களங்கப்படுத்த மாட்டேன்; என் நாட்டுச் சுதந்திரத்துக்காகப் போராடிய பவித்திரமான ஆத்மாக்களுக்குத் துயரத்தைத் தேடித்தரமாட்டேன். இது சத்தியம். முக்காலும் சத்தியம்.”

எனது பிரதிக்ளைக்குச் சான்று கூறுவதுபோலக் கடலின் இரைச்சல் அண்மையில் கேட்கின்றது. குளிர் காற்று ஊ ஊ

என்று காதில் இரைந்து செல்லுகின்றது. பக்கத்து வீட்டுப் பண்ணையிலிருந்த கோழியொன்று சிறகடித்துக் கூவுகின்றது.

நான் நடக்கின்றேன். எல்லையில்லாத நிம்மதியை, அமைதியை, ஏன் ஒரு பெருமையை மனதில் தாங்கியவனாய் நடக்கிறேன்.

‘வந்தே மாதரம்’ என் காதில் ஒலிக்கின்றது.

பச்சையொலி கரையை அடைய இன்னும் சில நிமிடங்கள் செல்லலாம்.

அப்போது நான் அவர்களை வரவேற்கமாட்டேன். சில போலீஸ் காரர்கள் அவர்களை வரவேற்பார்களென்று நினைக்கின்றேன்.

அவர்கள் பாவம்தான்; நான் அவர்களுக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்துவிட்டேன்தான்? ஆனால், அதற்கு நானென்ன செய்யமுடியும்!

நான் தேசத் துரோகியல்ல!

மணிவீரமாய்த் துணிவினை நிரூபித்த காவியம்
 திருமணி. திருமணிப்பாட்டு நான்மணி காவியம்
 அன்பு நான்மணி, தன்மணிப்பாட்டு தாய்மணி, நான்மணி நெருங்கி 'மணிவீரம்'
 புத்தியுள்ளி மணிவீரம் தாய்மணி, நான்மணி நெருங்கி 'மணிவீரம்'
 அன்பு நான்மணி, தன்மணிப்பாட்டு தாய்மணி, நான்மணி நெருங்கி 'மணிவீரம்'
 புத்தியுள்ளி மணிவீரம் தாய்மணி, நான்மணி நெருங்கி 'மணிவீரம்'
 அன்பு நான்மணி, தன்மணிப்பாட்டு தாய்மணி, நான்மணி நெருங்கி 'மணிவீரம்'
 புத்தியுள்ளி மணிவீரம் தாய்மணி, நான்மணி நெருங்கி 'மணிவீரம்'

சிந்தனை மணிவீரம் தாய்மணி, நான்மணி நெருங்கி 'மணிவீரம்'
 அன்பு நான்மணி, தன்மணிப்பாட்டு தாய்மணி, நான்மணி நெருங்கி 'மணிவீரம்'
 புத்தியுள்ளி மணிவீரம் தாய்மணி, நான்மணி நெருங்கி 'மணிவீரம்'

அழகியின்

மணிவீரம் தாய்மணி, நான்மணி நெருங்கி 'மணிவீரம்'
 அன்பு நான்மணி, தன்மணிப்பாட்டு தாய்மணி, நான்மணி நெருங்கி 'மணிவீரம்'
 புத்தியுள்ளி மணிவீரம் தாய்மணி, நான்மணி நெருங்கி 'மணிவீரம்'

துயரங்கள்

மணிவீரம் தாய்மணி, நான்மணி நெருங்கி 'மணிவீரம்'
 அன்பு நான்மணி, தன்மணிப்பாட்டு தாய்மணி, நான்மணி நெருங்கி 'மணிவீரம்'
 புத்தியுள்ளி மணிவீரம் தாய்மணி, நான்மணி நெருங்கி 'மணிவீரம்'

(காலத்தை வென்ற கற்பகம் சிறுகதை தொகுதியில் இடம்பெற்றது)

கற்பகம்
 கதை-மார்ச் 1971

மார்கழி மாதத்து இனிய குளிர்மை நிறைந்த காலைப்பொழுது, திருவெம்பாவை நாட்களை ஒட்டிவந்த ஒரு வெள்ளிக்கிழமை, புத்தம்புதிய பனிமலராக, நீண்டு நெளிந்த 'பஸ்கியூவில்' அவள் நின்றாள். கலகலப்பான காலையில், உடலைத்தடவி புத்துணர்ச்சி ஊட்டிச்செல்லும் இனிய குளிர்ந்த தென்றலில் அருவியாகச் சொரியும் 'சவர்பாத்தில்' குளித்த ஈரச் சுவடு மாறாமல் அவள் நின்றாள்; ஈரங்கலையாத தலையை வாரி, நேர் வகிடுவிட்டு, ஒற்றைப்பின்னலாகப் பின்னி, பச்சை 'றிபன்' கட்டியிருந்தாள்; பசிய வெண்மையான நந்தியாவட்டை மலரொன்றை கூந்தல் தொடக்கத்தில் பதித்திருந்தாள். அகன்ற நெற்றியில் மங்கலாகப் பதிந்திருந்த திருநீற்றுக் கீற்றுக்களுக்கு மத்தியில், செஞ்சாந்துப் பொட்டு இட்டிருந்தாள்.

இந்த உலக வாழ்க்கையில் எதுவித சலனமுமற்றவள் மாதிரி, அல்லது இந்த வாழ்க்கையின் நுணுக்கங்களைப் புரிந்தவள் மாதிரி ஏதோவொரு சாந்தமான உணர்ச்சியை முகத்தில் தேக்கி அவள் பஸ்கியூவில் நின்றாள்.

ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உறுமி மறைந்த பஸ்களுக்கு ஏற்ப, கியூவும் குறைந்து வர அவளும் மெதுமெதுவாக கியூவின் முன்னணிக்கு வரலானாள். அவளுக்கு முன்னால் நலைந்து பேரே நின்றிருந்தார்கள். தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் என்ற மூன்று மொழியையும் தெரிந்த அந்தச் சுறுசுறுப்பான பொயின்று கொண்டோலர் பலத்துச் சத்தமிட்ட வண்ணம் தன் கடமையைச் செய்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு உதவியாக நின்ற இளம் வாலிபன் மௌனமாக நின்று, ஏதேதோ 'கவர்ச்சிகளை' அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் கண்களுக்கு அவள் எடுப்பாகத் தென்பட்டாள். வாழத்துடிக்கும் இளமைப் பொலிவில் எழிற்கோலம் காட்டி

எத்தனையோ உள்ளங்களைக் கொள்ளைகொள்ளும் அரம்பை போல அவள் அவனுக்குக் காட்சி தந்தாள். தமிழ்ப்புராணப் படங்களில் 'அரம்பைகளாக' நடிப்பவர்களை அவன் பார்த்திருக்கிறான். அவர்களின் இளமை மேடிட்ட கோலங்களை எண்ணித் தவித்திருக்கின்றான்; அவர்களை அடையத் துடித்திருக்கிறான். நிஜ வாழ்க்கையில், கண்ணுக்கெதிரே நிற்கும் 'தேவதையாய்' அவளை அவன் பார்த்தான். அவளில் பதித்த கண்களை எடுக்க மனமின்றித் தவித்தான்.

நீண்ட நேரத்தின்பின் அவள் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த புறக்கோட்டை பஸ் வந்து நின்றது. முதிர்ந்த கொண்றோலர் ஒழுங்கீனமாக நடக்க முயன்ற யாரோ ஒரு காற்சட்டை போட்ட மனிதரை ஆங்கிலத்தில் ஏசினார். 'காற்சட்டை போட்ட நீங்களே உப்பிடிச் செய்தால், நாங்களென்ன செய்யிறது?' அவர், அவன் தன்னைப் பேசவில்லை என்பது மாதிரி, அவன் பேசுவதைக் கவனியாதவர் மாதிரி எங்கேயோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

நின்ற பஸ்சில் ஒருவர் பின் ஒருவராக ஏறினார்கள். இளம் வாலிபன், அவர்கள் ஒழுங்காக ஏறுகிறார்களோவெனக் கண்காணித்தான். இன்னும் நாலைந்து பேர் ஏறக்கூடிய இடம் பஸ்சில் இருந்தது. அடுத்ததாக அவள் ஏறப்போகின்றாள்; அவன் கண்ட 'அரம்பை' ஏறப்போகிறாள். அவள் பஸ்சை நோக்கி அடிவைக்கிறாள். அவன்கை நீண்டு வழியைத் தடுத்தது. அவளின் அழகிய அங்கங்கள் அவனின் கையில் பட்ட உணர்வில் அவன் புளகாங்கிதம் அடைந்தான். அவன் தலையைக் குனிந்தவண்ணம் பின்தங்கினாள். மேல்தட்டின் ஆரம்பப்படியிலும், கீழ்த்தட்டின் ஆரம்பத்திலும் கால்களை ஊன்றி நின்ற இளம் 'கொண்டக்டர்', அந்தக் கொண்றோலரைப் பார்த்து அர்த்தமுள்ள சிரிப்புச் சிரித்தான். அவனும் பதிலுக்குச் சிரித்தான்.

அவர்கள் சிரித்ததை அவளும் கண்டாள். அவர்கள் ஏன், எதற்காக அப்படிச் சிரித்தார்கள் என்பதை அவளும் உணர்ந்திருந்தாள். அவளுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. இப்படி முன்பும் எத்தனையோ முறை அவள் ஆத்திரப்பட்டிருக்கிறாள். தன்னால் ஒன்றும் செய்யமுடியாத நாணங்கலந்த பெண்மையை நினைத்து அவள் கவலைப்பட்டிருக்கிறாள். எத்தனையோமுறை இப்படி எத்தனையோ காரணங்களுக்காக அவள் அழுதிருக்கிறாள். அப்போதும், ஒருமுறை பலத்துச் சத்தமிட்டு அழவேண்டும்போல அவள் மனம் குறுகுறுத்தது. அவளையும் மீறி அவள் கண்களில் கண்ணீர் மணிகள் பளிச்சிட்டன. கண்களில் ஏதோ தூசி விழுந்ததுபோல, தன் சேலைத் தலைப்பால் அவள் தன் கண்களை ஒற்றிக்கொண்டாள். தன் கவலைகளுக்குக் காரணமான, தன் அழகையே அவள் வெறுத்தாள். 'நான் ஏன் இப்படி அழகாகப் பிறந்து தொலைத்தேன்' என்று தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டாள்.

தன் வாழ்க்கைச் சூழலை எண்ணிப்பார்த்தாள். குறைந்த சம்பளம் பெறும் கடைத்தொழிலாளியாகிய தன் தந்தையின் கோலம் அவள் நினைவில் தலைகாட்டியது. அவள் உத்தியோகம் ஏற்ற ஆரம்ப காலத்தில், நகரத்தின் நாகரிக வாழ்க்கைச் சமைகளைத் தாங்கமுடியாத மத்தியதர குடும்பத்துத் தலைவனான அவர், வளர்ந்துவந்த குடும்பப் பாரத்தைச் சுமக்கமாட்டாது தவித்தபோது குடும்பத்திலேற்பட்ட தாங்கொணாத வறுமைத் துன்பங்களின் மத்தியில், அவள் முதல் சம்பளம் எடுத்து தந்தையின் கைகளில் சமர்ப்பித்தபோது, அவர் முகத்தில் பரவசமொளிர, கண்களில் கண்ணீர்வர, சரஸ்வதி நீ என்றை மூத்த மகளில்லையடி; மூத்தமகனென்று கூறி, அவள் தலையைத் தடவியபோது; அவள் தன்னை மறந்து நின்றாள்.

தன் உத்தியோக வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவங்களை மறந்து, இந்தக் குடும்பப் பொறுப்புக்கும், இந்த அன்புக்கட்டுகளுக்குமிடையில் அவற்றைச் சிறு துரும்புகளாகக் கருதி ஆனந்தித்தாள். ஆரம்பத்தில் பஸ்சிலேற்பட்ட அனுபவங்களையும், இன்ரவியூவின்போது, அந்தப் பெரியவர் கண்களில் விரசம் தொனிக்க, 'இந்த மேடத்தை' நாங்கள் நல்லாய்ப் பயன்படுத்த வேண்டும்' என்று இரு அர்த்தம் தொனிக்க ஆங்கிலத்தில் சொன்ன அந்த வேதனையையும் மறந்திருந்தாள்.

தொடர்ந்த அந்த இயந்திர வாழ்க்கையில், அதிகமாக ஏற்படும் வேதனை தரும் அனுபவங்களினால் மன உணர்வுகள் மரத்துவிட்ட மாதிரி பாவனை செய்து நடிக்கும், 'ஒன்றும் செய்யமுடியாத' தன் நிலைமையை எண்ணிக் கலங்கினாள்.

“என்ன தங்கச்சி; எங்கே போறது” என்ற, முதிர்ந்த 'கொன்றோலரின் குரலைக்கேட்டு தன்நினைவு வரப்பெற்றவளாக அவள் பஸ்சில் ஏறினாள். அப்பால் நின்ற இளம் வாலிபன் எதுவுமே செய்யமுடியாதவனாக அவளையே பார்த்து நின்றான்.

அவனின் பார்வை அவளை என்னவோ செய்தது. பருவம் கொழிக்கும் அவளும் எத்தனையோ இனிய கனவுகளுக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆரம்பத்தில் தந்தைக்கு உதவி, குடும்பப் பொறுப்பு, அன்புக்கட்டு, தியாகம் என்றெல்லாம் அவள் தன்னை ஏமாற்றிய போதிலும்; அவளுக்கு இந்த வாழ்க்கைமேல் சலிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. புதியதோர் உலகை அவள் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள்.

அவள் எத்தனையோ வாலிபர்களைப் பார்த்திருக்கிறாள். அவளையும் எத்தனையோ வாலிபர்கள் பார்த்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பார்வைகளில் அன்பைத் தேடிக் களைத்திருந்தாள்.

அதனால் வாழ்க்கையில் ஒரு விரக்தி மனப்பான்மையும் கொண்டிருந்தாள். ஒருவர் பார்வையிலாதல் அந்தத் 'தண்மையை' அவள் காணவில்லை. அவளைப் பார்க்கும் எல்லார் பார்வையிலும், அவள் மற்றவர்கள் தன்னைப் பார்க்கின்றார்களென்று அவதானிக்கும் எந்தப் பார்வையிலும் அந்தத் தீ, அந்த விரசமான தீ, ... அந்த இளம் கொன்றோலர் பார்த்தது போன்ற தீ.....;

அவளால் அதைப் பொறுக்கமுடியாது.

பஸ்சில் யாரோ தன்னைப் பார்ப்பதுபோல உணர்ந்து அவள் நிமிர்ந்தாள். அவளையே பார்த்துநின்ற ஒரு வாலிபன் அப்பால் திரும்பினான்.

அவள் தன்னை நொந்து கொண்டாள்.

தனக்கு அந்தப் பரிதாப நிலை ஏற்பட யார் யார், என்னென்ன விதத்தில் காலாக இருக்கின்றார்களென எண்ணிப் பார்த்தாள். தனக்கு கசப்பான அனுபவங்களைத் தரும், அந்தக் கட்டுண்ட உத்தியோக வாழ்வை விட்டு வெளியேற முடியாது தவித்தாள். அவள் உழைப்பை வெறுக்கவில்லை. அந்த உழைப்பின் போது, பெண்களுக்கு ஏற்படும் கசப்பான அனுபவங்களை வெறுத்தாள்; என்னதான் உலகம் முன்னேறுகிறது; முன்னேறுகிறது என்றாலும் மனிதனால் அந்த 'உணர்வுகளை' வென்றுவிட முடியாதாவென ஏங்கினாள்.

அவளுக்கு தன் தந்தையினுடைய முதலாளியின் நினைவு வந்தது. பஸ் ஸ்ரான்டுக்கு வரும் வழியில், முற்றத்தில் அழகாகக் கத்தரிக்கப்பட்டிருக்கும் 'குரோட்டன்கள்' வளர்ந்து நிற்கும் அவரின் பெரிய வீட்டைப் பார்த்திருக்கிறாள். முதலாளியான அவரின் மாடி வீட்டையும், தொழிலாளியான

தங்கள் வசிப்பிடத்தையும் ஒப்பிட்டு அவள் மனம் மறுகியிருக்கிறாள்.

எப்போதாவது அவர்கள் வீட்டு முற்றத்தில், அல்லது விறாந்தையில், அல்லது திரைச்சீலை விலகிய அவர்கள் வீட்டு முன்னறை ஜன்னல் கம்பிகளுக்கு அருகில், அல்லது பஸ்ராண்டில் அவள் முதலாளியின் இரு மக்களையும் பார்த்திருக்கின்றாள். உலகத்து அலங்காரங்களை யெல்லாம் தம்மீது சுமக்கும் அந்தச் செயற்கை அழகிகளை நினைத்து அவள் சிரித்திருக்கிறாள். ஆனால், அவர்கள் பஸ் ஸ்ராண்டில் அழகிய வாலிபர்களுடன் ஆங்கிலத்தில் கொஞ்சிக் குலாவிக்கொண்டு நிற்கும்போது.....;

அவளும் கனவுகள் காண்கின்ற இளம்பெண் தானே.

அன்று 'ஒவ்விசிலும்' அவள் தன்னை மறந்த நினைவுகளில் ஆழ்ந்திருந்தாள். இப்படி எத்தனையோ அனுபவங்கள் ஏற்பட்டபோதெல்லாம், குடும்பத்தின் நிலைமைகளை நினைத்து நினைத்து கிளர்ந்தெழாத மனது இன்று மட்டும் ஏன் இப்படி அலைகிறதென்றும் அவள் சிந்தித்தாள்.

முதலாளியின் மக்களான அந்த 'செயற்கை அழகிகளே' அவள் கண்களில் மின்னினர். பெரிய தொந்திக்கும் மேல் 'நாஸனல்' போட்ட, நெற்றியில் சந்தனப்பொட்டு வைத்த, ஒருவிதமான லாவகச் சிரிப்பு சிரிக்கும் முதலாளியும் அவள் மனதில் தோன்றினார். மெலிந்த, வாழ்க்கையில் எந்த நேரமும் பிழைப்பு, பிழைப்பென்று திரியும் நிம்மதி காணாத தந்தையின் முகமும் அவள் மனத்தில் தோன்றியது.

வாழ்க்கையின் இந்த ஏற்றத்தாழ்வுகளை அவள் வெறுத்தாள். உடலை வருத்தி உழைப்பவர்கள் வாழ்வில்

இன்னல்களையும், உடலை வருத்தாதவர்கள் வாழ்வின் சொகுசுகளையும் அனுபவிக்கும் இந்தச் சமூக அமைப்பை அவள் வெறுத்தாள். உண்மையில் உழைக்கவேண்டிய ஒரு சாரார் உழைக்காது, உழைப்பவர்களைச் சுரண்டி வாழும் அந்த வாழ்க்கையை வெறுத்தாள். உழைத்து வாழும் பெண்களின் உணர்ச்சிகளோடு விளையாடுபவர்களையும் அவள் வெறுத்தாள்.

உழைக்காது சொகுசாகச் சுரண்டி வாழும் முதலாளி, உடலை வருத்தி உழைக்கும் தன் தந்தையின் உழைப்புக்கேற்ற ஊதியத்தைக் கொடுத்தால் - வாழ்க்கையில் பல்வேறு படிக்களைத் தாண்டாத - படிக்கவேண்டிய - உழைக்கக் கூடாத அந்த வயதில் தான் உழைப்பென்று உழலவேண்டியதில்லை என்பதையும் அவள் உணர்ந்தாள்.

காலம்காலமாக வந்த சில தார்மீக உணர்வுகளில் கட்டுப்பட்டு, அவற்றைப் 'புனிதமானவை' என்று போற்றும் தனக்கு, நாகரிகம் என்ற போர்வையில் 'சோஷியல் மூவ்மென்ற்' பெயரில் நிகழும் அருவருப்புகளால் உருவாகும் அவலங்கள் ஏற்பட்டிருக்காது என்றும் நம்பினாள்.

முதலாளியின் பிள்ளைகள் ஆண்களுடன் 'அணைந்து' பழகும்போது 'சோஷியல் மூவ்மென்ற்' என அங்கீகரிக்கும் சமூகம், அவளைப் போன்றவர்கள் அப்படி நடந்தால் 'கசமுசுகதைகளைக்' கதைக்கும் என்பதையும் அவள் அறிந்திருந்தாள்.

இந்தச் சமூக அமைப்புகளுக்காக, அதன் மனப்போக்குகளுக்காக - அதனால் பாதிக்கப்பட்டவளென்ற வகையில் அவள் மனம் வருந்தினாள்.

மாலையிலும் இதே நினைவுகளுடனேயே அவள் பஸ்சில் ஏறினாள். கூட்டம் நெரிந்து குமைந்தது. அந்தக் கூட்டத்தில்,

உதிரிகளும்.....

ஒரு நடுத்தர வயது மனிதன்.....;

‘சீ! நீயும் மனிதனா?’ அவள் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்துக் கேட்டாள்; கண்களில் கனல் பறக்கக் கேட்டாள்; சீறிய பெண்புலியாக அவள் கேட்டாள்.

அவன் அசடுவழிய நின்றான். பஸ்சிலிருந்த பொம்மைகள் ஆடாமல், அசையாமல் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அவன் அடுத்த பஸ் ஸ்ராண்டில் இறங்கிப் போய்விட்டான்.

புலியாக நின்ற அவள் பெண்ணாக மாறிக் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். பொம்மை ஒன்று வாய் திறந்தது.

“பிள்ளை! உதெல்லாம் சகசம்”

அவள் கோபத்துடன் அதை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு மீண்டும் அழுதாள். துயரங்களால் மனம் வெதும்பி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

அவளின் துயரங்களுக்கு விடிவு ஏற்படுமா?

துயரங்களிலிருந்துதானே புரட்சிகள் தோன்றியிருக்கின்றன!

புதுபுகழாடல்
பொலிபெய்யுதல்
குப்பிழான் ஐ. சண்முகன்

திசை
18.03.1989

இப்போதெல்லாம் பின்னிரவுகளிலேயே உறக்கம் கலைந்து விடுகிறது. நாலைந்து மாதங்களாகத்தான் இந்த நிலை. ஏதேதோ யோசனைகளும் நினைவுகளும் கனவுகளும்..... பெரிய அவஸ்தையாய் இருக்கிறது. உறக்கம் கலைந்தாலும் எழும்ப முடிவதில்லை. படுக்கையிலேயே அரைமயக்கமாயும்..... அரை விழிப்பாயும்.....

தூரத்தில் பள்ளிவாசலிலிருந்து சுபுஹ தொழுகைக்கான பாங்கு ஓசை கேட்கிறது. தொடர்ந்து பறவைகளின் காலை நேரத்து ஆரவாரங்கள்; ஆலயமணியின் ரீங்காரிக்கும் ஓசை; பக்கத்து அறையில் இருமலும் கொட்டாவியும் - பின்னர் குழந்தைகளை அதட்டி எழுப்பும் சத்தமுமாய்.....

கண்களை மலர விழிக்கின்றான்.

ஐன்னல் சிறகின் இடைவெளியினூடாக ஒளி, அறையில் ஊடுருவி இருந்தது. மங்கலொளியில் அறை வான்கோவின் ஓவியம் போல..... மேசையின் மூலையில் குவியலாய் புத்தகங்கள்; தலை நிமிர்த்தி நிற்கும் ஒரு சாங்கமான மேசை விளக்கு; சுருண்டு கிடக்கும் வயர்ச்சுருள்; தண்ணீர்ப் போத்தல்; கிளாஸ்; சாய்வு நாற்காலி.

இந்த ஞாயிறு விடிகின்றபோதே வெளியே மழை தூறிக் கொண்டிருக்கிறது. இப்போது நாலைந்து நாட்களாய் ஒரே மழைதான். காலையில் மதியத்தில் மாலையிலென்று - சூரியன் முகங்காட்டி சிறிது சந்தோஷத்தைக் கொடுத்துவிட்டு - திடீரென சிணுங்கலாக ஆரம்பித்துக் கொட்டும் மழை. இரவின் ஆழத்தில் சங்கீதம் போல ஒரே சீராகப் பெய்யும் மழையில் ஓர் இதம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. என்றாலும், இடையின்றி இப்படி மழை பெய்து கொண்டிருப்பது சலிப்பையே தருகின்றது.

காலைக்கடன்களுக்காக வீட்டை விட்டு வெளியே இறங்கவே தயக்கமாகத்தானிருந்தது. ஒரு தென்பில், அசுவாரசியமான நாளாந்த இயக்கத்தில் அது ஒரு கடனாகவே முடிந்து போயிற்று. அவன் இடையிடையே தலையில் முழுகிக் கொள்வானென்றாலும், தொடர்ந்து காலைவேளைகளில் மழை பெய்தால் அப்பொழுதெல்லாமுமே தலையில் முழுகிக் கொள்வான். அது ஒரு வித்தியாசமான அனுபவம் போலத் தெரிந்தது. மழையில் தலையில் முழுகல், கிணற்றைச் சுற்றியுள்ள வாழைக்கொல்லையின் இடையே ஓடிய சிறுகொடியில் உடுக்கும் சாறத்தையும் துவட்டும் துவாயையும் போட்டுவிட்டால் - வாழையிலைகளில் பட்டு, ஒன்றாய் உருண்டு திரண்டு வரும் ஓரிரு மழைத் துளிகளைத் தவிர அவை நனையாது பத்திரமாகவே இருக்கும். இவன் வாளியால் அள்ளி அள்ளித் தலையில் ஊற்றுவான். 'மழையை என்னால் வென்றுவிட முடியும்; மழையை என்னால் வென்றுவிட முடியும்!'

முன்னரெல்லாம் அவன் இப்படிச் செய்வதில்லை. மழை வந்தாலே அத்துடன் அந்த ஒற்றைத் தலைவலி வந்துவிடும். முக்கில் நீர் ஒழுகும்; தொண்டை நோகும்; தொடர்ந்து நெஞ்சைப் பிளக்கிற மாதிரி இருமல் வரும். மழை நாட்களில் குளிக்காமலேயே விடுவான். அப்படிக் குளிக்கின்றதாயினும் தலையைச் சுற்றி இறுகத் துணியால் கட்டி, இரண்டொரு வாளி தண்ணீரை உடம்பில் ஊற்றுவான். தடிமனைத் தடுப்பதற்கான அந்தச் சீனத்து தேகாப்பியாசத்தைப் பற்றி வீரகேசரியில் படித்த பிற்பாடு, ஒரு நம்பிக்கையுடன் அதைச் செய்யத் தொடங்கினான். கைகளை வருடி..... இமைக்கு மேலால் நெற்றியை வருடி..... கழுத்து நரம்புகளை வருடி..... முழங்கால் சிரட்டைக்கு மேல் கையை மிண்டு கொடுத்து, உடம்பால் குனிந்து வளைந்து நிமிர்ந்து ..... முன்னரைப் போலல்லாது இப்போது எப்போதாவதுதான் தடிமன் வரும். 'மழையை வென்றாயிற்று..... மழையை வென்றாயிற்று'

வாழ்க்கையை ..... உன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் ஏமாற்றுக் காரரையும், துரோகிகளையும், நயவஞ்சகர்களையும், மீறி - நீ நேசிப்பவர்களை உன்னால் காப்பாற்ற முடியுமா?

நெடுங்காலமாக மறந்திருந்த கடவுளர்களை இப்போது துணைக்கழைக்க வேண்டியதாயிற்று. இப்போது கொஞ்ச நாட்களாக காலைகளில் கண்களை மூடிப் பிரார்த்தனைகள் செய்கின்றான். இந்த ஞாயிற்றுக் கிழமை பிரார்த்தனை செய்யும்போது, கோளறு பதிகத்தைப் படிக்கவேண்டும் போலத் திடீரென மனதில் தோன்றிற்று. 'வேயுறுதோளி பங்கன் - விடமுண்ட கண்டன் - மிக நல்ல வீணை தடவி - மாசறு திங்கள் கங்கை - முடிமேலணிந்தென் - உளமே புகுந்த அதனால் - ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் - புதன் வியாழன் .... வியாழன் ... ..'

கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னர்தான் வியாழன் ஓர் இராசியிலிருந்து இன்னோர் இராசிக்கு மாறியிருந்தது. எல்லாருமே ஓர் எதிர்பார்ப்புடன், பரபரப்புடன் அதை எதிர்கொண்டனர். வெளியில் காட்டிக்கொள்ள மாட்டார்கள்; மெத்தனமாக இருப்பார்கள். வருகின்ற தமிழ் வார இதழ்களிலெல்லாம் வியாழ மாற்றப் பலனை இரகசியமாகவே பார்ப்பார்கள். யாராவது அவதானித்தால் ஒரு சிரிப்புச் சிரிப்பார்கள். 'உங்களுக்கு வியாழ மாற்றம் எப்படி' என்பார்கள். சிலர் அக்கறை இல்லாதவர்களைப் போல, அக்கறையாகவே வியாழமாற்றப் பலன்களைப் பற்றி விசாரிப்பார்கள். அவன் அக்கறையாகவே இருந்தான். தமிழ், ஆங்கில பத்திரிகைகளில் எல்லாம் வியாழமாற்றப் பலனைப் பார்த்து - அவற்றின் ஒன்றுக்கொன்று முரணான அபிப்பிராயங்களைப் படித்துக் குழம்பிப் போயிருந்தான். என்றாலும் நல்லகாலம் வரலாமென அவன் எதிர்பார்க்க வைக்கப்பட்டிருந்தான். 'இவ்வளவு காலமும் எனக்கு வியாழன் எட்டிலை இருந்தது; நான் குழம்பிப்

போயிருந்தேன். இப்ப ஒன்பதுக்கு மாறியிருக்கு; குழப்பங்களகன்று நல்ல காலம் வரும்'

நல்லகாலம் வருமெனவே அவனும் நம்பியிருக்கிறான். இந்தத் தொலைதூரத்திலிருந்து ஊருக்கு கிட்ட எங்காவது இடமாற்றம் கிடைக்குமென அவன் எதிர்பார்க்கிறான். ஊருக்கு கிடைக்கா விட்டாலும் ஊருக்குக் கிட்ட எங்காவது கிடைத்தால், வார விடுமுறைகளிலாவது ஊருக்குப்போய் வரலாம்; ஊரில் நடப்பவைகளை அறியலாம்; அண்டை அயலில் நடப்பவைகளை அறியலாம்; வீட்டில் நடப்பவைகளை அறியலாம்; உரிமைகளுக்காக சண்டை போடலாம்.

தொலைதூரத்தில் வேலைசெய்பவர்களுக்கு இந்த வார விடுமுறைகளும், பகிரங்க விடுமுறைகளும் பிரச்சினைக்குரிய நாட்களாகவே போய்விடுகின்றன. மேலதிக நேர வேலை செய்யத் தக்கவையாகவோ, அல்லது பதில் விடுமுறைக்காக வேலை செய்யத் தக்கவையாகவோ அமைந்துவிட்டால் பரவாயில்லைத்தான். பிரமச்சாரிகளுக்கு அவை சந்தோஷம் தருகின்ற நாட்களாக அமைந்து விடலாம். குடும்பத்துடன் வசிப்பவர்களுக்கு அவை நட்பு நாட்களாகலாம். அவனைப் போன்றவர்களுக்கு அவை பாரமான நாட்கள்; என்ன செய்வதென்று தெரியாது தவிக்க வைக்கின்ற நாட்கள்; மிகுந்த பணச் செலவை வேண்டி நிற்கின்ற நாட்கள்; நிம்மதியைத் தராத நாட்கள்.

மழை தூறிக்கொண்டிருக்கிற இந்த ஞாயிற்றுக் கிழமையில் பதில் விடுமுறைக்காக வேலை செய்வதற்கான ஒரு நிச்சயமற்ற ஏற்பாடு ஏற்கனவே செய்யப்பட்டிருந்தது. அலுவலகத்தில் கையெழுத்து வைத்துவிட்டு வேலை செய்யலாம் - செய்யாதும விடலாம். அதுபோல லீவு கிடைக்கலாம் - கிடைக்காதும் விடலாம். ஆனால் கையெழுத்து வைக்காது விட்டால் லீவு அறவே கிடைக்காது போகலாம். அவன் மழையைப் பாராது

புறப்பட்டான். முழங்காலளவிற்கு மடித்த முழுக்காற்சட்டை; நீலக்குடை; பைல் கவருக்குள் பழைய பத்திரிகைகள்; காலைக்கடித்துக் கொண்டிருக்கும் புதுச் செருப்பு.

இப்போது நாலைந்து நாட்களாகவே பெய்யும் மழையில் பூமி ஊறிச் சிலிர்த்திருக்கிறது. பாதையில் இடையிடையே கால் பதித்து நடக்க முடியாமல் வெள்ளம் தேங்கிக் கிடக்கிறது! வீதியை ஊடறுத்து குளத்தை நோக்கி ஓடும் வெள்ளத்தினால் வீதி குண்டும் குழியுமாய் கற்கள் மிதந்துபோய் பரிதாபமாய்க் கிடக்கிறது; முற்றி விளைந்த நெற்கதிர்கள், காலம் தவறிய மழையினால் தேங்கி நிற்கும் வெள்ளத்தினுள் தலை சாய்த்துக் கிடக்கின்றன. குளத்தை நோக்கி விரைந்தோடும் வெள்ளத்தில் கண்ணை ஈர்க்கும் ஒரு கவர்ச்சி இருக்கிறதுதான். தூரத்துக் குளத்து மேட்டில் - புகார் முடிய வானத்துச் சரிவின் பின்னணியில் சந்தோசமாக நாலைந்து எருமைகள்.

மழை பெய்து கொண்டிருக்கிற வார விடுமுறை நாட்கள் இதமானவை போலும். கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அன்றாட இயந்திர இயக்கத்தினின்றும் கிடைக்கும் விடுதலைக்கு, மழைக்கால ஓய்வு நாட்கள் புதிய ஒரு மெருகையும் பரிமாணத்தையும் கொடுக்கின்றன போலும். மழைக் குளிரின் சுகத்தில் விடிய விடிய கதகதப்பான படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு படுத்தல் சுகம்; மிகு சுகம். குடும்பஸ்தனான அலுவலகச் சேவகன் அலுவலகத்தைத் திறக்கவில்லை. அலுவலகத்திலேயே யாருமில்லை. ஆளரவமற்று வெறிச்சோடிப் போயிருந்த அலுவலகத் தாழ்வாரத்தில் நாலைந்து மாடுகள்தான் மழைக்கு ஒதுங்கிப்போய் நின்றிருந்தன. மழை ஒரே சீராகப் பெய்து கொண்டிருந்தது!.

பரந்த பெரிய மைதானத்தில் கால்வாசிப் பகுதியை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு, திட்டுத் திட்டாகக் கிடக்கும் அலுவலகக் கட்டிடத் தொகுதிகள் - ஆளரவமேயில்லாமல் மாடுகளுடன்

அவன் மட்டுமே தனியனாய். மற்ற நாட்களில் எல்லாம் எத்தனை பேர் வருவார்கள்; எத்தனை கதைகள்; எத்தனை பேச்சுக்கள்; எத்தனை சிரிப்புகள்; எத்தனை வேதனைப் பெருமூச்சுகள்; எத்தனை ஆணவம், மிடுக்கு. அதிகார உறுமல்கள், அத்தனையும் இல்லாத மழை பெய்கின்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை.

தாழ்வாரத்தில் அவனுடன் ஒதுங்கியிருந்த பெரிய மாடொன்று வாலை உயர்த்தி முத்திரம் பெய்தது. சீமென்ற நிலத்தில் பட்ட அது அவன் மேலும் தெறித்தது. வீச்சான ஒரு மணம் அவன் புலனை ஊடுருவிப் போயிற்று. அவனும் இயற்கை உபாதைப்படுத்துவது போல உணர்ந்தான். இயற்கை உபாதையைத் தீர்ப்பதானால் தண்ணீர் வேண்டும். தண்ணீருக்கு என்ன செய்யலாம்? கொட்டும் மழையிலும் ஒரு வாளி தண்ணீருக்கான தவிப்பு.

அலுவலகத்தில் சிவப்பு வர்ணத்துடன் உயர்ந்து நிற்கும் நீர்த்தாங்கி; அங்குமிங்குமாய் ஓடும் பைப் லைன்கள்; போதாததற்கு மேலும் மேலுமாய் புதிய பைப்லைன்களும் - வோஷ்பேசின்களும். தண்ணீர் வராத பைப் லைன்கள் எப்போதோ பழுதான, பம்ப் பண்ணுகின்ற இயந்திரம் இன்னமும் திருத்தப்படவில்லை போலும். திரும்பத் திரும்ப வற்புறுத்தப்பட்டால் எப்போதோ திருத்தப்படப் போகின்ற இயந்திரம். ஒருபோது ஆள் இருக்காது; ஒரு போது திருத்தும் கருவிகள் இருக்காது; ஒரு போது உடைந்த கருவிகளை மாற்றுவதற்கான பதிலீடுகள் இருக்காது; ஒருபோது குறித்த அலகேஷனில் ஒதுக்கிய பணத்தை இதற்கு மாற்ற முடியாது; “எல்லாம் ஒழுங்காக நடக்க வேணும்; எல்லாம் சட்டப்படி நடக்கவேணும்; எல்லாம் நேர்மையாக நடக்க வேணும்; ஆளுக்காள் வித்தியாசம் பார்க்கக்கூடாது.”

ஒரு வாளி தண்ணீருக்கு என்ன செய்யலாம்?

ஒரு யுக்தி தோன்றிற்று. பாத்ருமில் இருந்த வாளியை - நல்ல வேளை வாளி இருந்தது - எடுத்துவந்து கூரையால் ஒழுகும் பீலியின்கீழ் வைத்தான். இரண்டொரு வினாடியில் வாளி நிரம்பிற்று. 'அவன் தங்கியிருக்கும் பழைய காலத்து பெரிய கல்வீட்டின்' பழைய காலத்து மலசலகூட வசதிகள் - பீலியால் ஒழுகிய நீர் உபாதையைத் தீர்க்க உதவிற்று.

இரவு நேரங்களிலும், விடுமுறை நாட்களில் பகல் நேரத்திலும் கூட, அலுவலகத்தைக் காவல் காக்கும் காவற்காரனுக்காய், அலுவலக விறாந்தையில் ஒரு நீள வாங்கு; ஒரு அலுமாரி; இரண்டொரு கதிரைகள்; இரண்டு சின்ன மேசைகள். எல்லாமே ஈரங்கசிந்து போய் இருக்க முடியாதனவாய் இருந்தன. இரண்டு சின்ன மேசைகளில் ஒரு புதிய மேசை மட்டும் - ஓரளவிற்காயினும் இருக்கக்கூடிய விதமாய் ஒருவிதமான பளபளப்புடன் கிடந்தது. அதிலேறி அழுக்கான சுவர்தான் என்றாலும் அதில் சாய்ந்தான்.

'இப்படி எல்லாம் நடக்கலாமென எதிர்பார்த்திருக்கின்றான்; நடந்தவைகள் நடந்தவைகளாக இருந்தும் நடக்காதவையாகச் சொல்லப்படுகின்றன; நடக்க முடியாதென்றும் வற்புறுத்தப்படுகின்றன; நம்ப வேண்டிய இடத்திலும் - நம்பிக்கை இல்லாதவர்களென்றும்.....'

ஆளரவமற்ற ஞாயிற்றுக்கிழமைத் தனிமையில் பெய்கின்ற மழை; ஓர் எதிர்பார்ப்பில் கொண்டுவந்திருந்த இலக்கிய இதழைப் புரட்டினான். விக்கிரமதித்தியனின் கவிதை வரிகள் -

'எது குறித்தும் எனக்கொன்றும் வெட்கமில்லை;
வெட்கப்பட நானொன்றும் குழந்தையில்லை;
வெட்கப்பட வேண்டியதும் நானில்லை;
நான் பெய்யும்மழை; வீசங்காற்று; எரியும் தீ!
வழங்கும் பூமி; கவியும் வானம்.
இங்கே இடங் கெட்டுக் கிடக்கலாம்;

சூழல் நாறித் தொலைக்கலாம்;
 இயல்பு அழிந்திருக்கலாம்;
 தன்மை மாறி இருக்கலாம்;
 முறைமை திரிந்திருக்கலாம்.
 முட்டாள்களுக்கும் முரடர்களுக்கும் மத்தியில்
 மூளையையும் மனதையும் முழுதாய்க் காப்பாற்ற
 முடியாமல் போகலாம்.....'

மனதைக் கலைத்துக் கண்ணை விழிக்கையிலும் மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. நேரம் நல்லாய்ப் போயிருந்தது! அலுவலகத்திற்கு வந்து கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கும் மேலாகி இருந்தது. தூரத்தில் மழையில் குளித்துக் கொண்டிருந்த தென்னை மரத்து ஓலைகள் தெரிந்தன.

மங்கலான மழைக்காலப் பொழுதின் மத்தியான நேரத்துக் கிராமியம். ஒற்றையாய் - சோடியாய் மௌனங்கொண்டு பறக்கின்ற பறவைகள். வீட்டின் புகைக்கூண்டினூடாக மெல்ல ஆடிச் செல்லும் புகை வளையங்கள்.

வாயில் புகைவளையங்களோடு எதிர்ப்பட்ட அலுவலகத்து முரட்டு நண்பன், அலுவலகச் சேவகனை ஏசிக்கொண்டேயிருந்தான். சமாதானப்படுத்தியதில் அந்த மழைகால ஞாயிற்றின் மெல்லிய குளிரைப் போலவே சமாதானமாய்ப் போனான். பேசிக்கொண்டு, மெல்ல நடந்து வந்து குச்சுக் கடையில் வெறும் தேநீர் அருந்தியதும் மேலும் குளிர்ந்து போனான்.

'மனிதர்கள் எல்லாரும் நல்லவர்கள் போலத்தானிருக்கின்றது. எல்லாரும் வாழ ஆசைப்படுகின்றார்கள்; எல்லாரும் இன்பமாய் இருக்க விரும்புகின்றார்கள்; எல்லோரும் கனவு காண்கிறார்கள். பலரும் தம்மைப் பற்றியே, தம் வாழ்வைப் பற்றியே, தம்

உதிரிகளும்.....

இன்பத்தைப் பற்றியே நினைப்பதால்தானோ துரோகிகளாகவும்.....!... ஏமாற்றுக்காரர்களாகவும்.....

என்ன செய்யலாம்?

மழை ஒரே சீராகப் பெய்துகொண்டுதானிருந்தது. நண்பனை அனுப்பிவிட்டு தனியே அறையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான். வீதி, வீதியோரத்துக் கடைகள், தியேட்டர் எல்லாமே வெறிச்சோடிப் போய்க் கிடந்தன. அங்குமிங்குமாய்த் தென்பட்ட இரண்டொருவரும், அந்த மழை நாளில் அப்படி இருப்பதற்காகவே படைக்கப் பட்டவர்களாய்த் தோற்றம் கொண்டார்கள். அவர்களும் அவனைப் போலவே ஏதேதோ அவஸ்தைகளைச் சும்ந்துகொண்டு அலைகிறார்கள் போலும்.

பாரமாய்க் கனக்கின்ற வாராந்திர விடுமுறைகளின்போதும், மதிய உணவின் பின் ஒரு சுகம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. 'அப்பாடா' உடம்பை நீட்டி ஒரு குட்டித் தூக்கம் போடுகின்ற சுகம் அலாதியானதுதான். அதுவும் தொடர்ந்துவந்த அதிகாலைத் தூக்கக் கலைவுகளின் பின்னால், நாலைந்து நாளாய் பிசுபிசுக்கின்ற மழையுடன் சேர்ந்த ஞாயிற்றுக்கிழமையின் பிற்பகல்.

தூக்கம் கலைந்து எழுந்தபோது நாலு மணிக்கு மேலாகியிருந்தது. மழை ஓய்ந்திருந்ததென்றாலும், வானத்தை மூடிக் கவிந்திருந்த மேகக்கூட்டங்கள் கலைந்திருக்கவில்லை. வெளியே போக மனம் ஆசை கொண்டாலும் மழை வந்து பிடித்துக் கொண்டால் என்ன செய்வது என்று பயமாயும் இருந்தது. பார்த்துச் செல்வோமென்று சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டான்.

முதல்நாள் மழை பெய்தபோதும் நண்பன் அறைக்கு வந்திருந்தான். அவனிடம் பேசியதில் பொழுது போனதே

தெரியாது போயிற்று. பலதும் பத்துமாய் பேசினார்கள். மாக்சீயமும் - ஆத்மிகமும் பற்றி, வடதுருவமும் - தென்துருவமாய் விவாதித்துக் கொண்டார்கள். விவாதப்போக்கில் 'வளர்த்தால் கொண்டை வெட்டினால் மொட்டை' என்று நண்பன் சொன்ன பழமொழி பிடித்துப் போயிற்று. பின்னர் அதில் தொற்றி வேறுவேறு எங்கெல்லாமோ போய்.... இலேசாக உணர்ந்த தலைவலிகூட இல்லாது போயிற்று.

மழை பெய்து ஓய்ந்திருக்கின்ற இன்றுங்கூட நண்பன் வரலாம். வந்தால் பேசிக் கொண்டே இருக்கலாம். 'பேச்சு - பேச்சு' ஒரே பேச்சு. கண்களை உருட்டி நாக்கை நீட்டி பேசுகின்றவர்கள்; ஆற்றொழுக்கெனப் பேசி இடைஇடையே கவர்ச்சிகரமான புன்னகை வீசுகின்றவர்கள்; கட்டிடம் கட்டுவது போல இடையிடையே கைகளைக் காட்டிக் காட்டிப் பேசி நடிப்பவர்கள்; கண்களை வெட்டி வெட்டிப் பேசி ஜாலம் காட்டுகின்றவர்கள்; பேச்சுக்கள்தான் பின்னர் வினைகளாயும்..... விபரீதங்களாயும்.....

ஒழுங்கையில் 'றக்கு றக்கு' என்று பழைய சைக்கிள் ஒன்று போகும் சத்தம் கேட்டு, நண்பனாக இருக்குமோ என்று சந்தோஷத்துடன் எழுந்து, ஜன்னலால் பார்த்து ஏமாந்துபோனான். மீண்டும் மழை பெய்யத் தொடங்கியிருந்தது. மழை காலப் பொழுதுகள் சந்தோஷமானவை தானென்றாலும், ஓயாத இந்த மழை சற்று எரிச்சலைத் தருவதாய்... ..

'சுறாங்கனி சுறாங்கனி ... .. தந்தை எனக்கு வைச்ச பேரு; அஞ்சும் மூன்றும் எட்டு - மெல்ல மெல்ல மேளத்தைத் தட்டு'

அடக்க முடியாமல் எரிச்சல் கிளம்பிற்று. அறையால் வெளியே வந்து விறாந்தையில் எட்டிப் பார்க்கையில் ரூ இன்

உதிரிகளும்.....

வன் பாட்டுக்கு ஏற்ப உடலை வளைத்து ஆடும் நாலைந்து விடலைகள். அவனைக் காணாது; ஒருவரும் இல்லை என்ற சந்தோஷத்தில் குறும்புக் கண்களுடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து ஆடும் விடலைகள்.

இந்த விடலைகள் எப்போதுமே தொல்லை தருபவர்கள் தான். அவர்களால் எத்தனையோ காரியங்கள் ஆகின்றன என்றாலும், அவர்களின் அடிகள் நேரான நொய்ந்த ஆத்மாவைத்தானே தாக்குகின்றன. ஒன்றுடன் ஒன்றிப்போக முடியாது தடுக்கும் அரக்கர்கள் அவர்கள். திண்ணைக்குத் திண்ணை வீட்டுக்கு வீடு திரிந்து வம்பளப்பவர்கள். வம்பளப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். ஆத்மாவில் அடிப்பதை அறியாதே செய்பவர்கள். அறிந்த பின்னும் அதுபோலவே செய்து துடிக்க வைத்து வேடிக்கை பார்ப்பவர்கள்.

அவர்கள் அவனை கண்டுவிட்டார்கள். ஒருவித பயத்தில் பின்னடைவதுபோல செய்து... ..

‘பாவங்கள் விடலைகள்’

‘இரக்கமா? கையாலாகாத்தனமா?’

‘இரக்கம்தான் கையாலாகாத்தனமா?’

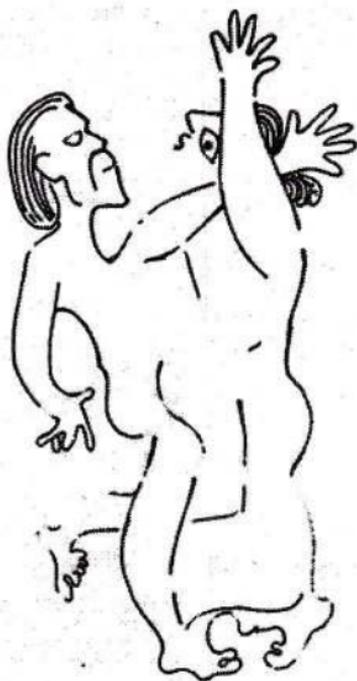
‘கையாலாகாததனம்தான் இரக்கமா?’

‘அல்லது இரண்டும் ஒன்று தானா?’

விளங்கவேயில்லை; ஒன்றும் விளங்கவேயில்லை.

பருவந் தவறிய இந்த ஓயாத மழையைப் போலவே ஒன்றையும் புரிந்துகொள்ள முடியவேயில்லை.

தரு

சுவிற்சலாந்திலிருந்து வெளிவந்த “மனிதம்” சஞ்சிகையில்
(ஆடி - ஆவணி 1993) மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டது.

திசை
04.05.1990

இன்றைக்கு பத்து வருடங்களுக்கு முன்னால் எனக்கு அவள் அறிமுகமானாள். ஒரு நண்பன் அவளை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான். இராஜ கம்பீரமான தோற்றத்தில் பெண்மையின் வசீகரங்களுடன் அவள். ஒரு விடாப்பிடியான, எடுத்தெறிந்த பேச்சு; எவரையும் என்னால் அடிமை கொள்ளமுடியும், பணிய வைக்கமுடியும் என்ற வீம்பு.

எனக்கு அவள் ஒரு சுவாரஸ்சியமான பொருளானாள். ஓர் இனிய சவாலாகத் தோன்றினாள். அவளை வெற்றிகொள்ளும் முயற்சியே அக்காலத்தில் எனது வாழ்வாயிற்று. அவளை அவள் போக்கிலேயே இயங்கவிட்டு பின் கட்டி இழுப்பதாய், நூல் மாட்டிய பம்பரம் போல் ஓடவிட்டு திடீரென இழுத்து நிறுத்துவதுமாய்... நூலுடன் சேர்ந்து சுழன்று தானாக நிதானமடைந்து நிற்பதாய்... ஆரம்ப காலங்கள் இப்படி... இப்படியே...

அந்தக் காலங்கள் சந்தோஷமான காலங்கள்தான்.

அதற்கு முந்திய வெட்ட வெளிப் பாலையில் அலைந்த காலங்கள்; ஒரு தருவைத் தேடி, ஒரு இலையைத் தேடி, ஒரு தளிரைத் தேடி, ஒரு மலரைத்தேடி அலைந்த காலங்கள். ஓடு, ஓடு ஓடென விரட்டும் பாலை வெளியின் கொடுமை. ஓடி, ஓடி, வியர்த்துக் களைத்துச் சோர்ந்து... மீண்டும் ஓடி... மீண்டும் களைத்து... மீண்டும்... மீண்டும்...

அப்போதுதான் ஒரு காட்டு மலராய், ஒரு முரட்டு கவிதையாய், ஒரு புன்னகையாய் அவள் அறிமுகமானாள்.

காட்டு பாலைவெளி அந்தகாரத்தில் அவளும் அலைந்திருக்க வேண்டும். அந்தச் சந்திப்பை ஒரு தருவின் நிழலாய் நான் நினைத்தது போலவே அவளும் நினைத்திருக்க

வேண்டும். அது எங்கள் களைப்பைப் போக்கும். வசந்தத்தை உணர வைக்கும், கானம் இசைக்க வைக்கும், கைகோர்த்து உலாவி, கதைத்து, சிரித்து, சல்லாபித்து... வாழ்வே இன்பமானது... வாழ்வே இன்பமானது” என்று பிரகடனம் செய்ய வைக்கும். என்ன...? என்ன...? என்ன!

அந்தக் காட்டு மனிதன் எங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வேணவாக்கொண்ட ஒரு பயங்கர மிருகத்தின் பார்வையாய் அவன் பார்வை எனக்குப் பட்டது. ஒரு பழகிய மிருகத்தின் குழைவும் காணப்பட்டது போல இருந்தது. எதுவித கூச்சநாச்சமும் இல்லாமல் எதுவித பயபக்தியும் இல்லாமல் அந்தக் காட்டு மனிதன் எங்கள் தருவின் கீழ் இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தான். எங்களையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் இங்கிதமில்லாத காட்டுமனிதன்.

“ப்ரேமி அவனைப் பார்த்தாயா? எங்களையே வெறித்துக் கொண்டு...”

“இல்லை இல்லை அவன் பார்வை இயற்கையிலேயே அப்படித்தான்”

“ஏற்கெனவே அவனை நீ அறிவாயா?”

“அலைந்து திரிந்த காட்டு வாழ்கையில் அவனை அவ்வப்போது எதிர்ப்பட்டதுண்டு”

ப்ரேமி அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவள் பார்வையில் ஒரு வாட்சல்யத்தின் குளுமை இருந்தது போலப் பட்டது.

அவன் அப்படியே வெறித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தத் தரு எங்களுக்கேயான தருவாயிற்று. தருவின் நிழல் எப்போதும் குளுமையாகதான் இருந்தது. வெளியே இப்போதும் ஓட ஓட விரட்டும் அந்தப் பாலைவெளியின் கொடுமை தொடரலாம். எத்தனையோ நெஞ்சங்கள் தருவின் குளிர்மைக்காய் ஏங்கலாம். அலைந்து அலைந்து உருக்குலையலாம். வாழ்வுப் பாதையில் ஒருபோதும் தருவின் நிழலைக் காணாது மாய்ந்து போகலாம். கொடுமை!

ஆனால், நான் அதையெல்லாம் மறந்தாயிற்று! தருவும் குளிர் நிழலும், நிலவும் இனிய கானமும், வசந்தத் தென்றலும், அழகிய காலையும்... மாலையும், நானும் ப்றேமியுமாய்...

ஆனால், அந்த காட்டு மனிதனின் வெறித்த பார்வையும் அவனிலான ப்றேமியின் வாட்சல்யமும்...

குளிர் தருவின் கீழும் பாலையின் வெப்பக் காற்று புகுந்தது போல இருந்தது. என்னால் தாங்க முடியாது போயிற்று. பயமும், கிலேசமும், வெறுப்பும் மேலோங்கிற்று.

அந்தக் காட்டு மனிதனை தருவின் நிழலினின்றும் துரத்தினால், எல்லாம் பழையபடியே ஆகலாம் போலிருந்தது. ஆனால் அவன் அசையாத பிடிவாதத்துடன் அப்படியே இருப்பான் போலிருந்தது. அவன் மேல் ப்றேமி காட்டும் வாட்சல்யம் தயக்கத்தைத் தந்தது.

என்றாலும் ஒருநாள் கேட்டேன்.

“ப்றேமி இங்கேயும் இந்தத் தருவின் கீழும் பாலை வெளியின் வெக்கையை உன்னால் உணர முடியவில்லையா?”

“இல்லையே” என்றாள் வெறிதாய்...

“நான் உணர்கிறேன். என்னால் தாங்க முடியாது போல இருக்கிறது. அந்தக் காட்டு மனிதன் இங்கிருப்பதால் தான் இப்படி நேரிடுகிறது போலும்”

“இல்லையில்லை, எல்லாம் உங்கள் மனப்பிரமை” என்றாள்

என்றாலும் அந்த வெக்கையை என்னால் உணர முடிந்தது. மேலும் மேலும் உக்கிரமாக...

காட்டு மனிதன் தருவின் நிழலில் மேலும் கூடிய சுயாதீனத்துடன் உலாவத் தொடங்கினான். தன்மீதுள்ள ப்றேமியின் வாட்சல்யம் அவனுக்கு புரிந்திருக்க வேண்டும். அவன் கூடிய தைரியத்துடன் தருவின் நிழலில் அத்துமறிப் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்தான். ப்றேமியின் வாட்சல்யம் கலந்த பார்வைகள்... புன்னகைகள், நிமிர்ந்தால்... திரும்பினால்... அசைந்தால்... அதற்காவே காத்திருப்பவனாய்... எங்கோ வெறிப்பதாய் பம்மாத்துப் பண்ணிக் கொண்டு, தலையை மடக்கிப் படுத்துக் கொண்டு... இடையிடையே பாட்டுகளும் பாடிக் கொண்டு...

“ப்றேமி என்னால் இந்த வெக்கையைத் தாங்க முடியவில்லை. நான் அந்தக் காட்டு மனிதனை இந்த இடத்தை விட்டே துரத்தப் போகிறேன்”.

“பாவம் அப்படி செய்யாதீர்கள். அந்தரித்த சீவன்; இந்த நிழலே தஞ்சமென வந்திருக்கிறது. இன்னும் நாலைந்து மாதத்தில், இவ்வளவு நாளும் அலைந்த அதன் களைப்பு சற்றே தீர்ந்த பிறகு, வேண்டுமென்றால்...”

எனக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. காட்டு மனிதன் சுயாதீனமாகவே இயங்கினான். ப்றேமி மேலேயே என்கட்டுப்பாடு கூடிற்று. நிமிரக்கூடாது, திரும்பக் கூடாது, அசையக் கூடாது.

சுர்மையாகப் பார்க்கக் கூடாது புன்னகைக்கக் கூடாது.

“எப்படி...? எப்படி என் அடக்கு முறை”

அவளை சந்தித்த தொடக்க காலத்தைப் போலவே, இப்போதும் என்னால் அவளையே சுற்றிக் கொண்டு திரிய முடியுமா? நானில்லாத வேளைகளில் அவள் நிமிருவாள்; திரும்புவாள்; அசைவாள்; பார்ப்பாள். அந்த வேதனையிலும் இந்த வேதனை பரவாயில்லைப் போலப்பட்டது. நானிருக்கும் போதே, நான் இல்லை என நினைத்துக் கொண்டு நிமிர, திரும்ப, அசைய, புன்னகைக்க...

அது மகா மகா வேதனையாயிற்று.

காட்டு மனிதன் என்னுடனேயே மோதத் தொடங்கினான். அவ்வப்போது சிறு சிறு மோதல்கள் நடந்தன. நான் வலிமை பொருந்தியவனாகவும், தருவின் நிழலிலே கூடிய காலம் இளைப்பாறித் தென்பு பெற்றவனாயும், தருவிற்கும் - நிழலுக்கும் உரிமை பூண்டவனாயிருந்தும், அவ்வப்போது அவன் கையும் மேலோங்கியதுண்டு. மாறாகத் தளர்ந்த காலங்களில் அவன் என்னுடனேயே குழைந்து பேசி மன்றாடியதுண்டு.

ஒரு நாள் சிறு மோதலின் பின் அவன் திடீரென உரத்த குரலில் பிரகடனம் செய்தான்.

“இந்த தருவின் நிழல் உனக்கு மட்டும் உரிமையானதல்ல. இந்தத் தருவின் நிலம் உனக்கு மட்டும் சொந்தமானதுமல்ல”

என்னால் என் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை. என் ப்றேமியும்... என்னுடன் தருவிற்கும், நிழலிற்கும், நிலத்திற்கும் உரிமைபூண்ட என் ப்றேமியும்... அதைக் கேட்டுக் கொண்டு பேசாமல் நின்றாள்.

அன்று இரவில், அமைதியற்ற உறக்கத்தின் பின் - திடீரென விழிப்பு வந்த அதிகாலைப் பொழுதில், நான் என்னையே சுயவிசாரணை செய்யத் தொடங்கினேன். “நான் யார்? காட்டு மனிதன் யார்? தருவின் நிழலிற்கும், நிலத்திற்கும் உரிமையானவன் யார்? எப்படிக் காட்டுமனிதனால் அந்தப் பிரகடனத்தை விட முடிந்தது...?”

“பேசாமல் செத்துத் தொலை!”

என்னால் சாகமுடியவில்லை.

பாலை வெளியின் வெக்கை தாங்க முடியாத அளவிற்கு மோசமாயிற்று!

சொல்லில் அடங்காத வேதனையோடு நான் உழன்று கொண்டு...

தருவின் நிழலே நரகமாயிற்று.

இப்போதெல்லாம் பாலைவெளிக்கும், தருவின் நிழலிற்கும் வித்தியாசமே இல்லை என்றாற்போல ஆகிவிட்டது! பாலைவெளியிலும் பார்க்க தருவின் நிழலே கொடுமையானது என்று கூடப்பட்டது. அந்தத் தருவின் நிழலைவிட்டு ஓடிவிட்டால் அந்த வேதனை - வெக்கை குறையுமென்று கூடப்பட்டது.

ஆனால் ஓடமுடியவில்லை, “இந்த வேதனைகளிலேயே உழுன்று, உழுன்று வாழ்ந்து முடி” என்று சபிக்கப்பட்டே பிறந்தவனாக, அவற்றை மேன்மேலும் சுமந்து கொண்டு...

இடையிடையே வசந்தத்தின் வர்ணங்கள், இடையிடையே கண்ணீர்ப் பெருமூச்சுக்கள், இடையிடையே மோதல்கள், இடையிடையே சமாதானங்கள், குமைச்சல்கள், ஆசைகள், அற்ப சந்தோஷங்கள் என்றவாறு...

அந்தரித்த சீவனாக வந்த காட்டு மனிதன் இப்போது அங்கேயே காலூன்றி விட்டான். ஆலோசனை, அபிப்பிராயங்கள் சொல்லத் தொடங்கினான். கர்வம் பிடித்த ஒரு வேலைக்காரனைப் போலவும் செயற்பட்டான். எடுத்தெறிந்து பேசினான். “நீ யார், எங்களைக் கேட்க...” என்றவாறு நடந்து கொண்டான்.

ஒருநாள் கேட்டேன். கடுமையான தொனியில் விடாப்பிடியாகத் தான் கேட்டேன். அப்போது ப்றேமியும் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அவன் சொன்னான், மெதுமையான குரலில் தான் சொன்னான். “உனக்கு நான் துரோகம் செய்யப்போவதில்லை”

உலகம் எல்லாமே அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றாற் போன்ற மெளனம்... மெளனம்... பெரிதாய் கனக்கும் மெளனம்! ஆடாது, அசையாது நிற்கும் ப்றேமியைப் பார்த்தேன். மெளனம்... மெளனம்... மெளனம்.

தரு பெயரளவிலேயே தருவாயிற்று, எல்லாமே கொதிக்கும் அனல் கக்கும் பாலைவெளியாயிற்று.

இந்தக் கனவு எனக்குக் கற்றுத்தந்த படிப்பினைகள் மூன்று.

- ❖ கெக்கட்டமிட்டுச் சிரிப்பவன் விக்கி விக்கி பெருங் குரெலெடுத்து அழுவது மாதிரி, அதிகமான இன்பங்களை அனுபவிப்பவன், அதிகமான துன்பங்களையும் அனுபவிக்கத் தான் வேண்டும்.
- ❖ எந்தச் சுதந்திரமான உணர்ச்சியையும் பயங்கரமான அடக்குமுறைச் சட்டங்களால் அழித்துவிட முடியாது.
- ❖ ஊற்றுப் போன்று இயல்பாகவே கிளரும் அன்பை வற்புறுத்தல்களினால் ஏற்படுத்தவும் முடியாது. அடக்கி விடவும் முடியாது.

ஆனால், மகா சனங்களே மேலும் ஒன்று சொல்வேன். வாழ்வியக்கமே இன்ப நாட்டமாகும் போது, நீங்கள் வேதனைகளை - மகா கொடிய பயங்கரமான வேதனைகளைச் சுமக்கத்தான் வேண்டும்.

இந்தச் சிலுவையிலிருந்து யாரும் மீட்சி பெற்றுவிட முடியாது.

* - * - *

ஸ்ரீ

ஆகஸ்டு
செப்டம்பர் 2005

முன்று மணியளவில் தொடங்கலாமென்று சொன்னார்கள். 'இண்டைக்கு ரீச்சருடைய லன்ஞ். இரண்டரைக்கு முடிஞ்சிடும்; முண்டு மணியளவில் அவையள் வந்திடுவினம்; சேர் போகாதையுங்கோ நில்லுங்கோ'. நிருபன்தான் சொன்னான்.

அரை மனத்துடன் தலையசைத்தார். ஐந்தாறு வருடங்களின் பின்பு மீண்டும் கிரிக்கட் விளையாடும் சந்தர்ப்பம். ஐம்பது வயதாகியும் மனத்திலிருந்து ஆர்வம் குறையவில்லை. சபலம் நீங்கவில்லை. நினைக்கும் போதெல்லாம் கைகளில் சுழலும் பந்து; மெதுவாக ஓடி கையை உயர்த்தி வீசுகையில் நிலத்தில் பட்டு சற்றே வலது பக்கம் திரும்பி மட்டை பிடிப்பவரைத் திகைக்க வைக்கும் பந்து; ஏமாற்றும் பந்து; சட்டென்று சுதாகரித்து மட்டையைக் கொடுக்கையில், மட்டையில் பட்டெழுந்து 'கச்' சாகப் பரிணமிக்கும் பந்து; என்னை அடி என்னை அடி என்று ஆசை காட்டி எல்லைக் கோட்டருகே பிடியாகிப் போகும் பந்து; எதிர்பாராது விக்கட் சரிய, நம்பமுடியாது திரும்பிப் பார்த்துப் பார்த்துப் போக வைக்கும் பந்து.

ஐந்தாறு வருடங்களுக்கு முன்னான போர்க்காலச் சூழலில் வீட்டைவிட்டுப் புலம்பெயர்ந்து வேறொரு நகரத்தில் தங்கியிருந்த காலத்திலேயே, ஒரு பிரகாசமான மாலையில் கடைசியாகக் கிரிக்கட் விளையாடினார். தங்கியிருந்த வீட்டின் அயலிலிருந்த சிறிய பூங்காவில், மாலை நேரத்தில் விளையாடும் விடலைகள், 'அங்கிள் அங்கிள்' என்று கூப்பிட்டு அவரையும் தங்களுடன் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். அவர் தங்கியிருந்த வீட்டின் புதல்வனும் ஒருவனானபடியால், அவனது தொல்லை தாங்காது அவரும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார்.

அவரைப் போல வேறும் ஒரு வயதானவர். இரண்டு கன்னையாய்ப் பிரிந்து விளையாடியதில் மற்ற வயதானவர்

மட்டை பிடிக்கும் பக்கமும், இவர் பந்து தடுக்கும் பக்கமுமாய்; எல்லைக் கோட்டினருகே பந்து தடுப்பதில், பீறிட்டுக் கிளம்பி வந்த பந்து இவரையும் மீறி எல்லைக்கோட்டைக் கடந்து நான்கு ஓட்டங்களில் முடிந்தது. ஒரு வித ஆற்றாமையுடன் இவர் நிமிர், வாகாய்ப் பறந்து வந்த அடுத்த பந்து இவர் கைகளில் பிடியாகிப் போனது. ஆரவாரமும் பாராட்டும் கை தட்டலும் கை குலுக்கலுமாய்.. என்றாலும் மற்றவர்களை ஆட்டமிழக்கச் செய்ய முடியவில்லை. நாலாபுறமும் பந்தை அடித்து நொறுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஓட்டங்கள் பெருகிக் கொண்டிருந்தன.

‘அங்கிள் நீங்கள் வோல் பண்ணுவியளே’ அவநம்பிக்கையுடன் தான் ஒருவன் கேட்டான். போட்டுப்பார்ப்போம் என்றார் இவர்.

மிதமான வேகத்துடன் வீசிய பந்து, வாகாக மட்டையில் பட்டு நிலத்தில் படாமல் எல்லைக் கோட்டைக் கடந்து ஆறு ஓட்டங்கள்; எதிர்ப்பக்கத்தினர் குதூகலித்தார்கள். இவர் பக்கத்தினர் ஏளனத்துடனும் அவநம்பிக்கையுடனும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தார்கள்.

அடுத்த பந்து நிலத்தில் பட்டு சற்றே வலது பக்கம் திரும்பி எகிறி சற்றும் எதிர்பாராது, விக்கெற்றின் வலது பக்க ஸ்டம்பைத் தட்டிச் செல்ல, மட்டை பிடிப்பவன் நம்பமுடியாமல் திரும்பிப் பார்த்து மைதானத்தை விட்டுச் செல்ல.. ஒரே ஆரவாரம்.

அடுத்த பந்து எதுவுமே நடக்கவில்லை.

அடுத்த பந்து மட்டையில் பட்டு மெல்ல உயர்ந்து பந்தை வீசியவரின் கைகளில் அடைக்கலம் புக ஆரவாரமும் பாராட்டுக்களும் கட்டிப் பிடிப்புகளும் கை உயர்த்தல்களுமாய்.

அடுத்து எங்கள் பக்கம் மட்டை பிடிக்க வேண்டும். அதற்கான ஆயத்தங்கள் நடக்கையில் எங்கள் வீட்டின் புதல்வன் சொன்னான், 'விக்கெற்றுக்கள் கிடைத்தது தானெண்டாலும் நீங்கள் கொஞ்சம் பாஸ்ராய் வோல் பண்ண வேணும் அங்கிள்'.

'பாஸர் எண்டது அவையவையின்ரை சக்தியைப் பொறுத்தது. வோல் பண்ணைக்கை துல்லியமும் நிதானமும் தான் முக்கியம்'

வீட்டின் புதல்வன் உட்பட எல்லா இளசுகளும் அவர் கருத்தை அசட்டை செய்வதாய், அலட்சியமாகவே பார்த்தார்கள்.

'வேகம் வேகம். எங்கும் எதிலும் எப்போதும் வேகம் வேகம். எங்கை எதிலை போய் முடியப்போகிறதோ.'

ரிச்சரின் லன்ஞ் முடிந்து, சம்பிரதாய உரைகளும் முடிந்து மரியாதையான விடைபெறல்களும் முடிந்து, நேரமும் முன்றைத் தாண்டிவிட்டது. அவர்கள் இன்னும் வரவில்லை.

சர்வதேச ஆசிரியர் தினத்தை ஒட்டி இரண்டு கல்லூரி ஆசிரியர் குழுக்களுக்கிடையேயான கிரிக்கட் போட்டி முன்றரை மணியளவில், அவர்கள் ஒவ்வொருவராக வரத் தொடங்கினார்கள். எல்லோரும் இளைஞர்கள். இருபதிற்கும் முப்பதிற்கும் இடைப்பட்டவர்கள். பந்து விளையாடிப் பயிற்றப்பட்டவர்கள் போல் மைதானத்தில் ஓடியாடிப் பயிற்சி செய்தார்கள்.

எங்கள் அணியில் அரைக்கிழங்களே அநேகர். இரண்டு, மூன்று இளைஞர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் இரண்டு, மூன்று நாட்களே பந்தைத் தொட்டுப் பயிற்சி செய்தவர்கள்.

ஒரு வழியாக நான்கு மணியளவில் ஆட்டம் தொடங்கிற்று. இருபது ஓவர்கள் மட்டப்படுத்தப்பட்ட போட்டி. எங்கள் அணியினரே முதலில் மட்டை பிடித்தார்கள்.

அவர் மனது சஞ்சலப்பட்டது. அவர் ஒருவரே ஐம்பது வயதினர். வெறும் பார்வையாளனாக இருந்து நழுவி விடலாமோ என்று எண்ணினார். அவரையும் சேர்த்தால்தான் எங்கள் அணியில் பதினொருபேர் தேறுவார்கள். பாடசாலை வளாகத்தில் பிரதான மண்டபத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கும் நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டிருக்கும் எங்கள் ஆசிரியர்கள் வந்தால் அவர் நழுவலாம்தான்.

நழுவலாமா? மனதில் மீண்டுமொரு முறை பந்து வீசிப் பார்க்கலாம் என்ற ஆசை.

பத்துப் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன் அவர் இங்கு இடமாற்றலாகி வந்த புதிதில், இதே மைதானத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு சினேகபூர்வமான ஆட்டத்தில் அவர் பந்து வீசிப் பெற்ற நான்கு விக்கற்றுகள்; மூன்று ஓவர்கள் பந்துவீசி பன்னிரண்டு ஓட்டங்களைக் கொடுத்துக் கைப்பற்றிய நான்கு விக்கற்றுகள். வெற்றிப் பெருமிதம்; பின்னர் நடந்த தேநீர் விருந்தும் பூரிப்பும்.

இப்போது பழைய நண்பர்கள் எவரும் இங்கில்லை. அவரவரும் இளைப்பாறியும், இடமாற்றம் பெற்றும் சென்று விட்டார்கள். இருக்கும் இரண்டொருவரும் எதிலுமே ஈடுபாடு இல்லாதவர்கள். இவர் மட்டும் தனித்துப் போய் விட்டார். இவரும் இன்னும் நான்கைந்து வருடங்களில் இளைப்பாற வேண்டியவர்தானே!

அது பற்றியும் அவர் காது படவும், படாமலும் கதைத்தார்கள். இந்த வயதில் இவருக்கென்ன விளையாட்டு. அதற்கும் நிருபன்தான் பதில் சொன்னான். விளையாட்டுக்கு வயதில்லை மனதில் ஆர்வமும் உற்சாகமும் தான் முக்கியம். அவரை விளையாட வேண்டுமென்று உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தான்.

மைதானத்தில் பெரிய ஆரவாரம். எங்கள் அணியில் நான்கு விக்கற்றுகள் வீழ்ந்திருந்தன. இளைஞர்களான நிருபனும் - ரமேசும் ஆடிக் கொண்டிருந்தார்கள். பந்து நாலாபுறமும் பறந்து கொண்டிருந்தது. ஆறு, நான்கு, இரண்டென ஓட்டங்கள் மளமளவென்று குவிந்து கொண்டிருந்தன. பெரிய இரசிகர் கூட்டம் ஆரவாரத்துடன் இரசித்துக் கொண்டிருந்தது.

முன்னைய போட்டிக்கு இரண்டு மூன்று வருடங்கள் பின்னர் நடந்த இன்னோர் போட்டி. எதிரணியினர் மட்டை பிடித்து ஆடுகின்றனர். ஆட்டம் முடியும் நிலையை நெருங்கிய போதிலும் ஆரம்பத் துடுப்பாட்ட வீரர்களை அவுட்டாக்க முடியவில்லை. நிதானமாக நேர்த்தியாக ஓட்டங்களைக் குவிக்கும் அவர்கள். அவரும் தனது மூன்றாவது ஓவரை வீசிக்கொண்டிருக்கிறார். கடைசிப் பந்திற்கு முதல் பந்து இடது பக்க ஸ்டம்ப் பறக்க.. முதலாவது விக்கெட் சரிகின்றது. அவரது பாடசாலை மாணவர்களால் நிரம்பியிருந்த பார்வையாளர் இடத்திலிருந்து பெரிய ஆரவாரம்... அந்த ஓவரின் கடைசிப்பந்து அடுத்த விக்கெட்டின் வலப்பக்க ஸ்டம்ப் பறக்க, எல்லைக் கோட்டினருகே களத்தடுப்பில் ஈடுபட்டிருந்த அவர் நண்பர் ஓடி வந்து அவரைக் கட்டித் தழுவ, மற்றவர்கள் ஓடி வந்து கை கொடுத்துப் பாராட்ட.. அவரது மாணவர்கள் அவருக்கு கையாட்டி மகிழ்ச்சி தெரிவிக்க..

மகிழ்ச்சி, புளகாங்கிதம், பூரிப்பு.. நானூறு ஐநூறு பேருக்கு மத்தியில் ஒரு ஹீரோவாகத் தலை நிமிர்ந்து..

மைதானத்தில் மீண்டும் பெரிய ஆரவாரம். எங்கள் அணியின் ஓட்ட எண்ணிக்கை நூறைத்தாண்டி நிருபனின் ஓட்ட எண்ணிக்கை அறுபதையும் தாண்டிவிட்டிருந்தது.

எங்கள் அணியின் ஒன்பதாவது விக்கற் சரிய பத்தாவது ஆளாக அவர் நிருபனுடன் சோடி சேர்ந்தார்.

ஆடி இரண்டு ஓட்டங்களைப் பெற்றிருந்தார். நிருபன் பந்தை எதிர்கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் அளிப்பதற்காக, அடுத்த முறை பந்தைத் தட்டிவிட்டு ஓடுகையில், துரதிஷ்டவசமாக 'ரன்அவுட்' முறையில் ஆட்டமிழந்தார்.

ஒருவர் பின் ஒருவராக மைதானத்தை விட்டு நடக்கையில் நிருபனே ஹீரோவாக... பார்வையாளர்களின் கைதட்டல்.

அவனது தனிப்பட்ட ஓட்ட எண்ணிக்கை எழுபத்திரண்டு அணியின் ஓட்ட எண்ணிக்கை நூற்றிருபது.

'எங்களுக்கே வெற்றி. எதிரணியினர் நூறு ஓட்டங்களைத் தாண்ட முடியாது'. நிருபன் சொன்னான்.

எதிரணியினர் மட்டை பிடித்து ஆடத் தொடங்கினர். நிருபனும் ரமேசும் ஒருவர் மாறி ஒருவராகப் பந்து வீசினர். மூன்றாவது ஆளாக தான் அழைக்கப்படலாமென அவர் எதிர்பார்த்தார். அவர் அழைக்கப்படாது, இந்தப் போட்டிக்கெனவே இரண்டு - மூன்று நாட்கள் மட்டுமே பந்து வீசிப் பயிற்சி பெற்ற நண்பர் அழைக்கப்பட, அவர் தனக்குள் நொறுங்கிப் போனார்.

என்றாலும் ஒரு நப்பாசை. அடுத்த பந்து வீச்சாளராகத் தான் அழைக்கப்படலாம். அவரே ஓரளவாவது அனுபவப்பட்ட பந்து வீச்சாளர். பதினைந்தாவது வயதில் ஒரு பிரபல்யமான கல்லூரியில் படிக்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே வீட்டில் போராடிப் போராடி, கிராமத்தில் தன்னை ஒத்தவர்களுடன் விளையாடி விளையாடி வளர்த்த நிறைவேறாத இளமைக் கனவு...

நான்காவது ஐந்தாவது பந்து வீச்சாளராகவும் அவர் அழைக்கப்படவேயில்லை.

இன்னும் ஒரு ஓவர் பந்து வீச்சுக்கள் எஞ்சியிருக்கையில் எதிரணி மூன்று விக்கற்களினால் வெற்றி பெற்றது.

‘நான் ஏன் அழைக்கப்படவில்லை! நுட்பங்கள் தெரிந்த, இங்கிதமான, உத்வேகம் நிறைந்த கப்டன் நிருபன் ஏன் என்னை அழைக்கவில்லை?’

திடீரென அவருக்கு ஏதோ ஞாபகம் வந்தது போல இருந்தது. இந்தப் போட்டிக்காக எங்கள் அணி ஆசிரியர்கள் பயிற்சி செய்த இடத்திற்கு தற்செயலாக இவர் சென்றபோது, நிருபன் சொன்னான்.

‘சேர் நீங்களும் ஒருக்கா வோல் பண்ணிப் பாருங்கோவன்’ நீண்ட நெடுங்காலத்தின் பின் பந்து வீசிப் பார்த்தார். கச்சிதமாக அளவாக விழுந்து எகிறும் பந்து; நான்கு முறை மட்டுமே வீசினார்.

‘எங்களுக்கே வெற்றி’ தன்னை மறந்த நிலையில் சொன்னார்.

மைதானத்தில் பலத்த ஆரவாரம். திரும்பிப் பார்த்தபோது எதிரணியில் கூடிய ஓட்டங்கள் எடுத்து அவர்களது வெற்றிக்குக் காரணமான ஆசிரியரை, அக்கல்லூரியைச் சார்ந்தவர்கள் தூக்கித் தோளில் சுமந்தனர்; வெற்றிக் கோசம் எழுப்பினர்.

”இன்று அவர் தான் ஹீரோ”

சிவபிரபஞ்சம்

ராமநாதன்

புத்தூர்-சித்திரை 2004

அன்றிரவு இராமேஸ்வரம் ரயிலில் நாங்கள் சிதம்பரம் போக இருப்பதாகத் தெரிந்ததும், தமிழ்நாடு வரைபடத்தையும் ரயில்வே நேர அட்டவணையையும் எடுத்து அவர் விபரிக்கத் தொடங்கினார். “இரவு ஒன்பதரை மணியளவில் சென்னை சென்றல் நிலையத்திலிருந்து புறப்படும் வண்டி - இரவு பன்னிரண்டரை மணியளவில் சிதம்பரம் ஸ்டேசனை அடையும். நீங்கள் இரண்டாம் வகுப்பில் ‘பேர்த்’ புக் பண்ணி போவீர்களானால், இரவில் சிதம்பரம் புகையிரத நிலைய ஓய்வறையில் தங்கி, அடுத்த நாள் காலையில் நீங்கள் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்து கொண்டு கோயில் தரிசனத்துக்குப் புறப்படலாம்”

‘நாங்கள் ஏற்கனவே புக் பண்ணித்தான் வைத்திருக்கிறோம்’ என்று சொன்னோம்.

“மிச்சம் நல்லது; அப்படியானால் உங்கள் பிரயாணம் - தரிசனம் எல்லாம் சுகமாக அமையும்” என்றார் அவர்.

திடீரென ஒரு வித நிர்ப்பந்தத்தின் பேரில் தான் அவ்வாறு முடிவெடுக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. நாங்கள் நாலைந்து பேரும் ஒன்றாக இராமேஸ்வரம் வரை போவதாகத்தான் தீர்மானித்திருந்தோம். அவ்வாறு தான் பயணச் சீட்டுக்களும் ‘ரிசேவ்’ செய்திருந்தோம். ஆனால் ஏதோ விதமாக நானும் அவளும் வந்த பயணத்தின் அடிப்படை நோக்கங்கள் அவள் நினைவுக்கு வர, வாய்ப்புகளும் வர, செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்து கொடுக்கக் கூடிய ஆட்களும் தோதாக வர எங்கள் இருவரதும் பயணங்கள் மட்டும் அடுத்த நாளுக்கு ஒத்தி வைக்கப்பட்டுச் சிதம்பரம் வரையுமே பயணம் செய்வதென்றும் தீர்மானமாயிற்று.

முதல்நாளே மற்றவர்கள் ராமேஸ்வரம் நோக்கிப் பயணப்பட்டு விட்டார்கள். இறுதி நேரத்தில் ஆண் துணையின்றிப் பெண்கள் பயணம் செய்வதா என்ற நண்பர்களின் பரபரப்பில்... கைசுட்டி எங்களையே குறைசொல்லிப் பேசிய அதிர்ச்சியில்... வழியனுப்ப வந்த நண்பர் ஒருவரே ஆண் துணையாகவும் பயணப்பட வேண்டியதாயிற்று.

இன்று நாங்கள் சிதம்பரத்துக்குப் போகிறோம். கூட வரும் பிராமணக் குடும்பம். ஒரு அறையின் நாலுபடுக்கைகளில் இரண்டு எங்களுக்கு; இரண்டு அவர்களுக்கு... எங்களை விசாரிக்கிறார்கள் ஏதேதோவெல்லாம் சொல்கிறார்கள்; கோயில்... தீர்த்தம்... தரிசனம்... வரம்... இவ்வாறாக...

கடகடகட வென்ற இரைச்சலுடன் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் புகையிரதம். இருட்டுக்குள் மின்னி மின்னி மறையும் ஒளிப்பொட்டுக்கள். சள சள சளவென்ற பேச்சற்ற அமைதி. ஒரு விதமான அயர்ச்சி கண்களைக் கிறங்க வைக்கிறது. எங்கள் பக்கம் மேல் 'பேர்த்' தில் படுத்துக் கொள்கின்றேன். அடுத்த பக்க மேல் 'பேர்த்' தில் பிராமணரும் படுக்க, கீழே பெண்கள்.

கண்களில் அயர்ச்சி இருந்தாலும் நித்திரை வரவில்லை. 'இராமேஸ்வரம் போனவர்கள் போய்ச் சேர்ந்திருப்பார்களா? அகதி முகாமில் அவர்களுக்கும் இடம் கிடைத்திருக்குமா? அடுத்த வாரம் அகதிகளை ஏற்றிக் கொண்டு காங்கேசன்துறை போக இருக்கும் கப்பலில் அவர்களும் போக முடியுமா? அவர்களுடன் ஆண் துணையாகச் சென்ற இந்திய நண்பர் திரும்பப் புறப்பட்டிருப்பாரா?' விடை தெரியாத வினாக்களும் மனக்குடைச்சல்களுமாய்.....'

கையைத் தூக்கி நேரத்தைப் பார்க்கின்றேன். மணி பதினொன்றரை ஆகின்றது. இன்னும் ஏறக்குறைய ஒரு மணித்தியாலப் பயணம்.

மீண்டும் அதே எண்ணங்கள் ஒன்று மாறி ஒன்றாய் மனதிற்குள் சுழல்கின்றன. இராமேஸ்வரம் அகதிமுகாமில் தஞ்சம் புகச் சென்ற தங்கையும் அவள் தோழிகளும்... வரம் வேண்டி திருத்தல யாத்திரைகள் செல்லும் நானும் அவளும்... அக்கறையுடன் பயண ஏற்பாடுகளைப் பற்றி விசாரித்து வழிகாட்டற் குறிப்புக்களைத் தந்த முத்த எழுத்தாளர்... ஆதரவு அற்றவர்களுக்கு உதவுவதே தனது கடமை எனக் கொண்டு அலைந்து திரியும் தெலுங்கு நண்பர்... அவர் ராமேஸ்வரம் போய்விட்ட செய்தியைத் தொலைபேசியில் சொன்னபோது தெலுங்கு கலந்த மழலைத்தமிழ் பேசிய அவர் சகோதரி... சென்றல் நிலையத்தில் வழி அனுப்புதல்கள்... கை அசைப்புக்கள்... கண்ணீர்த்துளிகள்...

நிமிடத்தின் கூறுகளின் கூறுகளில் மாறிவிடும் மன அவசங்கள், சம்பவ முடிச்சுக்கள்... நேரம் பன்னிரண்டு மணி ஆகிவிட்டிருந்தது. சத்தம் சந்தடி இன்றி மெதுவாக மேலே இருந்து இறங்கினேன். பிராமணக் குடும்பத்தினர் அயர்ந்து தூங்கி இருந்தனர். அவளும் தூங்கி இருக்கக் கூடும். வாசற்பக்கத்துக் கம்பியில் கையைப் பிடித்து நின்று வெளியே அசையும் கரும்பூதங்களையும், ஒளிப் பொட்டுக்களையும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன்.

தூரத்து வானத்துச் சரிவில் தெரிந்த ஒளிப்புள்ளி பெரிதாகிப் பெரிதாகிப் பெரிதாகி..... பெரிதாகி.....

நாங்கள் இறங்க வேண்டிய சிதம்பரம் ஸ்டேசன் வந்துவிட்டது. அவளும் விழிப்பாகத்தான் இருந்திருக்கிறாள். சூட்கேஸ், பைகளுடன் இறங்குவதற்குத் தயாராகத்தான் இருந்தாள். பிராமணக் குடும்பத்திடம் சொல்லிக் கொண்டு இறங்கினோம். அவர்களுக்குக் கேட்டதோ தெரியவில்லை.

இறங்கினோர் தொகை குறைவு. ஏறினோர் தொகையும் குறைவுதான். நாலைந்து நிமிடச் சந்தடிக்குப் பின் நீண்ட

குரல் எடுத்துக் கூவிக் கொண்டு வண்டி மீண்டும் புறப்பட்டுப் போயிற்று.

வெள்ளை யூனிபோர்மில் நீலத்தொப்பியுடன் ஸ்டேஸன் மாஸ்டர் எங்களை வந்து பார்த்தார். “நீங்கள் பேர்த் புக்பண்ணி வந்திருக்கிறீர்கள். தனியான ஓய்வு அறையில் உங்களுக்கு வசதிகளைச் செய்து தரவேணும். ஆனால் கரண்ட் கட்டாய் இருப்பதனால் லைட் வசதிகள் ஒன்றும் இல்லை. இன்றைய இரவை இந்தப் பொது ஓய் வறையில் கழித்துக் கொள்ளுங்கள்”.

ஒருவித தயக்கத்துடன் தான் என்றாலும், அவர் சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டார்.

பொதுவறையின் மங்கிய வெளிச்சத்தில் ஏற்கனவே ஐந்தாறு பேர் தூங்கி இருந்தார்கள். சீமெந்துத் தரையிலும், வாங்கிலும், பத்திரிகையை விரித்துப் போட்டும் பல்வேறு கோணங்களில் அவர்கள் படுத்திருந்தார்கள். நானும் அவளும் எங்களுக்காக ஒரு பக்கத்தைத் தேடிக் கொண்டோம். எங்களுடன் கொண்டு சென்ற பெற்சீட்களை விரித்து முடங்கிக் கொண்டோம்.

நித்திரை வராது. நித்திரை வரவில்லை.

புதிய இடம். ஆரைத்தான் நம்பமுடியும். பயணமோ ஏற்கெனவே இலக்குகள் வரையறுக்கப்படாத அல்லது திட்டமிடப்படாத நெடும்பயணம். பணமும், பாஸ்ப்போட்டும், திரும்பும் விமானப் பயணத்திற்கான ரிக்கெற்றும் பைகளில்.....

‘கூர்மீசைக் காறன் நித்திரை கொள்வது போல நடக்கிறானா? புரண்டு புரண்டு படுக்கிறான். தாடிக்காறக் கிழவன் நித்திரையாகத்தான் இருக்க வேணும். ஒரே சீராக மார்பு ஏறி ஏறி இறங்குகிறது. நடுத்தர வயது - சிவப்புச் சேலைக்காரி...? சொல்லமுடியவில்லை. பக்கத்தில் ஊன்று

கோல் வைத்திருக்கும் அந்த நொண்டி மனிதன் அடிக்கடி முழித்துப் முழித்துப் பார்த்தவாறு படுத்திருக்கிறான்'.

பயணப் பையை என் மார்புடன் அணைத்தவாறே படுத்திருக்கிறேன். அவள் நன்றாகத் தூங்கிவிட்டிருக்க வேண்டும்.

மீண்டும் மீண்டும் சுற்றிச் சுழலும் நினைவுகள்; ஊர்ச் சனங்களை எல்லாம் கோயிலில் சேருமாறு கூட்டி அட்டகாசம் செய்த இந்திய ராணுவம்; அகதிகளோடு அகதியாக இந்தியாவிற்குப் போன தங்கை; எங்களுக்கு வைத்தியம் பார்த்த கம்பீரமான பெண் டாக்டர்; நம்பிகையூட்டிய சாத்திரக்காரன்; யாத்திரை போகமாறு திரும்பத் திரும்ப தூண்டிக் கொண்டே இருந்த கிராமத்துப் பெரிய மனிசன்... சென்றலில் கண்ணீருடன் கையசைத்துச் சென்ற தங்கையின் முகம்; அவள் தோழிகள்; வல்லிபுரம், வல்லிபுரம் என்று வாயோயாது என்னை அழைக்கும் இந்திய நண்பன்.....

விடியலுக்கான ஆரவாரங்கள் தொடங்கிவிட்டன.

உதயத்தை வரவேற்கும் தூரத்துப் பறவைகளின் கூட்டோசை; சனசந்தடி; நடமாட்டங்களின் அல்லோலம்.

பத்திரிகை விற்பவனின் தனித்த குரல்,

ஆலய மணியோசை.

எல்லோரும் ஒவ்வொருவராக எழுந்து புறப்படத் தயாராகி விட்டனர். அதிகாலைப் பொழுதிலேயே நானும் அவளும் எழுந்து ஸ்டேஷனை விட்டு வெளிக் கிளம்பினோம். தங்கும் இடம் தேடும் அலைச்சல்.....

ஒரு கால்வாய் அல்லது வாய்க்காலைக் கடந்து விசாரித்த போது ஒருவர் சொன்னார் 'தமிழ்நாடு சுற்றுலா விடுதியில் விசாரித்துப் பாருங்கள்'

தயக்கத்துடன் உள்நுழைந்த போதே, வாயிற் காவலன் சல்யூட் அடித்து வரவேற்றான்.

உள் கவுண்டரில், அறையொன்று வேண்டுமென்றோம். “தாராளமாக; அறுபத்தியேழாம் இலக்க அறையை ஒதுக்கிச் சுத்தம் செய்து கொடுங்கள்”

ஏவலாளர்கள் பம்பரமாய்ச் சுழன்றார்கள்.

அடுத்த இரண்டு மூன்று நிமிடங்களில் எங்கள் கையில் திறப்பு வர இராசோபசாரம் தான்.

வடிவாகக் குளித்து முழுகி வெளியிலிருந்து எடுப்பித்த காலை ஆகாரத்தை உண்டு - படுத்தெழுந்து, சிறிது ஆசுவாசப் படுத்தியபின் - கோயிற் தரிசனத்திற்காய்ப் புறப்பட்டோம். அப்போதும் மின்னலாய் முகம் காட்டும் நினைவுகள்.....

சுற்றிச்... சுற்றிச்... சுற்றிக் கோயிலை வந்தடைந்தோம்.

மனதில் கட்டியிருந்த பிரமாண்டத்திலும் பார்க்கச் சிறியதாகவே இருந்தது கோவில்; ஆனால் பெரிதாக இருந்தது; உண்மையில் பெரிதாகத்தான் இருந்தது.

“சிதம்பரம் போகாமல் இருப்பேனோ - இந்தச் சென்மத்தை வீணாகக் கழிப்பேனோ” என்று பாடி அவளைச் சீண்டினேன். அப்படிப்பாடி அவளைச் சீண்டுவதனால், என் மன அவசங்களிலிருந்து மீளலாம் எனவும் எண்ணினேன்.

என் சீண்டல்களுக்கு அவள் எடுபடுவதாகவேயில்லை. சிதம்பர தரிசனத்தில் ஒன்றிப் போயிருந்தாள்; உருகிப் போயிருந்தாள். ‘நல்ல வேளை நேராகவே ராமேஸ்வரம் போயிருந்தால், கிடைக்காத சிதம்பர தரிசனத்திற்கான தொண தொணப்புக்களில் இருந்து தப்பியிருக்கவே முடியாது’.

தில்லைவாழ் அந்தணர்களின் அதிகாரச் சூழலில் (ஆண்கள் மேல் வஸ்திரங்கள் அணியக் கூடாது) சிறிய ஒடுங்கிய பாதையூடாகச் சென்று, உட்கோயிலில் இடதுபாதம் தூக்கியாடும் நடராஜனின் தரிசனம்; அவள் கண்கள் பரவசத்தில் மின்ன, மெல்லிய குரலில் அவள் பாடுவது அருகில் இருந்த எனக்கும் கேட்டது.

குனித்த புருவமும்
கொவ்வைச் செவ்வாயிற் குமிண்சிரிப்பும்
பனித்த சடையும்
பவளம் போல் மேனியில் பால்வெண்ணீறும்
இனித்தமுடைய
எடுத்த பொற்பாதமும் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே.....
நிசப்தம் நிசப்தம் நிசப்தம்.

ஒரு பருத்த அந்தணரின் வழிகாட்டலில் சிதம்பர இரகசியத்தை அறியும் எத்தனம்.

‘அந்த நடராஜர் சிலையின் மேற்புறத்தில் மூலையில் பாருங்கள்... பாருங்கள்; தெரிகிறதா... தெரிகிறதா... தெரிகிறதா... தெரிகிறதா...’ “ஓம்... ஓம்... ஓம்... ஓம்...”

மீண்டும் மீண்டும் நினைவுகள் கிளர்ந்த ஒரு பொழுதில் - பின்னர் அவளிடம் கேட்டேன்.

‘உனக்கு ஏதாவது தெரிந்ததா’ நிமிர்ந்து என் கண்களை உற்றுப் பார்த்து வெறுமனே சிரித்தாள் அவள்.

நன்றிகள்

இந்த நூலின் முழு உழைப்பாளிகளும்
என் அன்பிற்குரிய மாணவர்களுமான

த. அஜந்தகுமார்,
சி. திருச்செந்தூரன்,
அவர்களின் தோழன்

சி. சிவகுமார்,
அவர்களின்
அச்சுக் கலைக்குரு
'கணேஸ் அண்ணா'
என்

இளைய நண்பன்
இராகவன்,
நீண்டகால நண்பர்
அ. யேசுராசா,
இவர்களுடன்
'தமிழ்ப்பூங்கா' அச்சகத்
தோழர்களுக்கும்.....

1969இல், 'வீரகேசரி'யில் வெளிவந்த சண்முகனின் சிறுகதையொன்றின் ஈடுபாட்டினால் அவருடன் அறிமுகங்கொள்ள நேர்ந்தது; அவ்வேளை இருவரும் கொழும்பில் உத்தியோகம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். இன்றுவுரை அத்தொடர்பு நட்பாக நீடிப்பது, மகிழ்வைத் தருகிறது!

'கொழும்பு கலை, இலக்கிய நண்பர் கழகத்தின் உருவாக்கத்தின் பின்னர் நெருக்கம் அதிகரித்தது. தீவிர இலக்கிய வாசிப்பு, சிறுசஞ்சிகைகள், திரைப்பட விழாக்கள், கலைத்துவமான சிங்களத் திரைப்படங்கள் - நாடகங்கள், ஓவிய, நிழற்படக்காட்சிகள், தமிழ்விழாக்களின் கருத்தரங்குகள், கையெழுத்துப் பிரதிகளாயிருந்த 'படைப்புகள்' பற்றிய பூசி மெழுகாத பரஸ்பர விமர்சனங்கள் என அக்காலங்கள் அற்புதமாய்க் கழிந்தன; பின்னோக்கிப் பார்க்கையில், இளமையில் எழுது கலை - இலக்கிய ஆளுமைப் பண்புகள் கட்டமைக்கப்பட்ட காலங்களெனவும் சொல்லலாம்!

1975 - 1978 வரை 'அலை'யின் ஆசிரியர் குழுவில் இணைந்திருந்தோம். சூத்திரப்பாங்கான - வரண்ட பார்வைகள் கோலோச்சிய இலக்கியச் சூழலில், பல்துறை ஈடுபாட்டுடனும் நவீனத்துவம் பற்றிய தாகத்துடனும் போலிகளிற்கு எதிராக மாற்று இதழாகக் கலகம்புரிந்து வெளிவந்த 'அலை'யில், அவரின் பங்களிப்புச் சேர்ந்தே உள்ளது.

புறச்சூழலையும் - நிகழ்வுகளையும் தனது படைப்புகளில் நுட்பமாய்ப் பதிவுசெய்துள்ளாராயினும், அடிப்படையில் அவர் ஓர் அகவயவாதி; ஆன்மிக நம்பிக்கையும், மெல்லுணர்வுகளும், அழகியல் இரசனைத் திளைப்பும் கொண்டவர்.

இலக்கியவாதிகளிடையே பரவலாய்க் காணப்படும் - சுயநலன் கருதிய - தந்திர அணிசேரல்களோ, 'ஹீரோத்தன்' மேட்டிமை யுணர்வோ இல்லாதவர்; அடக்கமும் ஒதுங்கிய தன்மையும் கொண்டவர் என்பதும் எனக்கு முக்கியமாய்ப்படுகிறது!

அ. யேசுராசா
குருநகர்.

19.07.2006